

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BRITISH KNIGHT

LOUISE BAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BRITISH KNIGHT

LOUISE KÖRFEZİ

Louise Bay tarafından yayınlandı 2017

Telif Hakkı© 2017 Louise Bay. Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

ISBN - 978-1-910747-50-6

İÇİNDEKİLER

Louise Bay'in Kitapları Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36 Sonsöz

Teşekkür

Louise Bay Yazarının Diğer

Kitapları İletişimde kalın!

LOUISE BAY'IN KİTAPLARI

İngiliz Şövalyesi

Hollywood Skandalı

Manhattan Dükü Park

Avenue Prensi Wall

Street Kralı Aşk

Beklenmedik Çivit

Geceler Vaat Edilmiş

Geceler

Paris Geceleri

Empire State Serisi

Umutlu Sadık

Louise Bay posta listesine kaydolun www.louisebay.com/newsletter

Daha fazlasını www.louisebay.com adresinden okuyun

BİR

Menekşe

Erkekler ve kokteyller zaman kaybetmek için en sevdiğim iki şeydi ve günümün her zaman birinden ya da diğerinden bolca içerdiğinden emin olurdum. "Şerefe." İçkimi kaldırdım ve dünyadaki en değerli iki insan olan kız kardeşim Scarlett ve onun baldızı Darcy'nin kadehleriyle tokuşturdum. SoHo'da, içkilerin bir arabanın iki katı fiyatında olduğu lüks bir bardaydık. Darcy'nin New York'taki ilk gecesi ve yarın gidecek bir işim yokken bu gecenin parasını nasıl ödeyeceğimi düşünecek değildim. Onu çok seviyordum ve İngiltere'de yaşadığı için onu istediğim kadar sık göremiyordum, bu yüzden her şey olumluydu. Belki de hoş geldin hediyesi olarak onu yatağa atabilirdim? Seks beni her zaman iyi bir ruh haline sokardı. Kesinlikle eve gidecek birini bulacaktım. Ne kadar berbat bir hafta geçirdiğimi unutmam gerekiyordu ve sadece en sevdiğim şeylerden birinin yeterli olacağından emin değildim. Alkol ve bir erkek gerekecekti.

"Şu anda İngiltere'de özel biri var mı?" Scarlett Darcy'ye sordu. "Ayaklarını yerden kesecek biri?"

İnledim. "O Kùlkedisi değil. O ayaklarının yerden kesilmesine ihtiyacı olmayan, kendine güvenen, yetenekli bir kadın. Sorman gereken soru son zamanlarda iyi bir seks yapıp yapmadığı olmalı."

Scarlett, "Onun yetenekli ve kendine güvenen biri olmadığını söylemiyorum, ama parlak zırlı bir şövalye her zaman iyi bir şeydir," diye cevap verdi.

Darcy ikimize sırtarak, "Keşke benim de kız kardeşlerim olsaydı," dedi.

Scarlett ve ben birbirimize zıt olduğumuz için didişirdik. O ikinci kez evlenmişti. Benim kendimi bir erkeğe bağlamak gibi bir arzum yoktu. Scarlett'in başarılı bir kariyeri vardı, bense garsonluk işinde bile tutunamıyordum. Onun iki çocuğu vardı, benimse bir kediye bile iznim yoktu.

Kovulduğumu öğrendiğinde beni öldürecekti. Ama o benim kız kardeşimdi ve onu seviyordum.

"En iyisi bu," dedi Scarlett, "yine de beni biraz daha sık dinlemesini isterdim."

"Sadece herkesin Connecticut'ta mükemmel bir kocaya ve iki mükemmel ama çok gürültücü çocuğa sahip bir ev istemediğini kabul etmeniz gerekiyor." Odaya şöyle bir göz gezdirdim. İstediğim şey, bana yarın ne olacağını ya da olmayacağını unutturabilecek biriyle *vahşice* seks yapmaktı. Ama şu ana kadar kimse gözüme çarpmamıştı.

Scarlett başını yana eğerek, "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum," dedi.

"O zaman ikimiz de mutlu oluruz." İhtiyacım olan son şey kız kardeşimin bana acımasıydı. Özellikle de bugün. "Her neyse, New York'tayken ne yapacaksın?" Darcy'ye sordum. "İstersen seninle turist gezisine çıkabilirim."

"Senin işin yok mu?" Scarlett sordu.

Kız kardeşimle yakın olmanın sorunu, ne kadar birbirimize benzemesek de, birbirimizden bir şeyler saklayamamamızdı.

"Elbette, ama mesailerimi Darcy'ye göre ayarlayabilirim. İyi vakit geçimeni istiyorum." Kokteylimden bir yudum daha aldım ve kız kardeşimin yanan bakışlarından kaçındım.

"Oh, Violet. İşini yine bırakmadın, değil mi?"

Göz ucuyla Scarlett'in omuzlarının çöküşünü ve başının eğilişini yakaladım.

"Tam olarak değil," dedim.

Gözlerinde o hayal kırıklığı ifadesini görmek istemiyordum. Yüksek bir kariyere ilgi duymadığımı kabul edemez miydi? Hayat bana birden fazla kez anın tadını çıkarmayı ve yarının ne zaman geleceğini düşünmeyi öğretmişti.

"Tam olarak değil mi?" diye sordu. "Oradaki kızlardan hoşlandığını sanıyordum?"

"Ben yaptım." Diğer garsonlar çok eğlenceliydi ve bahşişler inanılmazdı. "Ama işte kışım ellendiğinde buna katlanmam gerektiğini sanmıyorum."

"Kışını kim elledi?" Darcy sordu.

"Şu düzenli çalışmamız. Bunu hepimize yapıyor ama neden sorun olduğunu anlamıyorum."

"Kesinlikle doğru değil. Yani bıraktın mı?" Scarlett sordu.

"Hayır, ona adi herifin teki dedim ve kovuldum," diye açıkladım, yoluma devam etmeye hazırdım. Zamanında yeterince pislikle uğraşmışım, onları düşünerek vakit kaybetmek istemiyordum. "Umarım bu diğer garsonları işten çıkaracağı anlamına gelir. En azından bir süreliğine."

Hayatta hayal kırıklığına uğramamanın yolunun çok az beklentiye sahip olmaktan geçtiğini ve beklentileri minimumda tutmanın en kolay yolunun da fazla bağlanmamak olduğunu keşfetmişim. Bir iş ya da bir erkek olması fark etmiyordu; her ikisini de duygusal yatırım yapacak kadar uzun süre elimde tutmuyordum ve bu da her ikisinden de acı çekmeden uzaklaşabileceğim anlamına geliyordu. İşimi kaybetmek sorun değildi, ayrıldığım anda aşmışım. Parasızlık daha büyük bir sorundu.

Scarlett içini çekti. "Bu kadar öfkelenmek sana yakışmıyor. Kimsenin kışını ellememesi gerektiğini kesinlikle biliyorum ama ..."

"Bunu sineye çekmemi mi bekliyordun?"

"Kesinlikle hayır. Sadece kendini kaybetmenin sana göre olmadığını söylüyorum. Senin için endişeleniyorum. Dünkü haberlerle mi ilgili?"

"Haberler mi?" Cahil numarası yaparak sordum. Berbat bir yalancıydım. En kötüsüydüm. Ama yapmak istediğim son şey eski erkek arkadaşımın ve dünkü iş sayfalarında birlikte kurduğumuz şirketi halka açacağını duyurmasından bahsetmekti.

Bu tam da kaçındığım bir konuşmaydı.

"Üzgün müsün?" Scarlett sordu, belli ki bir sürü şey düşündüğümü biliyordu. Boktan.

"Hiç de bile. Bunu tamamen aştığımı biliyorsun, yıllar önceydi." Bu Üniversitedeki erkek arkadaşım tarafından ihanete uğramamın ve kurmak için çok çalıştığım şirketin elimden alınmasının üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti. "Sana daha önce de söyledim, hayat güzel."

Gerçekten bunu aştığımı düşünmüştüm. Ancak dünkü haber şok etkisi yarattı ve pek çok duyguyu geri getirdi. Hayatımdan zevk alıyordum.

-Çoğu zaman. Harika bir ailem, iyi arkadaşlarım vardı ve endişelenmem, zor kararlar almam ya da kendi işinizi yürütmenin getirdiği stresli şeylerden herhangi birini yapmam gerekmiyordu. Sonunda elde edeceğimi düşündüğüm hayata sahip değildim. David'in yanında fotoğrafta olmayı bekliyordum. Evli, belki bir ya da iki çocuklu, güçlü bir teknoloji çifti olacaktık. Oysa o, halka arz piyangosunu kazanmasına aylar kalmış yeni eşiyle birlikte duruyordu ve ben de garsonluk yapıyordum.

Scarlett masanın öbür ucuna uzandı ve elimi sıktı. "Bence mutlu olman harika. Ama dürüst olmak gerekirse, bazen bir planın olması, işleri biraz karıştırmak iyidir. Öyle değil mi Darcy?"

Darcy'yi bu konuşmaya dahil etmek belden aşağı bir vuruştı. Sorunun ne kadar yüklü olduğunu bilmiyordu.

"Plan yapmayı seviyorum," dedi Darcy. "Mülkün kârını yavaş yavaş arttırıyorum. Önümüzdeki üç yıl içinde yüzde on beşlik bir artış bekliyoruz. Eğer bu gerçekleşirse, yerel ürünler satan bir çiftlik dükkânı açmak istiyorum. Ayrıca, otuz beş yaşıma gelmeden bir çocuk evlat edinmek istiyorum. Ve eğer parlak zırlı bir şövalye gelirse, ayaklarımın yerden kesilmesine gerek yok, ama beni yemeğe götürmek ve ayaklarımı ovmak isterse hayır demeyeceğim. İş, çocuk, ayak masajı. Bu sırayla."

Yapılacaklar listesine güldüm. Darcy her zaman çok mutlu ve şanslı görünürdü ama şimdi düşündüm de, malikânesini yönetmek çok fazla planlama ve beceri gerektiriyor olmalıydı. Ve belli ki bu işte iyiydi.

"Okula geri dönmeyi düşündün mü?" Scarlett sordu.

Ben.

"Bu sen Ciddi misin? Okul mu?" I vardı Yani birçok

kötü

ANILAR

Üniversite deneyimimle o kadar iç içe geçmişti ki bunu tekrarlamak düşüneneğim son şeydi. David ve ben ikinci sınıf öğrencisiyken tanışmış ve dört yıl birlikte kalmıştık. Sevgiliydik, iş ortağıydık ve şimdi de yabancıydık.

"Yani, ne yapmak istediğinden emin değilsen. Ve şimdi bir işin ya da planın olmadığına göre, burası bir şeyleri çözmek için mükemmel bir yer olabilir," dedi Scarlett.

"Yarını görecektir kadar yaşayıp yaşamayacağınızı bilmezken, yarını daha iyi yapmak için neden bugünden vazgeçersiniz ki?" Bu kadar zaman ve emek harcadığım işimin elimden alınması, onu çok istediğim bir şey haline

gurur duyduğum şey yıkıcı olmuştu. Bu hatayı tekrarlamamaya kararlıydım. Yirmili yaşlarımdan çoğunu bir hiç uğruna feda etmiştim. Son birkaç yıldır o zamanı geri kazanmaya çalışıyordum-partilere gidiyor, hayatı anın içinde yaşıyor, bir sürü erkekle çıkıyordum.

"Bu biraz iç karartıcı," dedi Darcy.

"Tam tersi," diye cevap verdim. "Asla gerçekleşmeyecek şeyler için plan yaparak zaman harcamıyorum. Yağmurlu bir gün fonum yok, bu yüzden yağmurlu bir günü *planlamak* için zaman harcamak zorunda değilim - iç karartıcı olan da bu. Güneş ışığının tadını çıkarmak daha iyi."

"Peki ya yağmur yağdığında?"

Kovulmanın yağmurlu bir gün sayılacağından emindim ve hâlâ eğleniyordum -şimdi Darcy ve Scarlett'le birlikteydim. "Ateşli bir adam bulurum ve bulutlar geçene kadar çılgınca seks yaparım."

Scarlett başını salladı. "İş konusunda ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Başka bir tane al, sanırım." Elimde yaklaşık üç yüz dolar vardı ve gelecek ay kira kontratımı yenilemek istiyorsam ihtiyacım olanın yarısı bile değildi. Sorun şuydu ki, garsonluk artık eskimeye başlamıştı. İşten sonra içki içmekten ve kaybettiğim zamanı telafi etmekten yorulmaya başlamıştım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bilgisayar bilimleri diplomam ve bir start-up'ı yönetme konusunda birkaç yıllık deneyimim olabilirdi ama son birkaç yıl bana spesiyalleri ezberlemek ve bir seferde üç tabak taşımaktan başka bir şey kazandırmamıştı.

"Neden benimle İngiltere'ye dönmüyorsun?" dedi Darcy. "Benimle birlikte taşrada olmak zorunda değilsin. Londra'daki evde kalıp birkaç ay bulutların geçmesini bekleyebilirsin. Asla bilemezsin, şehir sana tutkunu bulman için ilham verebilir."

Darcy ile Scarlett'in kocasının Londra'daki evine hiç gitmemiştim, ama Scarlett bana oranın Jane Austen romanlarından fırlamış gibi olduğunu söylemişti.

Londra eğlenceli olabilirdi, ama benim oraya gitmeye param yetmezdi. "Çok nazıksın ama ..."

Darcy, "Burası tamamen boş ve her şeyin tam ortasında," dedi.

Scarlett'e baktım, onun araya girip Darcy'ye bunun çılgınca bir fikir olduğunu ve elimi çabuk tutup bağka bir iç bulmam gerektiğini söylemesini bekliyordum, ama gözlerini dikip bana baktı ve cevabımı bekledi.

"Yapamam. Evim var ve iç aramaya bağlamam gerekiyor. Ama teğekkr ederim."

"Zaten kira szleğmenizin yenileneceğini sylememiğ miydiniz?" Scarlett sordu. New York'u terk etmem konusunda benimle aynı fikirde miydi?

"Beğ saniye önce niversiteye gitmemi istiyordun."

"Ben sadece bir değiğikliğin sana iyi geleceğini dğnyorum. Belki de ihtiyacın olan Şey Londra'dır; hayatından ne istediğini yeniden değerlendirmek için birkaç hafta. Yeni bir Şirket kurduğundan beri Birkaç ay içinde halka arz edileceğin için New York'a biraz ara vermek iyi olabilir."

"Ben mutluyum, Scarlett." Gerçekten de eski sevgilim hakkında konuğmak istemiyordum. "Eminim en önemli Şey budur?"

Scarlett isteksizce gülümsedi. "Umarım öyledir. Çünkü senin için her Şeyden çok istediğim Şey bu."

Kalbim göğsümde sıkığıp kaldı. Kız kardeğimin benim için endiğelenmesinden nefret ediyordum. Çoğu zaman ağırı tepki veriyordu ama bugün beni zayıf bir anımda yakalamığtı. David'le ilgili haberler Şok etkisi yaratmığtı. Hayatımın nasıl olabileceğini hatırlattı ve hayatımda olmayan her Şeye odaklanmamı sağladı. Kendimi mutlu hissetmiyordum. Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum.

Scarlett, "Bence David ve bu IPO konusunda itiraf ettiğinden daha fazla üzgünsün," dedi. "Ve buna hiç Őaėırmadım. Ben de Őaėırırdım.

Olanlar korkunçtu. Sana ihanet etti ve daha da kötüsü bu yanına kr kaldı. Mola vermek için her türlü hakka sahiptin. Bu son derece doğaldı. Ama dört yıl oldu ve ben cesur, dünyayı ele geçirmeye hazır kız kardeğimi zlyorum. Onu almığ gibi hissediyorum.

onu geri istiyorum."

Kız kardeğimin sözleri karėısında içimden bir duygu seli geçti; kusayım mı ağlayayım mı bilemedim. David ve iğimle ilgili yaptığım hataları tekrarlamamak için çok alığmığ, hiçbir Şey duygusal olarak bağlanmamığtım ama bir Şeyler eksikti. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Scarlett haklıydı: Eskiden olduğum kiğinin bir kısmı, iyi bir kısmı yok olmuğtu. Gözlerimi kapadım ve nefes verdim,

toplum içinde gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. Bir zamanlar dünyayı ele geçirmeye hazır bir kızdım. Ben de o kişiyi geri istiyordum.

Kız kardeşimin eli benimkini sardı ve ona baktım. "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum, ama bana duygusal davranma. Bu adamı ve sana yaptıklarını unutman gerekiyor, ama sen sıkışmış görünüyorsun," dedi Scarlett.

Onu unutmuştum, değil mi? Aynı şehirde yaşıyorduk, ama bilerek farklı dünyaları paylaştığımızdan emin olmuştum. Ona özlem duyuyor değildim, ama Scarlett haklıydı, kendimi sıkışmış hissediyordum.

Scarlett, "Lütfen Londra'ya gitmeyi düşün," dedi. "Böylece tüm bu IPO olayı olduğunda New York'ta olmazsın ve biraz ilham alır, sıkışmışlıktan kurtulur ve büyüdüğünde ne yapmak istediğine karar verirsin." Sırıttı, benden büyük olduğunu bana hatırlatırken her zaman mutlu olurdu.

"Seni New York'ta tutan bir şey yoksa, neden birkaç haftalığına, hatta birkaç aylığına buraya gelmiyorsun? Sıfırlama düğmesine basmanın bir yolu olabilir," dedi Darcy.

Scarlett, "Her zaman anı anına yaşamak istediğini söylüyorsun," dedi. "Ama her an bir öncekine çok benziyor. Neden birkaç anını Londra'da yaşamıyorsun? Yeniden keşfedilmiş olarak geri dönebilirsin. Violet King 2 nokta O."

Bundan nefret ediyordum, ama Scarlett haklıydı. Ne kadar aksini iddia etsem de, garsonluk işinden garsonluk işine koşturduğum son on iki ay hiç de eğlenceli geçmemişti. Cep telefonumun tarifesini temel tarifeye çevirmek zorunda kalmıştım ve çok fazla tost yemiştım. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ama yurtdışına çıkmak aklıma bile gelmemişti. Londra'ya gitmek gerçekten sıfırlama düğmesine basacak mıydı? İlham verecek miydi? Dünyaya meydan okumaya hazır bir Violet yaratacak mıydı?

"Ryder benimle dönecek, belli ki özel bir uçakla gitmemiz konusunda ısrar ediyor. Bilet rezervasyonu konusunda endişelenmene bile gerek yok."

Kıkırdadım. Dışarıda gerçekten anlamadığım koca bir dünya vardı. Özel uçaklar listenin başındaydı. Ama son birkaç yüz dolarımı ve biraz da ödünç para harcamak zorunda kalmasaydım

bir uçak biletiyle Londra'ya gitmemem için nedenler listesi gittikçe azalıyordu.

"Londra, ha?"

Darcy ciyakladı. "Evet! Ve hafta sonları beni görmek için taşraya gelebilirsin."

"Orada bir iş bulmam gerekecek," dedim sesli düşünerek. Kira ödemesem bile üç yüz dolarım beni çok uzağa götürmeyecekti.

"Londra'da restoranlar iki kuruş. Bir işe girersin," dedi Darcy.

Burnumu kırıştırdım. "Dürüst olmak gerekirse, farklı bir şey arayabilirim. Scarlett'in dediği gibi, işleri biraz değiştirebilirim." Kız kardeşime bakmaktan kaçındım. Hiç şüphe yok ki o da "sana söylüyorum" sırtışını takınmıştı.

Darcy, "Birkaç aile dostuyla konuşup ne yapabileceğime bir bakayım," dedi. "Bir şeyler arayan birileri olabilir."

"Emin misin? Evde kalmama izin vermen çok cömertçe ve-"

Darcy avucunu kaldırarak bana baktı. "Bundan bahsetme. Hiçbir şey için söz veremem ama ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim." Sırıttım ve yavaşça başımı salladım; belki de ihtiyacım olan şey bir manzara değişikliği idi. Hiç değilse oradaki adamların bir aksanı vardı. Ve bu bardaki adamlara bakılırsa, yeni bir avlanma alanı bulmalıydım. Uzun zamandır ilk kez geleceğimi düşünmeye bile başlayabilirdim.

İki

Menekşe

Londra tam da hayal ettiğim gibiydi. Siyah taksiler, kırmızı telefon kulübeleri, yağmur ve eski binalar... Hepsini çok sevmiştim. Darcy'nin evini kilitledikten sonra döndüm ve kaldırıma doğru üç adım attım. Ya da İngilizlerin dediği gibi *kaldırıma*. Amerika'ya olabildiğince İngiliz olarak geri dönecektim. Dildeki farklılıkların yanı sıra, durmadan hava durumu hakkında konuşma becerisinde de ustalaşmam gerekiyordu. İngilizler hava durumu hakkında sanki sürekli hayal kırıklığına uğradıkları ailenin işlevsiz bir üyesiymiş gibi konuşurlardı. Gökyüzü mavi olsa ve güneş açsa bile, bunu beklemediklerinden ve üzerlerinde çok fazla kat olduğundan şikayet ederlerdi. Yağmur yağıyorsa kesinlikle mutlu değillerdi ama ilginç bir şekilde, birkaç gündür yağmur yağmadıysa, hepsi yağış eksikliğinden endişe duyarak başlarını sallıyorlardı. Çok tuhaftı ama hoşuma gitmişti. Eğer bir yabancıyla sohbet etmek istiyorsam, hava durumunun benim Truva atım olduğunu öğrenmiştim. Konu Amerika'daki Super Bowl'a eşdeğerdi, tek farkı 365 gün süren bir etkinlik olmasıydı.

Bugün için içimde iyi bir his vardı. Gökyüzü maviydi, üzerimde çok fazla kat yoktu, seyahat kartımın üzerinde yirmi pound vardı ve Darcy'nin benim için ayarladığı bir görüşmede başarılı olmak üzereydim. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bugün benim günümdü. Öyle olmak zorundaydı. Son elli dolarım kalmıştı ve eğer bu işi alamazsam

Kız kardeşimi arayıp bana ABD'ye dönmem için bir uçak bileti almasını ve beni bekleyen hiçbir şeyin olmamasını.

Londra'ya uçmadan bir gün önce evimden üç kutu eşya ve yanımda getirdiğim bavulu taşımıştım. Tüm kıyafetlerimi, kitaplarımı, hatıralarımı ve mücevherlerimi içeren üç kutu. Hiç mobilyam yoktu. Bir çatalım bile yoktu. Yıllarca eşyasızlığımın tadını çıkarmıştım ve uzun bir süre boyunca maddi varlıklara bağlı olmamanın çok havalı olduğunu düşünmüştüm ama kız kardeşimin arabasının arkasındaki üç kutuyu görmek kendimi zavallı hissetmeme neden olmuştu.

Bugün zavallı hissetmemek için direnecektim. Tek derdim mülakat ve teklif ettiği üç aylık kontrattı. Darcy büyükbabasının arkadaşlarından birinin bazı avukatlık bürolarında idari işler yapmak üzere geçici bir iş açtığını duymuş ve bir mülakat ayarlamıştı. Bu kesin bir şey değildi, yine de mülakatı berbat edebilirdim ama elimden geleni yapacaktım. Darcy'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve bir hukuk bürosunda çalışma fikri hoşuma gitmişti. Yeni bir şeydi. İş tanımı kesin değildi ama Darcy bana *sağlam* birine ihtiyaçları olduğunu ve bir Amerikalının işe yarayabileceğini söylemişti.

Wikipedia'da yaptığım kısa bir tarama bana avukatlar hakkında temel bilgiler vermişti. ABD'nin aksine, İngilizlerde iki tür avukat olduğunu anlamıştım

-Avukatlar ve barristerler. Avukatlar tuhaf peruklar ve cüppeler giyip mahkemeye giderlerdi. Avukatlar ise ofiste, takım elbiseleri içinde müvekkilleriyle ilgilenirlerdi. Neden bir ayrım olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak avukatlar eski moda kostümleriyle daha İngiliz görünüyordu ve İngilizlere takıntılıydım, bu yüzden bu benim için işe yaradı.

Çantama göz attım. Adresin kopyalandığı katlanmış kâğıt hâlâ oradaydı, cep telefonumla birlikte, ben de metro istasyonuna yöneldim. Rotamı planlamış ve bolca zaman bırakmıştım. Holborn metro istasyonunda inmem gerekiyordu ve oradan Google Maps'in yardımıyla nereye gideceğimi bulabilirdim. Bugün için içimde harika bir his vardı.

Metro girişine ulaştım ve seyahat kartımı ödeme masasına bastırdım. Eğer bu işi alırsam, önümüzdeki üç ay boyunca her gün bu yolu kullanacaktım. Sanki gerçekten Londra'da *yaşıyordum* gibi olacaktı. En son ne zaman Londra'ya gittiğimi hatırlayamıyordum.

Bırakın bir işi ya da işe gidip gelmeyi, hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım. Gerçekten de bir şeylerin başlangıcı gibi hissediyordum, yeni bir başlangıcın.

Tecrübeli bir New Yorklu olarak *metronun yüzüne* alışkındım. Toplu taşıma araçlarına binerken uymanız gereken bazı kurallar vardı; fermuarlı çanta, göz teması kurmamak ve vurdumduymaz bir ifade. Metroda da aynı kuralların geçerli olduğundan emindim ama bugün sırtışıma gizleyemedim. İyi ruh halimi herkesle paylaşmak istedim.

Perona adımlarımı atar atmaz tren geldi. Bu bir işaret olmalıydı - her şey benim istediğim gibi gidiyordu. Elektronik bir sesin bana söylediği gibi *boşluğa dikkat* ederek trene bindim ve köşede bir koltuk buldum ama benimle birlikte trene binmiş olan bir adam daha yakındaydı. Adamın koltuğu görmesini ve bana dönmesini izledim. Parlak mavi gözleri ve o kadar keskin bir çene çizgisi vardı ki uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmek istedim. Her zamanki tipim değildi - takım elbise bana göre değildi - ama bu kadar uzun ve yakışıklı biri için bir istisna yapabilirdim. Takım elbisesini bu kadar iyi giyen biri için.

"Lütfen," dedi boş koltuğu işaret ederek.

Ateşliden de ateşli bir adam bana yer mi teklif ediyordu? Bugün gerçekten benim günümdü. "Teşekkür ederim." Sırtışıma tam gaz devam ettim.

Durakladı, gözlerimiz bir saniyeliğine kilitlendi ve başını sallayıp arkasını dönerek bir gazete çıkardı. Bakışları yüzünden kalbim biraz daha hızlı atıyordu ve gazeteyi silkeleyişini, ardından keskin, kasıtlı hareketlerle katlayışını izledim. Yatakta da bu kadar kesin ve dikkatli miydi? Bedenimi o kâğıdı incelediği gibi inceler miydi, o kadar odaklanır mıydı? İçimi çektim ve derin bir nefes aldım. Asla bilemeyecektim.

Yerime oturmak için geri döndüğümde, benim için ayrılmış olan boşluğa, seksi bir adam tarafından dikkati dağıtılmamış birinin oturduğunu gördüm. Görünüşe göre İngilizlerin nezaketi sadece bir yere kadar sürüyordu. İçimi çektim ve etrafıma bakınarak devrilmeyeceğim bir yer bulmaya çalıştım. Kendimi kapının yanına sıkıştırdım ve diğer beş elin de tutunduğu parlak sarı tırabzana tutundum. Aynı zamanda trenin bu kadar sıkışık olmasına rağmen gazetesini okumayı başaran yakışıklı yabancımın hemen yanına sıkışmıştım. Ona baktım. Onun

Parmaklarım omzumdan yarım santim uzaktaydı. Aşağı baktım. Ayağı neredeyse benimkine değiyordu. Tamamen yabancı birine bu kadar yakın olmak çok garipti. Yalayabilecek kadar yakındı.

Yaşadığım bu kuraklık nöbeti bana tüpteki yabancılar hakkında fanteziler kurduruyordu. Gerçi, onu görmeden beş dakika önce orgazm olmuş olsam bile, karşımdaki adamın muhtemelen bana kötü şeyler düşündürteceğinden şüpheleniyordum. *Çok lezzetliydi.*

İki hafta önce Londra'ya geldiğimden beri bir erkekle öpüşmemiştim bile. New York'ta bir erkeği tavlama ya da bir erkeğin beni tavlamasına karşılık vermek kolaydı. Çok kolaydı. Tıpkı garsonluğun cazibesini yitirmesi gibi, flört sahnesi de cazibesini yitirmişti. New York'ta bundan sıkılmışım. Aynı şeyi Londra'da yapmanın bir anlamı yoktu; ne de olsa yeni bir şeyler denemek, yeniden başlamak için buradaydım. Bunun yerine bol bol İngiliz televizyonu izledim, İngiliz aksanıyla pratik yaptım ve şehri keşfetmek için dolaştım. Geçici vizem çıkana kadar vakit geçirmek için her şeyi yaptım.

Scarlett haklıydı: Her an aynıysa anı yaşamamanın bir anlamı yoktu. İşleri karıştırmam gerekiyordu.

Metro durdu ve öne doğru eğilerek istasyonun adını okumaya çalıştım. Holborn'dan önce iki durak daha gideceğimden emindim ama kaçırmak istemiyordum. Durak, geçen hafta gittiğim ve ne hayvanlar ne de akrobatlar bulamayınca hayal kırıklığına uğradığım Piccadilly Circus'tu. Sadece elektronik reklam panolarıyla çevrili bir Eros heykeli. Times Meydanı'nın eksantrik ama daha az varlıklı kuzeni gibiydi. Doğrulurken saçlarım mavi gözlü yabancıнын gazetesini sıyırdı ve o da bana baktı. "Tüh," dedim ve gülümsedim. Gözlerini kırpmadan bana baktı ve ben de başka tarafa bakamadım, ben de ona baktım. Sanki benimle kelimeler olmadan iletişim kurmaya çalışıyordu, ama ne söylemeye çalışıyordu?

Seni öpebilir miyim?

Seni yemeğe götüreyim mi?

Yatakta harikayım, anlatabiliyor muyum?

Evet, evet, ve duble evet *lütfe*n krem şantili.

Sanki transa geçmiş gibi üç kez gözlerini kırptırdı, hafifçe kaşlarını çatı ve sonra okuduğu şeye geri döndü. Onu incelemeye devam ettim. O çenesi ve delici gözleri olmasa bile çekici olabilirdi. Kalın koyu kahverengi saçları, geniş omuzları ve pahalı takım elbisesi, hepsi birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Teni bronz ve pürüzsüzdü ve hayal ettiğim gibi benimkine değip değmediğini görmek için uzanmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Elleri büyüktü; uzun, güçlü parmakları ve kesilmiş ama manikür yapılmamış düzgün tırnakları vardı. Manikür New York'taki erkekler, özellikle de Wall Street tipleri için bir şey haline gelmişti ve bu da takım elbiseli erkeklerle nadiren çıkmamın bir başka nedeniydi. Manikür sadece kadınlara özel bir aktivite olmalıydı.

Sonunda Piccadilly Circus durağında kapılar açıldı ve trenin dolu olduğu konusunda yanıldığım kanıtlandı çünkü vagona yaklaşık üç bin kişi daha sıkışmıştı. Hayalimdeki erkeğe daha yakın olmak için yer değiştirdim -ayağım onunkinin arasındaydı ve göğsüne baktım. Daha önce de yakındık ama şimdi kolunun kolu elime değiyordu ve derin bir nefes aldığım da deri ve odun kokusu alıyordum - kolonya için yeterince güçlü değildi ama sadece deodorant ya da sabun olamayacak kadar pahalıydı. Özenle seçilmiş bir vücut yıkama suyu olabilir. Kapılar bip sesi çıkarıp kapandı ve tren agresif bir şekilde ilerleyerek yeniden hareket etti. Eğer o da aynı anda hareket etmemiş olsaydı, göğsüne yaslanmış olacaktım. Kendimizi ayarladık ve tren hızını artırarak neredeyse hipnotik bir ritimle ilerlemeye devam etti. Yabancıma bana baktığını fark ettiyse de bir şey söylemedi, söyleseydi bile durabileceğimden emin değildim. Sonra bir anda tren gıcırdayarak durdu ve ellerim düşmemek için havaya kalktı. Şansıma ellerim mavi gözlü yabancımanın geniş ve sert göğsüne değdi. Bir an donup kaldım, hareket edemedim ya da etmek istemedim, sonra üst kollarımı kavradı ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu, ellerimi göğsünden çekerken İngiliz aksanı beni ipek gibi sarıyordu.

Sadece onun gücünü hissetmek için tekrar yere yığılmak istedim. İşte buydu. Kokusu, bakışı, sesi ve dokunuşu beni birbirime bağlıyordu.

Hepsi bir arada. Hepsinden *güç fıskırıyordu*; zihinlerinden, bedenlerinden ve karakterlerinden.

"Evet, üzgünüm, sanırım tüpe alışkın değilim."

"Bacaklarını biraz daha açık tut. Daha iyi dengede durursun" diye cevap verdi.

Az önce benden bacaklarımı açmamı mı istemişti? Sırıttım ve başımı salladım.

Nefes aldı, zaten geniş olan göğsünü genişletti ve kâğıdına geri döndü. İstedğimden biraz daha yüksek sesle iç çektim ve yanımdaki kadın boş yere uzaklaşmaya çalışarak arkasını döndü. Muhtemelen ilaç aldığımı düşünüyordu. Ya da deli. Ya da her ikisini de. Normal görünmek için telefonumu çıkardım ve Wi-Fi'ye bağlandım. Google Maps'i açacak ve metrodan indiğimde nereye gideceğimi bulacaktım.

İstasyonlardan hızla geçtik, alıştığımдан daha sık durduk. Bacaklarımı daha da açarak, hayal kırıklığı yaratacak şekilde, yakışıklı yabancımaya tekrar düşmedim ve birkaç dakika içinde pencereden Holborn tabelaları göründü. Odaklanmam ve metrodaki inanılmaz yakışıklı erkeklerle ilgili hayaller kurmayı bırakmam gerekiyordu. Kendimi insan kalabalığının arasından ittim ve kapılara doğru ilerledim. Kapılar açıldığında ileriye doğru üç adım attım ve tam perona ulaştığımda birinin dirseği koluma o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki cep telefonum elimden kaydı.

Telefonumun ve haritanın, trenle peron arasında *dikkat* etmemiz gereken meşhur *boşluğa* doğru ağır çekimde kayışını izlerken kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Hayır," diye bağırdım, insanlar peşimden gelirken telefonumu raylara fırlattım.

Lanet olsun. İnsanlar yanımdan koşarak geçerken ellerimle yüzümü kapattım. Buna inanamıyordum. Mülakatıma nasıl gidecektim? Yeni bir hayata, yeni bir başlangıca dair tüm umutlarımı bu işe bağlamıştım. Ve yapmak isteyeceğim son şey, gelmeyerek Darcy'yi utandırmaktı.

"Bu benim hatamdı. Özür dilerim."

Tüp yolculuğumu biraz daha ilginç hale getiren adamı bulmak için döndüm. Nefesimi tuttum. "Senin hatan mı?"

Tren biplenmeye başladı ve kapıları kapandı. Belki telefonum tekerleklerin altında ezilmeyecekti ve bir sonraki tren gelmeden önce aşağı atlayıp onu alabilirdim?

"Sana çarptım," diye cevap verdi yabancı.

Dirseğiyle beni yakalayan kişi o olmalıydı. Onu takip ettiğimi fark etmemiştim.

Başımı salladım. "Daha dikkatli olmalıydım." Tren istasyondan ayrıldıktan sonra raylara baktım. "İşte burada." Telefonum hiç zarar görmemiş gibi görünüyordu. "Sence aşağı atlayıp onu almak için zamanım var mı?" Ona sordum.

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve beni platformun kenarından çekti. Elinin koluma değdiği yere baktım. Beni öyle bir kuvvetle hareket ettirmişti ki, sanki oyuncak bir bebektim ve hayal görüyor olabilirdim ama eminim ceketimin üzerinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ceketinin cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "İstasyon personeli bu akşam servis kapandıktan sonra onu geri alabilir. Eğer alamazlarsa beni arayın, sizin için yenisini getireyim."

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki neredeyse ne dediğini duymayacaktım ama sonra fark ettim.

"Bu akşam mı? Hayır, şimdi ihtiyacım var." Paniklemeye başladım. Mülakatıma gitmem gerekiyordu ve cüzdanımda beş pounddan az parayla kendime bir harita bile alamazdım. "Yol tarifi için haritaya ihtiyacım var; gitmem gereken bir yer var." Hâlâ benimkine dokunmakta olan kolunu tuttum.

Yabancı, sanki söylediklerinden daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi, metroda takındığı aynı ifadeyle, birbirine bağlı kollarımıza baktı ve tekrar gözlerimin içine baktı.

Odaklanmam gerekiyordu. Bu görüşmeye gitmem gerekiyordu. "Belki bana yolu tarif edebilirsin." Çantama daldım ve avukatların odalarının adresinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Tanrı'ya şükür, adresi yazmıştım. "Buraya nasıl geleceğimi söylemen gerekiyor. Geç kalamam."

Ona adresi gösterdim, şöyle bir baktı, sonra tekrar bana baktı - o mavi gözleri gördüklerini inceliyordu. "Oraya kendim gideceğim. Seninle yürüyeceğim."

"Yapacak mısın?" Tom Ford reklam kampanyasından fırlamış gibi görünmeseydi ve sadece bana bakarak bile dizlerimin bağı çözülmüş gibi olmasaydı, asla evlenmeme konusundaki tüm kurallarımı yıkar ve o anda bana yapacağı herhangi bir teklifi kabul ederdim. Bu görüşmeye gitmememin hiçbir yolu yoktu.

Başını salladı. "En azından bunu yapabilirim." Sesi krem brüle gibiydi; bir parça çakıl taşıyla ipeksi bir yumuşaklık. *Lezzetliydi*. Ondan bir tabak dolusu olsa kâseyi yalardım.

Bir an için felaketin eşiğinde olduğumu unuttum. "Hadi," dedi çıkışa doğru adım atarak.

Yürüyen merdivenlerden yüzeye çıkarken konuşmadık. Önümde durdu, sanki karmaşık bir sorunu düşünüyormuş gibi kaşları çatıktı. Sözüünü kesmek istemezdim ama onunla konuşmamak da tuhaf geliyordu.

"Ee, işe mi gidiyorsun?" Turnikelerden çıkarken sordum.

"Gidiyorum," dedi.

Sözleri kesik kesik ve resmiydi. Pek sohbet havasında değildi. Aramızda sadece sessizlik olsa mutlu olacağından emindim. Bu sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oluyordu.

"Bir iş görüşmem var. Bir iş için" dedim, belki bana kendinden daha fazla bahsetmesi için cesaretlendirir diye umarak. Ne iş yapıyordu? Elmas tüccarı mıydı? Profesyonel bir polo oyuncusu muydu? Belki de kraliyet ailesindendi? Onda muhteşem bir hava vardı. "İyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Kız kardeşim güvenilmez olduğumu söylediler ama ben asla geç kalmam. Geç kalmaktan *nefret ederim*. En kötüsü de bu, çok kibirli." Saçmalıyordum. Beni geriyordu. Erkekler beni hiç germezdi.

"Kibirli mi?" diye sordu, kaşları hâlâ çatıktı, caddenin solunda ilerlerken onun hızına ayak uydurmaya çalışıyordum.

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu çalmaya başladı. "Knightley," diye cevap verdi.

Adı Knightley miydi? Hay sikeyim. Seksi, romantik bir ismi olan ve belki de hayatımda g ö r d ü ğ ü m en yakışıklı erkek olan İngiliz bir adam beni felaketin eşiğinden kurtarıyordu. Bu sadece

Darcy'nin kır evi Jane Austen romanlarından fırlamış gibiydi.

Omzunun üzerinden bana baktı ve telefonu omzuna dayadı. "Buna bakmam gerekiyor ama birkaç dakika içinde orada oluruz."

"Sorun değil," dedim. Telefonla konuşuyor olması umurumda bile değildi. Yine de görüşmemi yapacaktım ve eğer bana bakmıyorsa, bu ona bakabileceğim anlamına geliyordu. Karşıya baktım ve onun yüksek, sıkı kıçına baktım. Tanrım, göründüğü kadar iyi olduğundan *emin* olmak için ceketini biraz kaldırırsam sorun olur muydu? Güzel kalçalı bir erkeği, büyük elleri ve güçlü bir ağzı olan bir erkek kadar severdim. Bunların hepsi yatakta iyi olmak için önemli donanımlardı. Ya o gözler, bana bakışı? Titriyordum.

Kaldırımı geçtik, binalardaki bir boşluktan geçtik ve aniden bir *dolabın* -gardırobun- arkasında kaybolup diğer taraftan çıktık. Beş saniye önce etrafımız trafik, gürültü ve binlerce insanla çevriliydi, ama burada kuşlar ötüyordu ve Dickensvari binalar her yerde ağaçların olduğu geniş bir meydanın etrafında duruyordu.

"Neredeyiz biz?" Etrafıma bakınarak sordum.

Yakışıklı yabancım bana baktı ve sonra konuşmasına devam ederken bir parkın girişini işaret etti.

Burası Londra gibi bile görünmüyordu. Daha çok Florida'da keşfedebileceğim bir Disney versiyonu gibiydi. İş çıkış saati olmasına rağmen üzerinde hiç araba olmayan Arnavut kaldırımlı bir caddeden geçtik ve siyah parmaklıklarla çevrili bir parka girdik. Çimler özenle biçilmişti ve birkaç kişi banklarda oturmuş kahvelerini yudumluyor ya da gazete okuyordu. Neredeydik biz? Son iki hafta boyunca yaptığım yürüyüşlerden Londra'nın güzel parklardan payına düşeni aldığını biliyordum. Hyde Park ve St James' Park'ı ziyaret etmiştim ve bazı meydanların dört bir yanında küçük bir bahçeye bakan binalar vardı. Ama burası? Sanki steroidli bir meydan gibiydi. Sonunda çıkışa geldik ve Lincoln's Inn Fields için bir tabela gördüm. Eve gittiğimde Google'da aramam gerekecekti. Eve gittiğimde o çocuklar hiç Narnia'dan çıkmış mıydı? Bir şekilde geri dönüş yolunu bulmam gerekecekti.

Tiz bir zil sesi dikkatimi çekti ama nereden geldiğini anlayamadan Knightley'nin kolu omzuma dolandı ve beni karşıdan gelen bisikletlinin yolundan çekip kendisine doğru çekti. Bu sabah ikinci kez, düşmemeye çalışırken içgüdüsel olarak ellerimi göğsüne bastırdım. Dokunuşu daha önce metroda olduğu gibi koruyucu ve güçlü hissettiriyordu ve ben sadece vücuduna gömülmek ve onu içime çekmek istiyordum. Beni her seferinde felaketten kurtarıyordu; metroda, görüşmeme giderken ve sonra da bu bisiklette. Bisiklet geçti ve Knightley'nin gözlerini benimkilere diktiğini görmek için başımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cevap vermedi ama kıpırdamadı ya da başka tarafa da bakmadı. Bir an için beni öpebileceğini düşündüm. İstediyini hissetmiştim ve ben de onu hemen öpebilirdim. Ama öpmedi ve birkaç dakika öylece kaldık. Öylece. Sanki paylaştığımız bu bakış bir öpücükten bile daha samimiymiş gibi birbirimize bakıyorduk.

Sonunda, dikkati hâlâ kulağında duran telefonun ucunda onunla konuşan kişiye takıldı, gözlerini kaçırdı ve ben de ellerimi göğsünden aşağıya kaydardım.

Yolculuğumuza devam ettik, binalardaki bir başka boşluktan geçtik ve Londra'nın koşuşturmacasına yeniden katılmayı bekledim. Bunun yerine etrafım aşırı şirinlikle çevriliydi. Yeşil çim alanlar ve farklı renklerde tuğladan yapılmış, pencereleri teneke camlı eski binalar. Oyuncak bir kasaba gibiydi. Keskin bir sağa döndük ve Knightley veda bile etmeden telefonunun iptal tuşuna basıp cebine soktu. "Geldik. Cep telefonunla işlerin nasıl yürüdüğünü bana haber ver."

Başka bir şey söylemesini istedim. Beni yemeğe davet etmesini. Beni öpmesini. Başka bir şey. Henüz çekip gitmesine hazır değildim. New York'ta erkekler her yerdeydi ama hiçbir yabancı beni bunun kadar büyülememişti. Sanki metroya bindiğimde beni Knightley denen bu adama tamamen çeken bir iksir yutmuş gibiydim. Ve benim tipim bile değildi.

Erkeklerle çıkma teklif etmezdim. Buna hiç gerek duymadım. Onun uzaklaşmasını izlemek üzereyken, keşke daha fazla pratik yapsaydım dedim. "Soracağım. Teşekkür ederim."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdiği belli olan kaşlarını çattı. Ve birkaç basamak çıkıp açık bir kapıdan içeri girdi. Çıktımdaki adresi kontrol ettim. *Bir Numara Yeni Meydan*. Aynı adres binanın yan tarafına parlak siyah boyayla yazılmıştı. Başarmıştım. Yakışıklı yabancım tam da benim gittiğim binanın içinde kaybolmuştu. Başka bir işaret. Belki onu tekrar görebilirdim. Bugün benim günümdü.

Derin bir nefes aldım ve Knightley'nin az önce attığı adımları takip ederek merdivenleri çıktım.

Muhteşem olma zamanı.

ÜÇ

Alexander

Bu sabahki antrenmanım cezalandırıcıydı. Ne kadar çok çalışırsam o kadar çok yoruluyordum. Fiziksel olarak zinde olmazsam, işimde iyi performans gösteremeyeceğime inanan biriydim. Ve olabileceğim en iyi avukat olmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Sonuç olarak, beşten beri ayaktaydım, altı buçuğa kadar çalıştım ve ardından yedide Dubai ile bir konferans görüşmem vardı. Ofise geç kaldığım günlerden nefret ederdim ama bu sabah elimden bir şey gelmezdi. Yolculuğum alışılmadıktı. Metrodan inerken çarptığım kadın çok güzeldi ve Lincoln's Inn Fields'ın ortasında bana bakarkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Odaklanmam gerekiyordu. Ve belki de zamanım olduğunda sevişmeliydim. Ama bu gece olmayacaktı. Çalışıyor olacaktım. İncelemem gereken yüzlerce tanık ifadesi ve taslağını hazırlamam gereken açılış ifadem vardı.

Üç gün içinde mahkemede olacaktım ve tek odak noktam buydu. Kadınlar hakkında fanteziler kurarak harcanacak zaman yoktu.

E-postalarımı karıştırıp gelen kutumu dolduran yüzlercesi arasından önemli olanları seçmeye çalışırken, biri kapımı çaldı. Homurdanma isteğime karşı koydum. Sözümün kesilmesinden nefret ederdim; kapı için bir işarete ihtiyacım vardı.

"İçeri gel," diye bağırdım.

Kapı açıldı ve ayak seslerinden baş memurun içeri daldığını anladım. "Bay Knightley."

"Craig." Dikkatimi dizüstü bilgisayarımın ekranından ayırmadım. Craig ellili yaşlarının ortasında, güler yüzlü ve çekici bir adamdı. On beş yaşından beri bu işin içindeydi ve babamın katipliğini yapmıştı. Sözümü kesebilecek biri varsa, o da oydu. Ve bunu biliyordu. Yıllar boyunca bana Alex diye hitap etmesini sağlamaya çalıştım ama o tüm katiplerin ve idari personelin avukatlara soyadlarıyla hitap etmesinde ısrar etti. Baro çok eski kafalı bir yer olabilirdi.

"Sizi yeni asistanınız Violet King ile tanıştırmak istiyorum."

Parmaklarım klavyemin üzerinde gezinirken durakladım. Bundan haberim yoktu ve bunu asla kabul etmezdim; yalnız çalışıyordum. Yavaşça döndüğümde Craig'i masamın önünde, kaşlarını beklentiyle kaldırmış bir halde buldum.

"Benim neyim?" diye sordum. Yanında bir figür belirdi ve bakışlarımı sağa kaydırdım. Kendimi, odama geldiğimden beri düşüncelerimi işgal eden güzel kadına bakarken buldum. Neler oluyordu? Gözlerimi ondan kaçırdım, gözlerim bir saniyeden fazla onun üzerinde kalırsa Craig'in ona olan ilgimi fark edeceğinden emindim.

Bu sabah onu peronda gördüğümde nefesim boğazıma düğümlenmişti. Tren gelmeden hemen önce perona varıp bana doğru koşmasını büyülenmiş gibi izlemiştim. Soluk mavi gözleri, kızarmış yanakları ve masamın üzerinde onu becerirken parmaklarımı geçirdiğimi hayal edebildiğim uzun, siyah saçları vardı. Kadınlar nadiren dikkatimi çekerdi ama o sadece güzel değildi. Onda egzotik bir şeyler vardı, daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan bir şeyler. Bu sabahki yolculuğumuz boyunca onun sıcaklığıyla ısınmışım ve her ne kadar kendimi bir ergen gibi hissedip söyleyecek bir şey bulamamış olsam da, onunla odama kadar yürüdüğümde neredeyse memnun olmuşum. Bir telefon görüşmesi beni ona olan hayranlığıma tamamen ihanet etmekten kurtardığında minnettar olmuşum. O mavi gözleriyle bana bakışı, metroda ve Lincoln's Inn Fields'da göğsüme yaslanışı. Nabzım hızlanmaya başladı -hatırladıkça mı yoksa şimdi bu kadar yakınımda olduğu için mi? Karar veremedim.

Burada, ofisimde, o da aynı güzellikteydi. Aynı derecede ilgi çekiciydi. Bu beni gerdi. Beklenmedik şeyleri sevmezdim. İhtiyacım olan son şey

onun yardımcısıydı.

"Hemen işe başlayacak, bu harika bir haber." "Bayan King'in bana hangi konuda *yardımcı olacağını* sorabilir miyim?" Ben

Daha önce bir avukatın asistanı olduğunu hiç duymamıştım. İdari personel ve katipler aramızda toplanmıştı ve çoğu avukat kendi kendine yetebiliyordu. Sonuçta, hepimiz serbest meslek sahibiydik ve sadece kaynakları paylaşmak için bir dizi odadaydık. Hepimiz gelirimizin belli bir yüzdesini odaların bakımı için ödüyorduk, ancak son derece bağımsızdık. Bu bağımsızlık ve başkalarıyla etkileşim eksikliği işimin sevdiğim yanlarından bazılarıydı. Arada sırada Craig faturalarımı ya da ofisimi düzenlemek için yeni bir çaba icat ederdi ama bu asla uzun sürmezdi. Ben bir santim bile vermeyince vazgeçti.

"Faturalandırma konusunda sana yardım edecek. Üç katını kazanman gerektiğini biliyorsun."

İyi başkatipler avukatlara kariyerleri boyunca rehberlik ederdi ve Craig'in beni kolladığını biliyordum. Sorun şu ki, para umurumda bile değildi. Çok kazanıyordum ve babamın ölümü beni çok zengin bir adam yapmıştı. Benim için önemli olan işti. Müşterilere fatura kesmekle zaman kaybetmeyi ve faturayı kestikten sonra ödeme için peşlerine düşmeyi sevmezdim. Katipler daha önce faturalandırmamı güncel hale getirmeye çalıştıklarında, her dosyayı onlarla birlikte incelememi ve hangilerinin faturalandırılması gerektiğini söylememi istemişlerdi. Gerçekten hiçbir şey yapmıyorlardı. İşbirliği yapmamam ve sert yanıtlarımın onları yorması uzun sürmedi; yapacak daha kolay pek çok işleri vardı. Ama tek işi beni kızdırmak olan bir asistan daha fazla zorluk çıkarabilirdi. Özellikle de Violet King kadar güzel biri. Bu sabah onunla yabancı olarak geçirdiğim birkaç dakika bile dikkatimi çok fazla dağıtmıştı. Sürekli yanımda olursa aklımı işime nasıl vereceğimden emin değildim. Zamanım çok kısıtlıydı. Odaklanmam gerekiyordu.

Craig, "Birlikte çalıştığım tüm avukatlardan daha çok çalışıyorsun ve bunun için ödüllendirilmelisin," dedi.

Bu doğru olamazdı. Craig babamın katipliğini yaptığı için, baronun gelmiş geçmiş en çalışkan avukatını tanıyordu. Ben odadayken koridorların boş olduğunu görmek beni hep şaşırtmıştır.

Gece geç saatlerde. Tüm avukatların babam gibi çok çalıştığını ve akşamları eve hiç gelmediğini sanıyordum. Çoğu zaman eve hiç gelmezdi. Birkaç kez annem bizi Lincoln's Inn'e temiz bir gömlek bırakmak ya da onu öğle yemeğine götürmek için getirmişti. Bu bana her zaman bir macera gibi gelmişti - babamın etkileyici olduğunu ve yaptığı işin önemli olduğunu biliyordum, çünkü bana evde olmamasının nedenleri hep bunlardı, ama onu bu ortamda görmek bana bunu kanıtladı. Takım elbiseli adamlar, kucak dolusu kâğıtla koşuşturan ve onun söylediklerini yapan insanlar, tanıştığım herkesin babamın ne kadar yetenekli olduğunu ve onun oğlu olduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylemesi içimde bir arzu yarattı ve sekiz yaşımdan beri burada, Lincoln's Inn'de tıpkı onun gibi olmak istediğimi biliyordum. Yan yana çalışacağımızı, hatta belki aynı ofisi paylaşacağımızı hayal etmiştim. Ben baroya çağrılmadan önce ölmüştü. Kariyerlerimiz hiç çakışmamıştı.

"Para konusunda endişelenmediğimi biliyorsun," diye cevap verdim.

"Açıkçası, böyle devam ederse odamız katiplik konusunda kötü bir üne sahip olacak ve bu da hepimize zarar verecek. Müvekkilleri ve gelecek vadeden avukatları çekmek için modern ve dinamik olarak görülmemiz gerekiyor. Sizden tek istediğimiz, birinin size yardım etmesine izin vermeniz." Odanın etrafına bir göz attı. Her yerde kâğıt vardı. Bir Asya başkentinin ölçekli bir modeline benzediğini düşünmek hoşuma gidiyordu; tavana doğru yükselen ve ışığı engelleyen kâğıt blokları. "Dosyalama ve arşivleme işiniz de tamamen kontrolden çıkmış. Temizlenmesi gerekiyor."

"Halledeceğim," dedim, asla halledemeyeceğimi çok iyi bilerek.

Craig içini çekti. "Bana bir kemik at ve Violet'e bir şans ver. Üç aylığına burada ve senin hayatını kolaylaştıracak. O zeki, sağlam bir Amerikalı, bu yüzden sana katlanabilmeli."

Cevap vermedim. Odadaki başka hiç kimse bana karşı bu kadar açık sözlü olmaya cesaret edemezdi. Daha kıdemsiz kâtiplerin ve idari personelin benden korktuğunu biliyordum, bu da hoşuma gidiyordu. İşimle ilgilenmek için yalnız bırakılmaktan hoşlanıyordum, bu yüzden kibar konuşmaların içine çekilmemek ya da anlamsız sorularla rahatsız edilmemek işime geliyordu.

"Kimseye bir şey açıklayamayacak kadar meşgulüm," dedim ve Violet'e bakmamaya dikkat ederek dizüstü bilgisayarıma döndüm. Bir süredir

Bu sabah onu öpmeye çok yaklaşmışım. Onu o serseri bisikletlinin yolundan çektiğimde kollarımda kendini iyi hissetmişti -sanki sığıyormuş gibi- ve onu bırakmak istememiştim. Burada ondan sadece bir metre uzakta otururken bile onu göğsümde hissedebiliyordum. Gülümsemesi o kadar sıcak ve açıktı ki bir an için ne kadar geç kaldığımı unuttum. Belki de hayal etmiştim. Kendime engel olamayarak ona tekrar baktım ve vücuduma ısı yayan o sıcak gülümsemesini yine takınmıştı. Dolgun dudakları göründükleri kadar yumuşak öpülebilir miydi? Vücuduma hayal ettiğim gibi oturacak mıydı?

Sertçe nefes aldım ve Craig'e döndüm.

"Zor biri olacağı konusunda seni uyarmıştım," dedi Craig, muhtemelen yeni *asistanıma*.

Almak için çok hevesli olduğu iş bu olmalıydı. Ona odaların yolunu göstermemiş olsaydım burada olmayacak olması ne kadar da ironikti.

"Elinden geleni yap." Craig içini çekti. "Sorun değil," diye cevap verdi.

Yutkundum ve ekranıma geri döndüm.

"Seni ekibin geri kalanıyla tanıştırayım, sonra da işe başlayabilirsin," dedi Craig. "İyi günler Bay Knightley."

Kapı kapandı ve ben sandalyeme geri oturdum. Beni organize etme ya da faturalarımı devralma girişimlerine her zaman başarıyla direnmişim.

Başka biri olsa kesin bir dille reddederdim ama Craig'i severdim, ona saygı duyardım ve benim yüzümden itibarının zedelenmesini istemezdim. Ek faturalarımın odaya ve Craig'in şahsına iyi yansıtacağı doğrudu. Ayrıca aklımın bir köşesinde, bu şekilde çalışarak daha büyük davalar alamayacağımı ve kariyerimde ilerleyemeyeceğimi de biliyordum. Günde sadece çok fazla saat vardı ve ben çalışmak, uyumak ve spor salonuna gitmek dışında pek bir şey yapmıyordum. Bu yüzden barda en iyisi olmak istiyorsam daha verimli olmam gerekiyordu. Keşke Craig bu kadını seçmeseydi. İçimden bir ses onun sorunlu olduğunu söylüyordu.

DÖRT

Menekşe

Knightley'nin Jane Austen romanlarından fırlamış bir kahraman olması buraya kadarmış. Craig'in röportajda çizdiği resim çok zor bir adamdı, ama sonra Knightley isminden bahsettiğinde çok sevindim. Beni metro istasyonunda kurtaran kişinin tarif ettiği gibi bir dev olamayacağını biliyordum. Birlikte bir geçmişimiz vardı, aramızda bir tür bağlantı vardı. Ama hayır. Craig bizi tanıştırdığında Knightley beni zar zor kabul etti. Sanki hiç tanışmamışız gibiydi, sanki ben görünmezmişim gibiydi. Gülünç derecede yakışıklı olsa ve içimi jöleye çevirse bile, o bir pislikti.

Ama bu işi yapmak zorundaydım. Yapmak isteyeceğim son şey Darcy'yi utandırmaktı ve paraya ihtiyacım vardı. Ayrıca uzun zamandır garsonluk dışında yaptığım ilk işti ve kendime başka bir şey, daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu.

Dar, loş koridor boyunca ilerleyip binanın memurlar bölümüne dönerken Craig, "Seni uyarmıştım, huysuz biridir," dedi.

Burası bir zamanlar ev olarak kullanılmış olmalıydı çünkü mobilyalar ve demirbaşlar yirmi birinci yüzyıl Londra'sından çok Viktorya dönemine ait bir kostüm dramasına benziyordu.

"Onunla herhangi bir ilerleme kaydetmek için azim ve soğukkanlılık gerekecek ama senin başka bir görevin ya da sorumluluğun yok. Her şey Bay Knightley ile ilgili. Faturalarını güncellememiz, parçalamamız, dosyalamamız ve

Ona söylediğim gibi evraklarını arşivle. Ama aslında senin işin onun hayatını kolaylaştıracak her şeyi yapmak."

Buradaki işimin anlamsız olacağına dair bir his vardı içimde. Önümüzdeki üç ayı bir pisliği cilalamaya çalışarak geçirecek ve muhtemelen bu süreçte kovulacaktım. Ama bugün için pozitif kalmaya devam edecektim. En azından haftanın sonunda bir maaş çekine sahip olacaktım. Ve Londra'da olacaktım.

Craig ofisine varmadan önce durdu ve arkada küçük bir penceresi olan bir odaya girdi. "Bu katip ekibi." Sekiz kadar masadaki insanlar başlarını kaldırıp bana baktılar. "Bu Violet. Bay Knightley'nin özel asistanı." Şok olmuş yüzler ve homurdanmalar vardı, ama bunun yeni bir insan düşüncesine karşı genel bir hevesizlik mi yoksa Knightley ile uğraşmak zorunda kalacağıma dair bir sempati mi olduğundan emin değildim. "Ona ihtiyacı olan her türlü yardımı yapmanı istiyorum," dedi ve sonra bana döndü. "Kâtipler, hukuk bürolarından gelen talimatları almak ve sonra da bu talimatları işi yapmak için en uygun olduğunu düşündükleri avukata vermekle sorumludur. Bazen hukuk büroları belirli bir avukat ister, o zaman katipler hukuk bürolarına bunun ne kadara mal olacağını söyler ve ihtiyaç duydukları şeyi aldıklarından emin olmak için hukuk bürosuyla irtibat kurar. Katipler ayrıca hukuk firmaları için fatura düzenlerler, ancak avukatların onlara ne üzerinde ve ne kadar süredir çalıştıklarını söylemeleri gerekir. Daha sonra kâtip, gerekirse ücret artışı için pazarlık yapabilir. Bay Knightley ile yaşadığımız sorun, işini ne zaman tamamladığını ya da ne için ne kadar zaman harcadığını bize asla söylememesi. Bazen biz ama çoğu zaman bilmiyoruz. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. "Yani siz avukatlar için işleri organize ediyor ve ücretler konusunda pazarlık yapıyorsunuz. Ama fatura finans tarafından mı kesiliyor?"

Craig başını salladı. "Ama finans bizden işin tamamlandığını ve ne kadar fatura kesileceğini öğrenene kadar hiçbir fatura kesmeyecek."

Tamam, bu açık görünüyordu.

"İdari personel şurada oturuyor" -Craig bir kemerden geçerek bağlantı odasını işaret etti- "küçük finans ekibimizle birlikte. Yakında herkesi tanıyacaksın. Seni Jimmy'nin yetenekli ellerine bırakacağım. O sizi tanıştıracak ve nerede oturacağınızı gösterecek."

Benim yaşlarımda, pembe gömlekli, mavi-pembe kravatlı, sırık gibi bir adam bize doğru geldi. El sıkıştık. "Size etrafı göstermekten mutluluk duyarım. Bay Knightley'e karşı koyacak kadar cesur olan herkesin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktır."

Cesur mu? Belki sadece o ve ben olsaydık, farklı olurdu. Belki de aramızdaki o gerginlik geri dönerdi.

Craig, "Onu zaten olması gerekenden daha fazla endişelendirmeyin," dedi. "Onun hakkında içimde iyi bir his var. Her neyse, işler daha da kötüye gidemez."

Craig elimi sıktı ve beni Jimmy ve diğer memurlarla yalnız bıraktı. Bir ofisteki hayat, bir restorandakinden çok daha fazla el sıkışmayı içeriyordu; umarım aynı zamanda daha az kış avuçlama da olurdu.

"Sana burayı göstereyim," dedi Jimmy, Craig'in yönetici personelin oturduğunu söylediği yere giden kemerli geçide doğru ilerlerken.

Jimmy bana iki duvara yaslanmış tek boş masayı gösterdi. Sanki cezalandırılıyormuşum gibi köşeye dönerdim. "Bay Knightley'nin ne üzerinde çalıştığını görebilir miyim?

Bilgisayarım mı?" Benden çok da yaşlı görünmeyen bir adama *bayım* demek garip hissettirdi. Çok resmiydi.

Jimmy başını salladı. "Hayır, avukatların hepsi serbest meslek sahibi olduğu için ağa bağlı değiller. Sadece katipler, finans ve idari işler."

Bu hayatı zorlaştıracaktı. Ne üzerinde çalıştığını nasıl görebilecektim? "Yani ya ona soracağım ya da bilgisayarını hackleyeceğim öyle mi?"

Jimmy güldü ama şaka yapmıyordum. Üniversitedeyken spor olsun diye MIT'nin sistemlerini hacklemekten zevk alırdım. Knightley'nin bilgisayarının o kadar zor olmayacağından emindim.

"Faturalarıyla ilgili sorulara cevap vermiyor, Craig'den gelse bile. Yani, evet, sanırım hacklemek tek seçeneğiniz." Sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi sırttı, ben de onunla birlikte gülümsedim ama midem bulandı. Belli ki imkânsız bir görevim olduğunu, başarısızlığa hazırlandığımı düşünüyordu. En azından garsonluk yaparken kimse masalara tabak götürmemi engellemeye çalışmıyordu.

"Hiç şansım olmadığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım senden önceki insanlar da denedi ve başarısız oldu."

Kollarımı kavuşturdum. "Eğer bunu çözmek imkânsızsa, o zaman neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Bay Knightley odalar için çok önemli bir isim. Babası kendi kuşağının en iyi avukatıydı ve Bay Knightley bu nedenle çok ilgi çekiyor. Ve çok zeki biri, gerçekten öyle. Müvekkiller onu seviyor." Jimmy Knightley'e gerçekten saygı duyuyor gibiydi, bu da bana bir canavar olarak tanımlanmasına rağmen, belki de bu sabah bana gösterdiği gibi, ona yardım etmeme açık olacak daha yumuşak bir tarafı olduğuna dair küçük bir umut verdi. "Babasının izinden gidecek, ama ofisi bir bok çukuruyken, pardon, yani darmadağınırken ve verimli çalışmıyorken büyük davaları alamaz. Her şeyi kendi yapıyor ve tükenecek. İnsanların kendisine yardım etmesine izin verme alışkanlığı edinmesi gerekiyor."

Dağınıklık haklıydı. Hayatımda hiç bu kadar çok kâğıt görmemiştim. Tabandan tavana kadar kâğıt yığınları vardı. Bunlarla ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Craig röportajda bunu çözmem için yardım alacağımı söylemişti ama şu anda biraz bunaltıcı görünüyordu. Garipti çünkü mükemmel giyinmişti ve saçının bir teli bile yerinde değildi - ofisi nasıl bu kadar dağınık olabilirdi?

"Ve faturalarının da düzenlenmesi gerekiyor. Odalar düzgün faturalama yapmamakla ya da mali durumu kötü yönetmekle ünlenmeyi göze alamaz. Bu katipler için kötü görünür, özellikle de Craig için. Ve eğer Bay Knightley kazanması gerekeni kazanamıyorsa, bu hepimiz için kötü olur, kendisi de dahil. Baroda para eşittir başarıdır. Ne yazık ki Bay Knightley bunu böyle görmüyor."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Peki bu konuda ne yaparsınız? Bu mu?"

Jimmy uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu zor olacak. Bence mümkün olduğunca onun yolundan uzak durmaya çalışmalısınız. Başka bir avukat olsaydı, onlar dışarıdayken ofisine gidip dosyalamaya başlamasını söyledim. Nasıl olduğunu görünce

faydalı olabilirsen, ona daha fazla yardımcı olabilirsin. Sorun şu ki Knightley gece gündüz çalışıyor."

Tanrım, kimdi bu adam? Arkadaşları ya da ailesi yok muydu? Günün her saati çalışıyor olamazdı herhalde.

"Ofisinde olmadığını garanti edebileceğim tek zaman mahkemede olduğu zamanlar."

"Mükemmel. Yani her gün mahkemeye mi gidiyor?"

Jimmy kıkırdadı. "Hayır, ama üç gün içinde büyük bir davaya başlıyor. Katiplerin ofisinde tüm avukatların ne zaman mahkemede olacağını gösteren bir ana takvim var."

Bu başlangıç için iyi bir yer gibi görünüyordu ama önümüzdeki üç gün boyunca ne yapacaktım? Daha önce hiç bir ofiste çalışmamıştım ama MIT'den dereceyle mezun olmuştum. Bu iş beni aşamazdı. Sadece bir plan yapmam gerekiyordu. Knightley'i organize etmenin ve onu kariyerini, bu dairenin ve dairedeki katiplerin itibarını zedeleyecek biri yerine bu daire için bir örnek haline getirmenin bir yolu.

Ve eğer yolun bir noktasında benden bir içki isterse, evet diyebilirdim. Ya da içki kısmını atlayıp doğrudan iyi kısma geçmeyi önerirdim.

Dünü katipleri ve yönetici ekibinin tüm üyelerini tanımakla geçirdim. Birbirleriyle dalga geçmeyi ve şakalaşmayı sevseler de, insanların işlerini ciddiye aldıklarını ve çok çalıştıklarını anladım. Her birine Knightley hakkında milyarlarca soru sordum -alışkanlıkları, ruh hali, takvimi, bilgisayarı. Odadaki insanlardan onun hakkında son damlasına kadar bilgi almıştım ama onlardan hiçbir şey istemediğini fark etmiştim. Diğer avukatların toplantı odaları gibi şeyleri ayarlamak, kurye tutmak ve hatta mahkemeye evrakları kopyalayıp dosyalamak için katipleri ve idari personeli kullandıklarını keşfettim. Ama Knightley her şeyi kendisi yaptı. Konuştuğum insanların çoğu Knightley'nin babasından ve onun

kendi kuşağının en iyi avukatıydı. Bunun dışında kimse özel hayatından bahsetmedi. Bunun nedeni özel hayatının olmaması mıydı yoksa son derece ketum biri olması mıydı emin değildim.

Anlayabildiğim kadarıyla adam azimli, hırslı bir kontrol manyağıydı.

Knightley'nin patronu olmadığı için gerçekten istediğini yapabiliyordu ve belli ki tam da bunu yapıyordu. Neden yardım istemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve fikrini nasıl değiştirebileceğimi de kestiremiyordum. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyordum.

Şimdi onun hakkında tüm bu bilgileri topladığıma göre, bana bir başlangıç sağlayabilecek başka neler bulabileceğimi görmek için ofisine girmek istedim. Sonra da dosyalamaya başlayabilirdim. Odasında aynı ofisi paylaşmayan tek avukat oydu, bu yüzden ofisinin bana kalması için onun çıkmasını beklemek zorundaydım. Gördüğüm kâğıt yığınlarına bir göz atmak istedim. Bütün bu saçmalıklar da neyin nesiydi? Ayrıca masasında fotoğrafı ya da duvarında hatıra eşyası olup olmadığını görmek istedim; belki onu biraz anlayabilirsem, Vanity Fair sayfalarındaki bir kolonya reklamından fırlamış gibi görünen bir adamdan başka kim olduğunu anlayabilirdim. İnsanların söylediklerine göre Jüpiter büyüklüğünde bir beyni vardı ama bunların hiçbirisi onu neyin harekete geçirdiğini anlatmıyordu. İnsanlar onu asık suratlı ve huysuz olarak tanımlıyordu ama belli ki ondan daha fazlası vardı. Telefonumu değiştirmeyi teklif etmesi, beni odaya kadar geçirmesi, karşıdan gelen bir bisikletliden kurtarması, tam bir canavar olmadığını gösteriyordu. Odada başka, evde başka biri miydi? Sevgi dolu bir koca ve sadık bir baba mıydı? Ve eğer öyleyse, neden parasını almayı umursamıyordu? Hiçbir şey tutmuyordu.

Masamdan ayrıldım ve dar koridor boyunca Knightley'nin ofisinin kapısına doğru ilerledim. Kapı kapalıydı. Karşısında daha fazla ofise çıkan süslü ahşap trabzanlı bir merdiven vardı. Merdivenleri çıktım ve tam basamakların kıvrıldığı ve Knightley'nin ofis kapısının kısmen gizlendiği noktaya ulaştığımda oturdum. Bu adamı gözetliyordum. Öğle yemeği ya da başka bir şey için ofisinden ayrılmış olmalı.

Yaklaşık bir saat sonra Knightley'nin ofisinin piriñç kolu tıkırdadı ve kapısı açıldı. Kendinden emin, uzun adımlarla

Binanın arka tarafındaki koridorda. Kuşbakışı bakıldığında bile yakışıklı görünüyordu. Ceketini çıkarmıştı ve gömleği kaslı omuzlarına sıkıca oturmıştu. Bir anda gitmişti. Tuvalet gitme ihtimaline karşı ofisine girmeye bile çalışmayacaktım ama kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yanlış bir şey yapıyor değildim -sadece ofisinden çıkmasını bekliyordum- ama izlendiğini bilmeyen birini izlemek tuhaf hissettiriyordu. Özellikle de ben onu süzerken.

Bu, birinin sahip olduğu en garip ofis işi olmalıydı.

Zaman tuttum ve tam dört dakika sonra geri dönmüş, kapıyı arkasından kapatmıştı. Adını bilmiyordum ama işemesinin ne kadar sürdüğünü biliyordum. Kendimi küçük bir zafer kazanmış gibi hissettim.

Saatler geçtikçe, ayakta durmak, oturmak, bacaklarımı önüme uzatmak, uyuşmuş bir yanağımın üzerine oturmak ve sonra diğerinin üzerine oturmak arasında gidip geldim. Sonra Knightley'nin kapı kolu tekrar tıkırdayınca donup kaldım. İşte bu kadardı, bir tuvalet molası daha ya da daha uzun bir şey. Saatimi kontrol ettim. Ya da öğle yemeğine. Neredeyse iki olmuştu. Yüzünde sabitlenmiş bir kaşla kapıda belirdi ve bu kez sağa döndü. Kalp atışlarım kulaklarımda titreşiyordu. Binadan ayrılıyor muydu? O gözden kaybolurken ben de merdivenlerden aşağı süzöldüm. Dışarı çıktığını görmek için tam zamanında aşağı indim. Bu benim için bir şanstı. Pirinç kapı kolunu tuttum ve odasına girip kapıyı arkamdan kapattım.

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Burada olmak benim şimdi ve Jimmy'nin önerdiği yaklaşım buydu. Sadece Knightley'i ofisteki üçüncü günümde kovulacak kadar kızdırmak istemiyordum. Kağıt yığınlarının arasından masasına doğru ilerledim. Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek her bir yığının ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey anlam ifade etmiyordu; sadece davalardan ve davalılardan, mahkemeden ve duruşmalardan bahsediliyordu. İnce, pembe kurdeleler, taşın üzerinde büyüyen sarmaşıklar gibi kâğıt kulelerinden sarkıyordu. İç çektim. Bu şeyleri nasıl gözden geçirebilecektim? Sanki Çince yazılmış gibiydi.

Odada biraz daha ilerledim. Onu daha iyi anlamam, onunla güven inşa etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Elimi yeşil deri işlemeli, sıcak, koyu maun masanın üzerinde gezdirdim. Daha fazla

Kağıt. Her yerde. Ve dizüstü bilgisayarı. Boşluk tuşuna bastım. Bir şifre kutusu açıldı. Bu kadar kolay olamazdı, değil mi?

Masasında hiç fotoğraf yoktu. Telefonunun yanındaki not defterinde ilham verici sözler yoktu. Duvarlarına baktım. A. Knightley adına sadece birkaç sertifika vardı. Sanırım en azından artık bir baş harfım vardı. Knightley ya da adı her neyse, tamamen işle ilgiliydi. Daha yakından bakınca, Cambridge Üniversitesi'nden on bir yıl önce mezun olduğunu gördüm. Bu da onu yaklaşık otuz iki yaşında, yani benden üç yaş büyük yapıyordu. Daha farklı hayatlarımız olamazdı. Ben de onun gibi iyi bir üniversiteye gitmişim ama o son on yılını benim aklımın alamayacağı bir kariyer ve itibar inşa ederek geçirmişti. Tüm bu zaman ve tek bir şeye bağlılık... Onu bu kadar adanmışlığa iten neydi? Hiç eğlenir miydi? Evli miydi? Kız arkadaşı, erkek arkadaşı, evcil hamsterı var mıydı? Sadece birkaç gün içinde ona, üç aylık sözleşmemde cevaplaması için kalan süreden daha fazla soru sormuştum.

Oturdum ve masasının en üst çekmecesini açtım. Sadece kalemler ve her yerde bulunan pembe kurdeleler vardı. Bir sonraki çekmeceyi açtım ve kağıt mendile sarılmış katlanmış gömlek koleksiyonu buldum. Hepsi beyazdı. Bunları neden eve götürmemişti? Bir sonraki çekmece de aynıydı.

Sandalyenin etrafında döndüm ve büyük bir plastik taşıma çantası gördüm. Alışveriş mi yapıyordu? Ne aldığını görmek için eğildim. Belli ki kuru temizlemeye götürülmeyi bekleyen buruşuk gömlekler. Bu benim yapabileceğim bir şeydi. Craig, Knightley'ye yardım etmek için her şeyi yapmam gerektiğini söylemişti ve onun da bir gömlek takıntısı var gibi görünüyordu. Belki kuru temizlemeciyle ilgilenirsem bilgisayarına girmeme izin verirdi? Pek olası değildi ama bu ilk adım olabilirdi. Trende aldığım deri ve ahşap kokusunu alabilmek için burnumu gömleklerine gömme isteğime direndim. Çantayı aldım ve kâğıt yığınlarını devirmemeye dikkat ederek ofisinden çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

Kuru temizleme çantasıyla karşılaşmayacağımdan emin olmak için Knightley'nin odaya dönmesini bekledim, sonra ceketimi giydim ve dışarı çıktım. Jimmy bana Knightley de dahil olmak üzere tüm avukatların belirli bir kuru temizleme şirketinde hesapları olduğunu söylemişti.

Temizleyiciler, ki bu mükemmeldi, çünkü yeni bir telefonun üzerine bunu ödeyecek param yoktu, bu da bana şunu hatırlattı. Ceketimin cebinde Knightley'in kartviziti vardı. Bu bana onun ilk adını söyleyebilirdi. Yolda durdum ve kartı çıkardım. Adı ne olabilirdi? Şiirsel ve İngiliz bir şey.

Kartı taradım. *A*? Adı sadece *A*. *Knightley* olarak yazılmıştı. Kim kendi kartvizitine adını yazmaz ki? Kartı cebime geri koydum ve hızımı artırdım. Sanki *A*. *Knightley* zor olmaya çalışıyordu. İşe yaramayacaktı. Potansiyel kişilik bozukluğu olan bu yakışıklı dahi ilgimi çekmişti. Şimdi onu yenmek istiyordum. Hiç kimsenin yaklaşmadığı bir yerde başarılı olacaktım. Bu işe ihtiyacım vardı. Emir almaktan ve tutulan ellerden kaçmaktan başka bir şeyde iyi olmak istiyordum. Ve kuru temizleme benim için bir yol olabilirdi.

FİVE

Alexander

Bir hafta içinde bu kadar sık sözümün kesilmesine alışık olmadığım için "Girin," diye bağırdım.

Kapı açıldı ve ben işime devam ettim, ama kimse bir şey söylemeyince, Bayan King'in ofis kapımın arkasından ceketimi aldığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" Bakışlarımı bacaklarından aşağıya, mükemmel kıcına doğru kaydırmaktan kendimi alamadım. Ofiste en son ne zaman bir kadın fark etmiştim? Ben en son ne zaman bir kadını fark etmiştim?

Arkasını dönmedi. Onun yerine, selofanla sarılmış kuru temizlemecileri kapının arkasına asarken başını salladı. "Gömlüklerinizi yıkattım."

Ne? "Onları ilk etapta nasıl aldın?"

"Siz dışarıdayken ofisinize geldim ve onları buldum." Bana bakmak için döndü ve ben gözleriyle karşılaşmaktan kaçınarak dizüstü bilgisayarına yeniden odaklandım. Ona karşı hissettiğim bu çekimi en aza indirmem gerekiyordu.

Kızgın olmalıydım. İşime burnunu sokmuş, iznim olmadan ofisimden kişisel eşyalarımı almıştı. Ama aynı zamanda bana bir iyilik de yapmıştı. O gömlek torbasının ne zamandır orada olduğunu hatırlayamıyordum. İki, belki üç hafta? Her gün geldiğimde, öğle yemeğinde onları temizleyiciye götürmeye karar veriyordum, ama sonra kendimi işe kaptırıp hepsini unutuyordum. Buraya gelip onları alacak kadar cesurdu, hakkını vermeliyim.

"Onları benim hesabıma mı yatırdın?" Bakışlarımı bilgisayar ekranından ayırmadan sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Ayrıca, geçen ay Spencer & Associates'ten müşterilerine ilişkin aldığınız talimatları sormak istiyorum."
_"

"Dr. ve Bayan Foster." Kariyerime başladığımdan beri her müşterimi tanıyordum. Bana hatırlatmasına gerek yoktu. "Bunun için zamanım yok. Yarın mahkemem var."

"Sadece sizden istedikleri görüşü tamamlayıp tamamlamadığınızı bilmek istiyorum." Kafamı kaldırdım, kapının yanında duruyordu, sanki ona bir şey fırlatırsam odadan kaçmaya hazırmış gibi eli kapı kolundaydı. Daha önce can sıkıcı bir tezgâhtara kitap fırlatmamış değildim. Hikâyeleri duymuş olmalıydı, bu yüzden cevaplamak istemediğimi bildiği soruları sorma cesaretini gösterdiği için ona hayranlık duydum. Ona patlamamı göze almıştı ama yine de sordu. Bu cesaret miydi yoksa ne düşündüğüm umurunda değil miydi?

Beni bir daha rahatsız etmesini engellemek isteseydim hiçbir şey söylemezdim ama kendime rağmen onun ilgisini çekmek istediğimi fark ettim. "Tamamlandı. Anlaştığımız miktarı faturalandırabilirsiniz."

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı ama tek kelime etmedi. Zaferinin sessizliği içindeydi ve ben onu bu yüzden daha çok seviyordum.

"Telefonunuzu metro istasyonundan aldınız mı?" Bugün saçlarını arkaya yatırmıştı. Açık olmasını tercih ederdim ama bu şekilde ince hatlarını biraz daha net görebiliyordum. Cömert dudaklarında herhangi bir eklenti yoktu ve doğal olarak kırmızıydı, sanki beş dakika önce birini hararetle öpmüş gibiydi. Boynunun kıvrımı okşanmak için yalvarıyordu; göğüslerinin açısı ağzımı sulandırıyordu. Boğazımı temizledim. Buradaki personelin yarısının kadın ya da erkek olduğunu söyleyemezdim. Her zaman işime odaklandığım için Bayan King dikkatimi dağıtıyordu.

Bir nefes aldı ve bunun beni bakarken gördüğü için mi yoksa doğal bir hareket mi olduğundan emin değildim. Bilmek istiyordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Hasarlıydı. Mahkemeye hazırlanmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yardım edebileceğine hiç şüphe yoktu, sadece düşündüğü şekilde değil. Eteğini yukarı sıyırıp masamın üzerine eğildiğini hayal ederken kalp atışlarım ensemde atıyordu. Solgun teni ahşabın koyu maun rengine karşı muhteşem görünürdü. Belki de ben çalışırken onu bu şekilde bıraktırdım - eğilmiş ve benim için hazır. Ya da karşıma oturur, bacaklarını açar ve iç çamaşırını çıkarırdı. Evet, bu çok yardımcı olurdu.

"Bay Knightley?" diye sordu ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım.

"Hayır, hiçbir şey," dedim bilgisayarına geri dönerken. O da sessizce ofisimden çıkıp gitti ve beni masamın altında sertleşen bir sikle bıraktı.

Hay sikeyim. Hiçbir şey konsantrasyonumu bozamazdı ama Bayan King bir yolunu bulmuştu. Yarın mahkemede idim ve şimdiye kadar olduğum en iyi şekilde odaklanmam gerekiyordu. Bu yılki her dava benim için önemli olacaktı ama bu dava daha önce odaya hiç talimat vermemiş bir Amerikan hukuk firmasından gelmişti. Beni özellikle istemişlerdi ve onlar için elimden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapmayacaktım. İhtiyacım olan son şey, şüphesiz hafta sonunda istifasını verecek olan güzel bir Amerikalı tarafından dikkatimin dağıtılmasıydı.

SIX

Menekşe

Artık resmileşmişti. Birine aşık olmuştum.

Bugün neredeyse işe gitmeyecektim. Knightley'i görme düşüncesi bile karnımı şişirmiş ve meme uçlarımı sertleştirmişti. Huysuz, antisosyal ve bir o kadar da seksiydi. Kuru temizlemesini hallettiğim için bana teşekkür etmemişti ve hiçbir şekilde hoş karşılandığımı hissettirmemişti ama onun farklı bir yönü olduğundan emindim. Daha birkaç gün önce beni iş görüşmeme götüren tarafı, dün bana günlerce beni becermek istiyormuş gibi bakan tarafı. O bakışı tanıyordum. Sadece erkeklerin böyle davranmamasına alışık değildim. Belki evliydi ya da bir kız arkadaşı vardı? Ya da belki de sadece onun için çalışan insanlarla yatmıyordu. Onunla ilgili tüm çelişkileri ve karmaşıklıkları seviyordum. Son birkaç yılda çıktığım erkeklerin çoğu basitti; okuması, anlaması kolaydı. Ve sıkıcıydı.

Tezgâhtarların odasına girerken sırtışıımı gizleyemedim. Saat sekizden önceydi ve sadece Jimmy ile bir kız -Becky, diye düşündüm-masalarının başındaydı. Knightley'nin mahkemeden önce benden bir şey istemesi ihtimaline karşı erken gelmişim.

Jimmy, "Bugün çok cıvıl cıvılsın," diye cevap verdi.

"Elbette, çok güzel bir gün." İngilizlerin sabah insanı olmadıklarından mı yoksa benim gün için duyduğum coşkunun *Amerikalı* olarak sınıflandırılıp sınıflandırılmayacağından emin değildim.

Sola, yönetici bölümüne doğru yöneldim ve masama yaklaştığımda masamın tam ortasında küçük beyaz bir kutu gördüm

Çalışma alanı. Dün gece orada bırakmadığımı biliyordum. Benden önce ofiste birinin bulunduğuna dair işaretler bulmak için etrafıma bakındım. Ama ne kahve fincanı, ne palto, ne de başka bir yaşam belirtisi vardı. İlerlerken ceketimi çıkardım ve kutuya baktım, tanıdık bir iPhone resmi olduğunu fark ettim. Kutuyu ters çevirdiğimde arkasındaki güvenlik etiketinin hâlâ yerinde olduğunu gördüm.

Knightley. Bana bir telefon almıştı.

Kutunun üstünü kaldırdığımda en yeni, en st model, pembe altın iPhone'u gördüm. Sahip olduğum en güzel şey olabilirdi. Sandalyeme çöktüm ve elimdeki pürüzsüz metal nesneyi ters çevirdim. Not yoktu. Hiçbir açıklama yoktu. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi... ama değildi. Cep telefonumu değiştirmesine gerek yoktu ve kesinlikle bu kadar pahalı bir şeyle değiştirmesine de gerek yoktu.

İşte yine o yumuşak tarafı.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Telefonu bıraktım ve bilgisayarıma girdim. Knightley'e her ne kadar aşık olsam da, yine de onun için iyi bir iş yapmak istiyordum ve bu işe hâlâ ihtiyacım vardı.

Jimmy kafasını kapıdan uzattı ve ben de gizlice telefonu masamın st çekmecesine yerleştirdim. Her ne sebeple olursa olsun, Knightley'in ofiste kimse yokken telefonu bıraktığı belliydi. Belki de erken gelmişti. Belki de kimsenin görmesini istememişti. Ama ben ketum biri değildim.

"Dn Foster davasının faturasını kestiğin için tebrikler. Greceğimizi hiç düşünmediğim yirmi beş bin dolardı."

"Küçük adımlar," diye cevap verdim.

"Bu benim açımdan büyük bir adım sayılır."

Başımı salladım. "ok erken, çok fazla zorlamak istemiyorum. Özellikle de şu anda üzerinde olduğu davada."

"Katılıyorum, ama doğru yoldasın. İyi iş çıkardın." Ortadan kayboldu ve ben de e-postalarımı açıp önceki günden bir şey gelip gelmediğini görmek için mesajları taradım ama hiçbir şey yoktu, ben de mutfağa yöneldim. Knightley'nin kahve içip içmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sabahki masa teslimatı göz önüne alındığında en azından bunu yapabilirdim.

Bir elimde iki fincanla Knightley'nin kapısını çaldım. "İçeri gel" demeden önce iç çektiğini duydum.

Pirinç kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim. "Mahkemeden önce kahve içmek istersin diye düşündüm."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Mahkemeden önce kahve içmem," diye tersledi. Görünüşe göre bugün daha yumuşak bir tarafı saklanıyordu. Bu, bakışlarının vücudumda gezinmesini, göğsüme ve kıcıma odaklanmasını engellemedi.

Fincanı bırakmak üzere olduğum yerden geri çektim. Oh iyi, hepsi benim için daha fazla. "Yeni cep telefonu için teşekkür ederim," dedim arkamı dönüp dışarı çıkarken.

"Size bir yedek borçluydum Bayan King."

"Lütfen bana Violet deyin. Yine de teşekkür ederim." *A'nın ne anlama geldiğini söyle.* Sormak istemedim, kendi işime bakmamın söylenmesi riskini almak istemedim.

Ayağa kalktı ve masasından kâğıtları toplamaya başladı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet," diye bağırdı.

Kalbim yerinden fırladı. Onu kazanmış mıydım? Ona yardım etmeme izin verecek miydi?

"Lütfen çıkarken kapıyı arkanızdan kapatın ve bu sabah başka bir kesinti yaşamayacağımdan emin olun."

Bu sabah kıcına ne girmişti böyle? Mahkemeye her gittiğinde böyle miydi? "Emredersiniz efendim," dedim alaycı dilimin döndüğü kadar resmi bir şekilde ve eski moda kapı mekanizması tıngırdarak kapanana kadar kolu çektim.

İki fincan kahve içtikten sonra tuvalete giderken, ofisinden çıkan Knightley ile karşılaştım.

"Bayan King, lütfen nereye gittiğinize dikkat edin," diye tersledi. Belli ki kötü ruh hali devam ediyordu.

O da en az benim kadar hatalıydı. "Hepimiz zaman zaman kazara bir şeylere çarparız, Bay Knightley. Cep telefonunuzun güvende olduğuna eminim?"

Dudaklarının kenarlarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim, ama bir gülümseme tehdit etse bile, onu bastırmayı başardı. Sanki bana bakmaya çalışıyormuş gibi baktı.

Ama o sadece derin bir nefes aldı, başını salladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Gidişini izlerken döndüm ve süslü duvar kağıdına yaslandım. Çok güzel bir kıcı vardı. Vücudunu korumuş olsa bile tavrının bir egzersize ihtiyaç duyması utanç vericiydi. Mahkemeden önce kahve konusundaki fikrini değiştirmeliydi. Yardımı dokunabilirdi.

On beş dakika boyunca orada durdum, kapıyı izledim, Knightley'nin geri gelip gelmediğini görmek için bekledim. Ama gelmedi. Bu, ortalığın temiz olduğu ve işe başladığımdan beri ilk kez Knightley'nin ofisinde özgürce dolaşabileceğim anlamına geliyordu. Bugün dosyalama ve arşivlemeye başlayacaktım ama nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapı kolunu çevirirken derin bir nefes aldım. Gıcırdadı, sanki başımın belada olduğu konusunda beni uyarır gibiydi. Kapıyı kapattım ve arkama yaslandım. Knightley'nin bütün sabah ofiste olmayacağını bildiğim için odayı ve önümdeki görevin büyüklüğünü daha iyi kavrayabiliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Nereden başlayacaktım ki? Kapı ile Knightley'nin masası arasında neredeyse hiç boş alan yoktu, sadece dosya yığınları, gevşek kâğıtlar ve pembe damlalar vardı.

Birkaç sandalye odanın dört bir yanına dağılmıştı. Hepsinin üzerinde bir yığın kâğıt vardı ve uzak köşede, kâğıt yığınlarının altına gömülmüş ve zar zor görülebilen bir masa daha vardı. Oradan başlayabilirdim, böylece Knightley fark etmezdi ve ben de kendimi bunalmış hissetmezdim. Yığının en üstündeki kâğıtlardan ilk dilimi aldım. Bitirdiğimde kırk yaşında olabilirdim.

Kapıya doğru yönelirken, Knightley'i masasında hayal ederek odaya göz gezdirdim. Huysuz ve değişken olmasına rağmen, ona karşı hissettiğim çekim, güzel kıcıdan daha öte bir şeydi. Onu memnun etmek, kariyerim, param ya da beklentilerim olmamasına rağmen, farklı seçimler yapsaydım yapabileceğimi anlamasını istiyordum. Ayrıca beni öpmesini, Lincoln's Inn Fields'da olduğu gibi bana sarılmasını istiyordum.

YEDİ

Alexander

Mahkeme tam bir karmaşaydı. Tamamen hazırlıklıydım ve duruşmaya altı gün kala, kapanış konuşmalarına başlamamıza dakikalar kala önüme beş tanık ifadesi daha gelince tamamen hayal kırıklığına uğradım. Yargıç etkilenmemiştir ve duruşmayı üç hafta erteledi. Müvekkilim mutsuzdu, avukatlar öfkeliydi ve her ne kadar her şeyi sineye çekiyormuş gibi davranmak zorunda kalsam da, karşı tarafın avukatı yanıma gelseydi muhtemelen onu yumruklardım.

Kollarım peruğum, cübbem ve dosya yığınıyla doluyken ayağımla odaların kapısını iterek açtım. Kapı duvara çarptı, tüm bina güçle titreşti. Ama en azından karşı tarafın beceriksizliği yüzünden yaşadığım hayal kırıklığının bir *kısmını* gidermişti. Geri kalanından kurtulmak için içmem, koşmam ya da sevişmem gerekecekti.

Ben koridordan ofisime doğru hışımla ilerlerken memurlar kapı aralıklarından geri çekiliyordu. Peruğumu ve cüppemi yere savurdum, birkaç kâğıt kulesini kıl payı kaçırdım.

"Knightley?" diye sordu bir kadın masamın hemen önünden.

Violet King'in mahkemeye gitmek için her çıkışında ofisime geldiğini fark etmemiş değildim. İzlerini gizlemeye çalışıyordu ama yasemin parfümünün fısıltısı havada asılı kalıyor, bana Cambridge'deki son yılımdan önce Hindistan'da geçirdiğim yazı hatırlatıyor ve onu ele veriyordu. Bir de odanın uzak köşesindeki kâğıtların kaybolduğu gerçeği vardı. O benim

fark etmezdi. Ofisimdeki her şeyin tam yerini biliyordum.

"Bayan King, ofisimde ne yapıyorsunuz?" Bugün şansını zorlaması için yanlış bir gündü. Bana bir bardak viski uzatmadığı ya da ne zaman yaklaşıp seğiren sikimi emmek için dizlerinin üzerine çökmeye hazır olmadığı sürece beni rahat bırakması gerekiyordu.

Omzunun üzerinden bana baktı, kırmızı dudakları hafifçe aralandı. "Dönmeni beklemiyordum."

"Bu neden masamın önünde diz çöktüğünü açıklamıyor." Tam da onu istediğim yerde olduğu için hırlamamı engellemek zorunda kaldım.

"Ben işimi yapıyorum," diye cevap verdi.

"Senin için bana yardım etmek. Eğer dikkatimi dağıtıyorsan bana yardımcı olmuyorsun demektir."

"Sadece arşivlemek için bazı dosyaları alıyorum," dedi alnı çatlamış bir halde bana bakarak. "Nasıl dikkat dağıtıcı oluyorum?"

O kelimeyi kullanmamalıydım ama dikkat dağıtıcı tam olarak oydu. Ne kadar seksi olduğunun farkında değil miydi? Hareket edişi, ağzının kıvrımı, eteğinin biraz fazla dar ve biraz fazla kısa oluşu, hepsi çok baştan çıkarıcıydı.

Kalçalarına, bacaklarına, topuklarına sabitlendiğimi fark ettim ve hızla başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda, kaşlarını kaldırarak bana baktı. Onun olağanüstü vücudunu incelediğimi, daha sonra hayal edebilmek için her bir parçasını hafızama kaydetmeye çalıştığımı biliyordu. Beni uyarmak ya da kaçmak yerine bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi, gözleri benimkilerle buluşmadan hemen önce dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"Evet, sen de oldukça dikkat dağıtıcısın," dedi. "Ama şikayet etmiyorum. Çalışmaya çalışıyorum. Bugün kim kışına bir sopa soktu bilmiyorum ama ben olmadığım kesin, o yüzden kibar ol."

"*Nazik* olmak mı?" Kükreyerek ona doğru ilerledim. Yatılı okuldan beri kimse benimle böyle konuşmamıştı.

"Evet. Gününün bir saniyesinde bile pislik gibi davranmayı bırak. Sana yardım etmeye çalışıyorum ve sen beni korkutup kaçıramazsın."

Çok sinirlenmişti. "Ben bir pislik miyim? Bana böyle mi dedin?" Önümde diz çöktüğünde onun üzerinde durup aşağıya baktım. Tanrım, ağzının aletimden yirmi santimetre uzakta olduğuna yemin edebilirim.

"Sağır olmadığını bilmek güzel," dedi, mavi gözleri Bana o kadar masumca bakıyordu ki, ne kadar küstah olduğunu neredeyse unutacaktım.

"İşvereninizle normalde böyle mi konuşursunuz?" Ellerimi yumruk yaparak sordum. İçimden bu kadını ayağa kaldırmak ve küstahlığını öpüp yok etmek geliyordu.

Gözleri sanki bunun onun için normal bir davranış olup olmadığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi biraz kısıldı. Öyle olmasını istemedim. Onun gördüğüm yanının, ne kadar zorlayıcı ve uygunsuz olursa olsun, özellikle benim için saklı kalmasını istiyordum.

"Belki," diye cevap verdi. "Dizlerinin üzerine çökmüş size yardım etmeye çalışan kadınlarla normalde böyle mi konuşursunuz?" Sorusunun ne kadar kışkırtıcı olduğunu fark edince nefesi kesildi. Çok ileri gitmişti ve bunu biliyordu.

Kalbim göğsüme çarptı ve gözlerimiz kilitlendi. Cevap vermedim. Ona uzanmamak için kendime güvenemedim. Ayağa kalkıp önümde durduğunda tek duyabildiğim ağır nefesim oldu. Birbirimizden sadece bir parmak genişliğinde uzaktaydık. Bakışlarımı tutmaya devam ederken başını geriye doğru eğdi.

Sanki bundan sonra olacakların çok önemli olduğunu biliyormuşuz gibi ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk. Eğer bana dokunursa kendimi tutamayacaktım.

"Bayan King," dedim, ses tonum uyarıcıydı. Söyleyeceği bir sonraki şeyin sonuçları olacağını anlaması gerekiyordu. En son ne zaman bir kadını bu kadar çok becermek istediğimi hatırlayamıyordum. Seksten her zaman zevk almışımdır. Bu, stres atmanın en iyi yoluydu ama karşımdaki kadınla pek bir ilgisi yoktu, daha çok içsel bir arzuydu. O anda sevişmek istiyordum ama daha da önemlisi *Violet King*'i becermek istiyordum. Beni cesaretlendirdiğinden oldukça emindim, bu yüzden dikkatli olması gerekiyordu. Ateşle oynuyordu.

"Bay Knightley," diye cevap verdi, nefes alış veriş düzeni düzensizdi.

İçgüdülerimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak çenemi sıktım. Yüzünü kavrayıp bir sonraki haftaya kadar öpmeme bir saniye, iç çamaşırını indirip parmaklarımı içine sokmama bir dakika kalmıştı. Başka tarafa bakamıyordum. Bir şey beni ona doğru çekiyordu, beni içine çekiyordu.

Sanki seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi dişleri alt dudağına gömülmüştü.

Kalbim hızla çarparken uzandım ve başparmağımı ağzında gezdirdim, o da dudağını serbest bıraktı. Sıcak, yumuşak etinin ve ona dokunduğum yerde tenimin altında uğuldayan vızıltının tadını çıkararak durakladım. Çok güzeldi ve onu istiyordum ama ofisimdeydik, gün ortasındaydık ve o bir personeldi. Ne kadar istesem de bu gerçekleşemezdi. Beni cesaretlendiriyor olsa bile.

"Ofisimden çıkmanızı ve işime dönmeme izin vermenizi öneririm," dedim. "Şimdi."

Gözlerini kırptırdı ve sertçe arkasını döndü.

Nefes verdim, beni büyüünden kurtardığı için minnettardım. "Kahretsin," dedi kalçasını tutarak.

"Güzel eteğim."

Kendini masamın köşesine sıkıştırmış ve eteğinin siyah kumaşını yırtarak büyük bir delik açmış, soluk tenini ortaya çıkarmıştı.

"Allah kahretsin. Burası çok dağınık." Bana bakmadan çıkışa doğru yürüdü ve aramızdaki mesafe arttıkça çenem açılmaya başladı.

Bir eli kapı kolundayken bana döndü. "Jenkins davası üzerinde ne kadar zaman harcadın?"

"Yedi saat," dedim tereddüt etmeden. Gitmesine ihtiyacım vardı ve eğer bu kapıyı diğer tarafıyla birlikte kapatmasını sağlayacaksa ona ne isterse söyleyebilirdim.

Başını salladı. Gözlerindeki muhtaçlık azalmıştı ve aramızda geçen her neyse ondan sonra işine geri dönmüştü. "Güzel." Dışarı çıktı ve ben de sandalyeme geri oturdum.

Bu tehlikeli bir şekilde yakındı.

Eğer arkasını dönüp gitmeseydi, ona duyduğum arzu kendimi kontrol etmeme engel olabilirdi. Bana bakışından anladığım kadarıyla

Sanki tam da bunu yapmamı bekliyormuş gibiydi, sanki benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. İşle zevki karıştırmanın iyi bir şey olamayacağını bilsem de, onu tekrar ofisimde bulursam, kendimi tutabileceğimden emin değildim. Kız odağını, kontrolümü, savunmalarımı çözüyordu.

EİGHT

Menekşe

Londra'ya geldiğimden beri ilk kez maaşımı alana kadar iki gün geçecekti. Son iki gecedir akşam yemeğinde ızgara peynir yiyordum ve bu çoktan bayatlamıştı. Cuma gecesi çılgınlık yapıp pizza sipariş edecektim. Hatta kendime bir şişe şarap bile ısmarlayabilirdim. Ceketimi giymeden önce gri eteğimi düzelttim. Bu eteği -siyah eteğimi yırttığımdan beri ofise uygun tek eteğimi- maaş çekimi alana kadar her gün giymek zorunda kalacaktım, bu yüzden bir şey dökmemek için her şeyi yapmalıyım. Ya da yırtmamak için. Tekrar.

Çantamı aldım ve metro istasyonuna doğru yola çıktım. Dün ofisinde Knightley ile aramızda ne geçtiğinden tam olarak emin değildim. Sadece bir şey olduğunu biliyordum, o da biliyordu. Bana yarı öfkeli, yarı beni öpmek için yanıp tutuşan biri gibi bakıyordu. Ben de onun bana dokunmasını, dudaklarımı dudaklarına bastırmasını, ellerini vücudumda gezdirmesini bekliyordum.

Onunla ilgili düşüncelerimi susturmam ve işleri profesyonelce yürütmem gerekiyordu. Ona karşı kaba davranmıştım ve beni kolayca kovdurabilirdi ama içimden bir ses bu işte bir yere varmak istiyorsam ona boyun eğmem değil, ona ayak uydurmam gerektiğini söylüyordu.

Perona geldiğimde sağımdaki ve solumdaki insanları taradım. Knightley ilk sabah aynı trene binmişti ama o zamandan beri onu görmemiştim.

Bugün ondan uzak duracaktım, ki bu hiç de zor olmayacaktı. Onu yönetim odasında hiç görmemiştim ve daha önce de görüp görmediğinden emin değildim.

Hatta katiplerin odasına bile girmiştim. Faturalandırmaya ve o yokken ofisinden gizlice çıkarmayı başardığım evrak işlerine odaklanacaktım.

Kendi masama giderken Jimmy'nin masasının önünden geçerken, "Günaydın," dedim.

"İyi misin?" Jimmy sordu.

"İyi" kelimesinin memurlar ve yönetici ekip arasındaki standart selamlaşma olduğunu anlamıştım. Aslında iyi olup olmadığınızı sormuyorlardı, sadece Amerikalıların merhaba demesi gibi bir anlamı vardı. Ancak Craig ve katiplere karşı çok daha resmiydiler. Sanki Downton Abbey'de alt katta yaşayan hizmetçiler gibiydik; farklı bir dünyaydı.

"Her zaman çok neşelisin Violet," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Dünkü faturada da iyi iş çıkardın."

Knightley ile nasıl konuştuğumu, aramızda neredeyse neler geçtiğini bilseydi bu kadar etkilenir miydi emin değildim ama umarım asla öğrenmezdi.

"Teşekkürler Jimmy. Bebek adımları," diye seslendim omzumun üzerinden yönetici odasına girerken. Bu sabah yine ilk gelen bendim. Yaklaşırken gözlerimi kıstım ve masamın üzerindeki sıg, parlak siyah kutuya odaklandım. Yaklaştıkça, siyah bir fiyonkla bağlandığını görebiliyordum. Bu da ne böyle?

Ceketimi çıkardım ve pakete uzanmadan önce sandalyemin üzerine bıraktım. Kalbim güm güm atıyordu. Neden biri bana hediye bıraksın ki? Fiyongu kaydırarak çıkardım ve oturduğum yerden kutunun kapağını kaldırdım. Beyaz kâğıt mendili çekip açtım ve içinde ne olduğunu çıkardım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bir etek. *Dolce ve Gabbana* eteği.

Knightley. Başka kim olabilir?

Nefes verdim. Ne düşüneceğimi bilemedim. Lanet olası bir tasarımcı eteğini kabul edemezdim. Yırtılan etek Forever 21'den alınmıştı. Ve bu onun hatası bile değildi. Bugün ondan kaçmak buraya kadarmış.

Jimmy'nin yanından geçip Knightley'nin kapısını çaldım.

"Ne?" diye havladı.

Sırıttım ve içeri girip kapıyı arkamdan sıkıca kapatmadan önce kendimi durdurdum. Başını kaldırıp bakmadı.

"Bay Knightley," dedim.

Yavaşça bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Bayan King."

Başımı öne eğdim. "Çok düşünceli bir hediye idi ama eteği kabul edemem."

Kaşlarını çattı ve bir kez göz kırptı. "Tabii ki kabul edebilirsin," diye tersledi. "Diğerinin hasar görmesi benim hatamdı. Bu ofis gerçekten çok dağınık. Önlüğümü birkaç kez o köşeye sürtmüştüm. Birine tamir ettirmeliydim. Basit bir deyişim."

Bir adım öne çıktım. "Forever 21'i Dolce and Gabbana ile değiştiremezsin."

Bilgisayarına geri döndü. "Görünüşe göre bu konuda yanılıyorsun."

Küstah herif. "Bunu kabul edemem."

"Edebilirsin Violet ve edeceksin de."

Adımı kullandığında nefesim kesildi.

"Yarın seni o eteği giyerken görmezsem beni hayal kırıklığına uğratacaksın."

Elimi kalçama koydum. Ciddi misin? "Seni *rahatsız* mı edeceğim?" "Evet, şimdi git. Yapacak işlerim var."

"Söyle Ben hakkında ve Generide Şirket Dava. Nasıl kaç saat?"

Cevap vermedi ama bilgisayarını tıklamaya devam etti. "Bana sadece kaç saat olduğunu söyleyin, ben de gideyim," dedim.

"Sabırlı olun, Bayan King. Kontrol ediyorum."

Sırıtmamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Doksan," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Dokuz sıfır

mı?" Başını

salladı.

Lanet olsun; Jimmy bana bayılacaktı. Başka bir şey söylemeden döndüm ve ofisten çıktım, çıkmadan önce üzerinde çalıştığım yığından bir avuç kâğıt aldım. Eğer bana Dolce ve Gabbana etekleri alacaksa, birkaç dosyadan daha vazgeçebilirdi.

Kapısını kapattım, kâğıtları göğsüme bastırdım ve aceleyle masama döndüm. Başka bir gün, başka bir fatura daha, başka bir gün

ama eteği reddetmeyi başaramamıştım. Daha da kötüsü, onu giymemi emretti. Bir avukat gibi, bana verdiği hediyeıı kabul ettiğime dair *kanıt* istiyordu. Onu gücendirmek mi istiyordum? Sandalyeme çöktüm ve masama döndüm. Ve duvara. Hayır. Onu memnun etmek istiyordum. Beni istemesini istedim. Elini eteğime sokup beni masasının üzerinde becerdiğini hayal etmesini istiyordum. Huysuz ve kötü huylu olmasına rağmen, sanki zırhının bir parçasını delmişim, sanki gizli, baştan çıkarıcı bir dünyanın parçasıymışım gibi hissediyordum

-Sadece birkaç kişinin davet edildiği dünyasına.

"Violet," diye seslendi Jimmy ve ben de dönüp ona baktım. "Yarın akşam altıda odamızdaki toplantının tutanaklarını tutabilir misin?" diye sordu. "Sormazdım ama Becky dışarıda-"

"Evet, sorun değil," diye cevap verdim. Yapacak başka bir şeyim yoktu ve oda hayatını gittikçe daha büyüleyici buluyordum. Lincoln's Inn'in, dünyanın en işlek şehirlerinden birinin ortasındaki bu küçük sığınağın, avukatlara sertifika veren dört Inns of Court'tan biri olduğunu öğrenmiştim. Londra'daki bu çimenlik bölgeler son altı yüz yıl boyunca -etraflarındaki şehir bugünkü modern metropol haline gelmeden önce- avukatlara ev sahipliği yapmıştı.

Londra'nın geri kalanı metamorfoza uğrarken, Inns of Court sabit kalmıştı.

Bu, her şeyin neden bu kadar eski moda olduğunu açıklıyordu. Öğle yemeklerini çıkmaz sokaklara açılan küçük sokakları ya da Dickens'ın romanlarında bile yer almayacak binaları keşfederek geçiriyordum. Hukuk kütüphanelerinde dolaştım ve bir keresinde kendimi Büyük Salon olarak tarif edilen ve JK Rowling'in Hogwarts yemek salonuna ilham kaynağı olmuş olması gereken bir yerde buldum - yargıçların ve avukatların portreleri ve büyük, kemerli, vitray pencerelerin yanında renkli armalarla süslenmiş tavandan tabana meşe paneller. Her şey New York'ta alıştığımdan çok farklıydı ve farklı olan tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu yüzden, gizli bir cemiyetin toplantısı gibi hissettiren bu toplantıda, tüm bu avukatların birbirleriyle ve Knightley ile nasıl etkileşime girdiğini görmek için dakikalar ayırmaktan çok mutlu oldum. O kadar çok yönü varmış gibi görünüyordu ki

kibirli avukat, nazik yabancı, üretken hediye veren. Onun hakkında başka ne keşfedebilirim ki?

Alexander

Violet dün hediymi kabul etmeyeceğini söylemek için odama daldıktan sonra, tekrar ortaya çıkmasını bekledim. Ama hiç gelmedi. Bugün de onu bütün gün görmedim. Normalde Craig'i, Jimmy'yi ya da personelden herhangi birini bir hafta sonundan diğerine odamda görsem fark etmezdim ama Violet King dikkatimi çekmişti.

Bugün, ona aldığım eteği giyip giymediğini görmek istemiştım. Sanki çok büyük, uygunsuz bir jest yapmışım gibi davrandı ama ben sadece internete girmiş ve eteği masama getirtmişim. Hiç çaba gerektirmiyordu. Ne de olsa orijinalini mahveden benim masamdı ve onun fazla kıyafeti olmadığını biliyordum. İnternet sitesinden onu seçmekten oldukça keyif almıştım; içinde nasıl görüneceğini, elimi soktuğumda kumaşın nasıl kıvrılacağını hayal etmişim. Ama şimdi onu görmediğim için çok ileri gittiğimden endişeleniyordum. Violet kolayca korkup kaçabilecek bir kadın gibi görünmüyordu. Ama ofisimdeki olay ve ardından gelen hediyeimin beni bir tür sapık gibi gösterip göstermediğini merak etmek zorundaydım.

Karımla üç yıl önce ayrıldığımızdan beri bir dizi tek gecelik ilişki yaşamıştım ama kimseyle çıkmamıştım ve becerdiğim kadınların odalarla hiçbir ilgisi yoktu. Her nasılsa, Violet akıllı ağzı ve uzun bacaklarıyla beni öyle bir noktaya getirmişti ki dikkatimi kaybetmeme izin vermişim. Ona olan arzuma boyun eğemezdim. İşim tek odağım olmalıydı, ben buydum. Aslında, aldığım eteğin içinde nasıl görüneceğini merak etmek, kafamı taktığım son şey olmalıydı.

Koridorun ilerisinde Craig'in ofis kapılarını çaldığını duydum. Korkunç aylık oda toplantısı. Normalde kendime bir müşteri yemeği ya da aynı derecede taşınmaz bir şey için çifte rezervasyon yaptırmayı başarırdım, böylece katılmak zorunda kalmazdım. Ama aklım

Başka bir yerde. Yüzümü gösterip otuz dakika kadar sonra acil durum çağırısı numarası yapacaktım.

Ofisimden çıkıp en büyük konferans salonumuza doğru sola döndüm ve kendimi Bayan King'i takip ederken buldum. Demek o kadar da kaçmamıştı. Sadece bugün ofisime gelmemişti. İlginç. Aşağıya baktım ve ona aldığım eteği giydiğini fark ettim. Eteğin kalın, kırmızı bir dikişi vardı ve bu dikiş arkaya doğru uzanıyordu, vaat edilmiş topraklara giden bir yol gibi. Gözlerimi ensesinde gezdirdim. Bugün saçlarını toplamıştı. Ben açık olmasını tercih ederdim.

Jimmy yanıma gelirken, "Aklınızda bir şey varmış gibi görünüyorsunuz, Bay Knightley," dedi. Violet omzunun üzerinden bakacakmış gibi başını hafifçe çevirdi ama sonra vazgeçti.

"Her zaman," diye cevap verdim. Genelde bir kadının ensesine değil de işine odaklanmam dışında.

"Mermerand davasının ertelendiğini duyduğuma üzüldüm."

Jimmy'nin Mermerand davası umurunda bile değildi. Bu benim için sorun değildi, onun işi değildi. "Sorun değil," diye cevap verdim. Onunla arkadaş olmama gerek yoktu. Havadan sudan konuşmaya hiç tahammülüm yoktu. Sadece işini yapmasını istiyordum. Anlaşılan bunu henüz fark etmemişti.

Konferans salonunun oymalı meşe kapısı açıktı ve avukatlar masanın etrafındaki koltukları doldurmuştu. Hâlâ birkaç boş yer vardı ama herkes gelene kadar boş yer kalmayacaktı ve bu yüzden normalde odadaki daha kıdemsiz olan bazı avukatlar odanın dış tarafındaki koltuklardan birine oturacaktı. Jimmy kemerli pencerelerin yanındaki sandalyelerden oluşan dış çemberin bir tarafına, Violet ise diğer tarafına yöneldi. Ben de onu takip ettim. Bara yeni çağrıldığımda bile hep masada otururdum. Babamın ünü bazı açılardan boynumda bir kambur olabilirdi, ama aynı zamanda yargıçlar da dahil olmak üzere baronun daha kıdemli üyeleri arasında otomatik olarak saygı görmek gibi bazı ayrıcalıklar da sağlıyordu. Bu adil olmayabilirdi ama baroda hayat böyle işliyordu. Adam kayırmacılık kabul edilmiş bir yaşam biçimiydi. Bana sağladığı pek çok avantaj vardı, ancak kimsenin görmediği bir dezavantajı da vardı: beklentiler, ulaşılması gereken itibar.

Violet'in yanına oturdum. Saygı duyduğum avukatlardan biri olan Charles yanındaki sandalyeyi çekti. "Masada yer var," dedi.

"Ben burada iyiyim," diye cevap verdim.

Kaşlarını çattı, belli ki biraz kafası karışmıştı ama masaya geri döndü.

Toplantı bitmeden önce gizlice çıkmak istiyordum, bu yüzden burada oturmak daha iyiydi. Ayrıca beni Violet'in yanına koyuyordu. Ofisimdeki olaydan beri ona bu kadar yakın olmamıştım. Yasemin kokusu üzerime sinmiş, kaslarımdaki gerginliği serbest bırakmıştı. Arkama yaslandım, kalçam onunkine değdi. İrkilmedi, hiçbir tepki vermedi. Onun üzerinde bir etkim var mıydı? Lanet olsun, neden umurumda olsun ki?

Toplantı başladı ve Violet bir şeyler karalamaya başladı. Ek konferans salonları için yandaki binanın kiralınması önerisini ve gelecek yıl için öğrencilere - stajyer avukatlara - ayıracağımız yerlerin sayısını içeren yaya gündemiyle ilgilenmiyordum. Bana kalırsa bu sadece odadaki bazı üyelerin kendi seslerini daha fazla duymaları için bir bahaneydi. Ama Violet sanki Parlamento'nun resmi kayıtları için rapor hazırlıyormuş gibi her şeyi kaydediyordu.

Odadaki en kıdemli iki üye, mevcut bir öğrenci ve ona kiracılık - oda içinde kalıcı bir yer- teklif edilip edilmemesi konusunda fikir alışverişinde bulunmaya başladı. Birbirlerine taban tabana zıttılar; biri onun bir yer edinmesi gerektiğini düşünürken, diğeri yeterince iyi olmadığına inanıyordu. Benim bir görüşüm yoktu. Onunla çalışmamıştım. Genelde insanlarla çalışmaktan nefret ederdim, ama özellikle de kendini kanıtlamamış olanlarla. İtibarım çok önemliydi ve çok fazla kontrol manyağıydım.

Kontrolün bende olmasını istemenin garip bir yanı yoktu.

-Bu doğal bir hayatta kalma içgüdüsiydi. Bana iyi hizmet etmiş bir içgüdüydü. Sesler yükselmeye başladı ve Violet bana döndü, sanki yaşadığı şoku benimle paylaşıyormuş gibi gözleri büyüdü. Beni ilk kez kabul ediyordu ve cevaplar için bana bakmasının samimiyetinden ne kadar hoşlandığımı görünce şaşırdım. Sanki bir bağlantımız ya da geçmişimiz varmış gibi.

Bana ne oluyordu böyle? Bu kız beni büyülemişti.

Oda rahatsız edici derecede sıcaktı ve kıyafetlerim alışılmadık derecede dardı. Nefes almak için kendime yer açmaya çalışarak işaret parmağımı yakamın iç kısmında gezdirdim. Sanki bu buluşmaya alerjim varmış ya da daha kötüsü bir kadının beni etkileme ihtimalinden bunalmışım gibi nefes nefese kaldım.

Aniden ayağa kalktım ve özür dileme zahmetine girmeden oradan ayrıldım. Violet ile aramda biraz mesafe yaratmam gerekiyordu. Daha önce hiçbir kadın tarafından tedirgin edilmemiştim. Karım bile dikkatimi çekmekte zorlanmıştı, sanırım son üç yılımı bir otelde yaşayarak geçirmemin bir nedeni de buydu.

Hint alacakaranlığının parfümüne ve belimi sarmak için mükemmel uzunlukta gibi görünen bacaklarına rağmen Violet King o kadar da özel değildi. Boynunun narin kıvrımı ve ellerinin baskısı önemli değildi.

Hayır. Violet özel değildi ve onu düşünmeyi bırakmıştım.

NİNE

Menekşe

İngiliz kıcını rahatsız edeceğini bilmeme rağmen Darcy'ye olabildiğince sıkı sarıldım. Bugün cumaydı. Paramı almıştım. Birkaç İngiliz erkekle flört etmeye ve Londra kokteylleri içmeye hazırdım. Neyse ki Darcy beni televizyon karşısında pizza yiyerek geçireceğim bir akşamdan kurtarmıştı. Londra'ya geldiğimden beri ilk gerçek gecemi dışarıda geçireceğim için heyecanlıydım.

"Beni yere bırak Violet," dedi. "Gören de hapisten yeni çıktığını sanacak."

Güldüm ve Soho'nun merkezindeki uber-cool barın alçak kadife sandalyesine oturdum. "Bazıları öyle olduğunu söyleyebilir."

"İşin nasıl?"

Darcy çalışmadan hayatta kalmanın mümkün olduğu bir dünyada yaşıyordu - çalışmadığından değil. Çalışıyordu. Ailesinin mülkünü yönetmenin sorumlulukları hayatını yutuyordu. Sadece çalışmak *zorunda değildi*. Bunun nasıl bir his olduğundan emin değildim.

"Güzel. İşe gidip gelen 'düzgün' bir Londralıyım," dedim, dikkatini çekmek için bir garsona el sallayarak.

"Sana daha heyecan verici bir şey bulamadığım için üzgünüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Çok iyiydin. Ve aslında, hoşuma gidiyor. Dikkatimi dağıtıyor." Başladığımdan beri David ve IPO hakkında hiç düşünmemiştim.

"Onlar ağızlarında gümüş kaşıkla doğmuş bir avuç kendini beğenmiş puşt değil mi?" diye sordu.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Bunu söyleyen de lanet olası düklerin torunu ve kız kardeşi değil mi?"

Güldü. "Sanırım böyle söylediğinizde Sadece avukatlar garip bir grup. Farklı bir dünyada yaşıyor gibiler. Bir keresinde biriyle çıkmıştım."

Dikkatimi çekmişti. Onlarla çıkmak imkansız mıydı? Knightley o kadar çok çalışıyordu ki, uyumaktan başka bir şeye zaman ayırabileceğinden emin değildim. "Bunu bilmiyordum. Ne oldu?"

"Belli ki duygusal olarak çökmüştü."

Başımı salladım. Kulağa doğru gibi geliyordu. Ve bir yığın çelişki. Bazı durumlarda resmi ve kibar, bana sanki beni yutmak istiyormuş gibi baktığında o kadar da değil. Ama her şey kadar zeki ve her şey kadar karmaşıktı. Ve bu gerçekten hoşuma gitmişti.

Garson kokteyllerimizi getirdi; en sevdiğim French 75'ti. "Ve tam bir işkolikti."

Hmmm, bu tanıdık geldi. Herhangi birinin biriyle yatmayı başarması mucizeydi. Her ne kadar işkolik olsa da, Knightley'nin seks için zaman ayırdığına bahse girerim. Yine de bir ilişkiye öncelik verdiğini hayal edemiyordum. İnsanlar onun odak noktası gibi görünmüyordu. Tek derdi gazeteydi.

"Ve seks o kadar da iyi değildi. Prematüre bir şey yaşıyordu. Bir keresinde beni öperken oldu," diye devam etti Darcy.

Ürperdim. "Vay canına." Knightley bu sorunu yaşamayacak kadar kontrollü görünüyordu. "Kulağa pek de tatmin edici gelmiyor."

Güldü. "Hayır. Hiçbir şekilde değil. Ama sanırım onları becermek zorunda değilsin."

Yüzümü pasif tuttum, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ettim. Darcy'nin Knightley ile soyunmak istediğini bilmesine gerek yoktu. Ofisinde karşılaştığımızdan beri ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Sonra dünkü toplantıda, masada boş yer olmasına rağmen yanıma oturmuştu. Belki de kendimi rahatsız hissetmemem için beni rahatlatmak istemişti, ama o zaman onun yumuşak tarafını abartıyor olabilirdim.

Her halükarda, toplantıdan biraz aceleyle ayrılmıştı ve kendimi onun vücudunun sıcaklığını yanımda özlerken bulmuştum. Bana gerekenden daha yakın oturmuştu ve ben de bundan keyif almıştım.

Aramızda bir vızıltı. En azından ben a r a m ı z d a bir vızıltı olduğunu sanıyordum. Belki de hayal etmiştim.

"Violet?"

"Özür dilerim," dedim, ben hayallere dalarken Darcy'nin konuştuğunu fark ederek. "İş yerinde bir şeyi bitirmeyi unuttuğumu hatırladım."

"Yani hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Daha önce hiç ofis işi yapmamıştım. Başlangıçta evlerimizden ya da kafelerden çalışıyorduk ve ondan sonra hep garsonluk yaptım ya da konaklama sektöründe çalıştım. Ama evet, beklediğimden daha iyi." Uzun zamandır içinde bilgisayar olan her işi reddetmiştim; geçmişte yaşadığım hayal kırıklığıyla herhangi bir ilişki kurmak istemiyordum.

Darcy cevap vermeyince içkime baktım.

Bana sırttı. "Asla bilemezsin, bu bir şeylere yol açabilir."

"Güzel bir düşünce ama bundan şüpheliyim." Büro işleri şimdilik idare ederdi. Ama uzun vadede duygusal olarak hiçbir şeye yatırım yapmadım. Ben böyle biri değildim. Şu anda değilim. En azından öyle olduğunu düşünmüyordum. New York'u Londra'yla değiştirmek, David'le üniversiteden sonra ayrıldığımızdan beri hayatımda yaptığım en büyük değişiklikti ve içimde bir şeyleri uyandırmıştı. Daha fazlasını arzuluyordum; sadece ne olduğundan emin değildim. "Bu kadar iş konuşmak yeter. Flört hayatınızı dinlemek istiyorum."

Darcy inledi. "Ne randevu hayatı? Hiç insanlarla tanışmıyorum. Eğer bir atla çıkmak isteseydim, mükemmel bir konumda olurum."

"Randevular konusunda açık fikirli olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama bir atla çıkmanın söz konusu bile olabileceğini sanmıyorum." Sırıttım. Şaka yaptığından oldukça emindim ama İngilizlerin etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem her şeyin mümkün olduğunu o kadar iyi anlıyordum. "Hadi ama, eminim sana hoş bir adam bulabilirim. Scarlett için kardeşini bulduğumu biliyorsun. Sanırım bu konularda biraz sihirli bir dokunuşum var." Odayı taradım. Işık loştu ve duvarlar bronz rengindeydi. Pencere yoktu ve yerler siyahtı, bu yüzden samimi ve neredeyse somurtkan bir havası vardı, ama küçüktü ve masalar birbirine yakındı, bu yüzden diğer müşterilerin çoğunu seçebiliyordum. "Ne tür erkeklerden hoşlanırsın?"

Darcy iç çekti. "Tam bir pislik olmayan biri," dedi, bunun tam olarak bir gereklilik olması gerektiğini düşünmediğini söyleyen bir şekilde. Sanki onu güzel bir restorana götüren ya da iyi öpüşen biriyle çıkmasını önermemi bekliyormuş gibi.

"Tamam. Başka kriter var mı?" Ben sordum.

"Açıkçası taşrayı seven biri. Yani, şehri ve her şeyi seviyorum ama kilometrelerce yeşil alan ve dönümlerce ağaç görmeden çok uzun zaman geçirirsem kalbim ağrıyor."

"Eminim inek boku kokusunu seven birini bulabiliriz." Ben sııttım ve Darcy kıkırdadı. "Peki ya fiziksel olarak? Senin tipin ne?" Gözlerimi kısmış, bardaki potansiyel olarak bekâr ve doğru yaş aralığında görünen tüm erkekleri seçmeye çalışıyordum. Belli ki burası yakışıklı ve zenginler için bir tür Mekke'ydi, çünkü pahalı takım elbiseler içinde bir sürü yakışıklı adam vardı. Bir adamın kafasının arkasının çok tanıdık geldiğini fark ettim ve nefesim kesildi. Kahretsin, Knightley.

Şaşırmamalıyım. Burası onun tarzına benziyordu - karamsar, pahalı içkilerin olduğu bir yer. Omuzlarımı geriye çektim ve bakışlarımı ona sabitleyerek arkasını dönmesini bekledim. Buraya gelecek miydi? Yüzü bana dönük olan arkadaşına baktım. Çok dekolte bir bluz giymiş, benim yaşlarımda sarışın güzel bir kadındı. İçim çalkalandı. Randevudalarmış gibi görünüyorlardı. Sandalyenin kollarını kavrayıp ayağa kalktığında nabzım hızlandı. Barın diğer tarafına doğru ilerlerken, karşımdakinin Knightley olmadığını, onun yarısı kadar bile geniş, uzun ya da yakışıklı olmadığını fark ettim.

Kahretsin, onu *hayal ediyordum*.

Neyim vardı benim? Bardağımı kaptım ve boğazımdaki alkolün yakıcılığından irkilerek kokteyli yudumladım.

"Sarışınları severim," dedi Darcy. "O sarkık saçlı, rahat tavırları beni hep etkiler."

Başımı salladım. "Şu adam gibi mi?" Çenemi kaldırarak barda içki siparişi veren, pembe tişörtlü ve serçe parmağında yüzük olan adamı gösterdim.

Omuz silkti. "Olabilir. Ama benim hayatım malikane. Londra'da erkek arkadaş aramanın bir anlamı yok."

"Sadece bir saat uzaktasın ve dediğin gibi Bay Doğru'yu kapının önünde bulacak değilsin. Komşularınız bile yok."

Sarkık saçlı sarışın birkaç içki aldı ve barın diğer tarafındaki masalardan birine, kravat ya da ceket giymemiş, uzun boylu, siyah saçlı bir adamın oturduğu yere gitti. Mekândaki en az resmi giyimli adam o olmalıydı. "Şu sarışın olanın yanında bir kadın olup olmadığını görmek için bekleyelim." Eğer ona kimse katılmadıysa, o zaman Darcy'nin şanslı gecesiydi. Dünyanın en iyi garsonu olmayabilirim ama bir erkeği hiç zorlanmadan tavlayabilirim.

"Dikkatini çeken seksi bir avukat var mı?" Ben iki potansiyel randevumuza bakarken Darcy sordu.

Knightley kesinlikle dikkatimi çekmişti. O düşünceli, İngiliz kahramanı havası onda işe yaramıştı. "Hâlâ onları inceliyorum." Kokteyl menüsünü elime aldım ve yanan yanaklarıma doğru salladım. Tanrım, neden bu kadar utanıyordum ki? Erkekler beni hiç utandırmazdı. "Hepsi koridorun bu tavşan deliğinde saklanıyor. Hepsiyle tanıştığımı bile sanmıyorum." Gerçi çoğunu dün geceki toplantıda görmüştüm ama hiçbirisi Knightley kadar yakışıklı değildi. Ya da aynı hükmedici duruşa sahip değildi. Oturduğum yerde kıpırdandım ve çıplak Knightley'nin görüntülerini kafamdan atmaya çalıştım.

Kokteylimden bir yudum aldım. "Kesinlikle kimseyi beklemiyorlar," dedim, sarkık saçlı adam ve arkadaşına yeniden odaklanarak. "O masada sadece ikisi var ve ikisi de kapıya bir kez bile bakmadılar, ancak barı taradılar, bu da bana misafir beklediklerini düşündürüyor." Darcy'ye döndüm. "Hazır mısın?"

Kaşlarını çattı. "Ne için?"

Bu adamların hiçbirini tanımakla ilgilenmiyordum, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü Londra'ya geldiğimden beri kimseyi öpmemiştim. Bu gece tamamen Darcy ile ilgili olacaktı. "İçkini getir ve beni takip et. Hiçbir şey denemeden erkek arkadaş alışverişine çıkmanın bir anlamı yok."

"Sen delisin."

Ayağa kalktım ve kokteylim aldım. "Hadi biraz eğlenelim. Haftalardır burada olmama rağmen Londra'daki ilk gecem.

Kaybettiğim zamanı telafi etmem gerek."

İzlediğim iki adamın oturduğu masaya doğru yürüdüm. "Hey, arkadaşım! size katılmamızın bir sakıncası var mı?" İkisine de selam verdim ama bakışlarım siyah saçlı adamın üzerindeydi. İkisinin de kimi kime tahsis ettiğimizi yanlış anlamasını istemiyordum.

"Memnun olunuz," dedi esmer olan, ayağa kalkıp bana oturmamı teklif ederek. "Size bir içki getireyim mi?"

Sıcak bıraktığı banka doğru kaydım. "Belki birkaç dakika içinde. Hâlâ kokteylim var," dedim ve kadehimi ona doğru kaldırdım.

Darcy masadan birkaç metre uzakta duruyordu.

"Darcy, seni yeni arkadaşlarımızla tanıştırayım," dedim. "Bu ..."

Sarışın olan ayağa kalktı ve elini uzattı. "Edward," dedi beni görmezden gelerek. Onu gördüğünde gözlerinde kesinlikle bir pırıltı vardı. Mükemmeldi.

"Ben Violet," dedim tahsis edilen adam yanıma otururken. "Ve ne kadar güzelsin, tıpkı çiçek gibi."

Gülmemeyi başardım.

"Benim adım Reginald."

Kendimi daha fazla tutamadım ve kıkırdadım. "Senin adın Reginald."

"Şey, hayır, ama öyle olsaydı bile, biri size adını söylediğinde gülmek pek hoş değil." Bana sırtıttı. "Ama Amerikalı olduğun için seni affediyorum. Benim adım James."

"Memnun oldum James." Tanıştığım erkekler hakkında kararımı çok çabuk verirdim. Nasıl sevişeceğini bilen erkeklerden hoşlanıyordum, yoksa bir tipim yoktu. Bu çok yüksek bir standart olmamalıydı, ama *beni* nasıl becereceğini bilen bir adam bulmak kolay değildi ve bir tane bulduğumda bile, her zaman daha sonra sarılmak ya da beni yemeğe götürmek istiyordu. Çok çabuk sıkılıyordum -bazen bir akşam, bazen bir iki ay sürüyordu ama bekârlığa geri dönmem ve uzun süre bir şeye bağlanmak istemem hiç uzun sürmüyordu. Knightley de muhtemelen aynı şekildeydi.

James'in potansiyeli olmadığından değildi. Tatlı, komik ve flörtözdü. Jüri, James'in onunla nasıl birlikte olacağını bilip bilmediği konusunda kararsızdı.

ama eksik olan bir şey vardı. Beni ona doğru çekmeyen, onu çıplak hayal etmemi istememe neden olan bir şey.

Knightley'nin aksine. Kahretsin, neden aklım yine Knightley'de dolaşıyordu? Kalçalarımı sıktım ve James'e döndüm.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Sadece birkaç aylığına," diye cevap verdim, dikkatimi ona vermeye ve burada oturmuş başka bir adamı düşündüğümü belli etmemeye çalışarak.

"Sonra Amerika'ya geri mi döneceksin?"

"Elbette. Ailem orada." Tanrım, Amerika'da sahip olduğum tek şey bu muydu? İş yok, ev yok, hiçbir şey yok. Sadece hayatlarının bir sonraki aşamasına geçmekte olan kardeşlerim ve kız kardeşimin garajında duran üç kutu dolusu Tanrı bilir ne vardı.

"Peki ya sen? Londra'da mı yaşıyorsun?"

"Islington."

Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım.

"Ben bankacıyım. İkimiz de öyleyiz," dedi çenesini arkadaşına doğru kaldırarak.

"Bekâr mı?" diye sordum.

James kıkırdadı. "İlgileniyor musun?"

"Oh, hayır. Darcy'yi kastetmiştim. Ona göz kulak oluyorum." Konuştuğum yakışıklı adamla ilgilenmiyormuşum gibi görünmesini istememiştim, şu ana kadar mükemmel derecede çekiciydi, ama o bir şey anlamıştı. Gerçek şu ki, onunla o kadar da ilgilenmiyordum.

Knightley sinirime dokunmuştu ve ofisine gidip beni masaya yatırmasını istemeyecek olsam da, bir başkasını düşünürken biriyle yatmak da istemiyordum. Bir şekilde doğru gelmiyordu. Darcy'ye ve onu güldüren sarkık saçlı sarışına baktım. Bu gece onunla ilgiliydi.

Eküriyi oynamaktan ve çıplak Knightley fantezilerimle baş başa kalmaktan mutluydum.

ON

Alexander

Sadece dört saat uyuduktan sonra, saat beş buçukta açılan spor salonunun kapısındaaydım ama zorlu bir antrenman bile beni yormamıştı. Zihnim allak bullak olmuştu. Konsantre olamıyordum. Not aldığım kâğıdı karıştırdım ve ofisimin köşesindeki çöp kutusuna attım. Çok fazla enerjim vardı. Bütün hafta sonu otele çalışmış, Thames Nehri boyunca iki uzun koşuya çıkmıştım ama yine de iyi uyuyamamıştım.

Geçen haftaki toplantıda Violet'in yanında oturduktan sonra, onunla ilgili tüm düşüncelerimden kurtulmak için elimden geleni yapmıştım. Onun yüzünden davranışlarımı değiştirmemden nefret ediyordum - en ufak bir şekilde bile olsa - konferans salonunda farklı bir yere oturarak. Her ne kadar kendime bunun gizlice çıkmak için daha iyi bir pozisyon olduğunu söylesem de gerçeği biliyordum.

Saçmalıyordum.

Ona yakın olmak, kokusunu içime çekmek ve vücudunun sıcaklığını yanımda hissetmek istiyordum.

Bu beni kızdırmıştı.

Hiçbir kadın işime odaklanmamı engelleyemezdi. Asla. Yıkılan evliliğim bunun bir kanıtıydı.

Kapı çalındığında nefesimin altında "Siktir," dedim. Kendinden emin bir şekilde vurmasından Violet olduğunu anlayabiliyordum. Muhtemelen bu odada gerektiğinde sözümü kesmekten korkmayan tek kişi oydu. "İçeri gel," dedim ve dikkatimi bilgisayarıma verdim.

Ekran. Ona bakmak zorunda kalmak istemiyordum, beni ne kadar kızdırdığını ya da bunun için ona ne kadar içerlediğimi görmesini istemiyordum.

"Başka kuru temizlemeciniz var mı?" diye sordu. "Gömleklerinizi yıkamaya seve seve götürürüm."

Kahretsin, sesi çok masum geliyordu ama hiç de öyle olmadığından şüpheleniyordum. "Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok," dedim. "Kendi çamaşırlarımı kendim yıkayabilirim." Belki de daha az kibar olursam beni rahat bırakacaktı.

Cevap vermedi ve beni rahat bırakıp bırakmadığını görmek için başımı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" Onu iki kâğıt kulesinin arasına sıkışmış görünce sordum.

"Kazak örüyorum. Sen mi örüyorsun? Yılın pisliği finallerine mi girmeye çalışıyorsun?" dedi kâğıt yığınlarının arkasında kaybolurken.

Ona gülsem mi yoksa şaplak mı atsam bilemedim ama seçiren sikim bana kızgın olmadığını söyledi.

Masamdan kalktım ve ona doğru ilerledim. İsteyeceğim son şey yığınlardan birini devirmesiydi; hepsi domino taşları gibi devrilirdi. "Ne arıyorsun?" Önümde eğilirken daracık kışına bakarak sordum. İki adım öne çıkarsam ellerimi belinin üzerinde gezdirebilirdim. Muhtemelen kendine güveni gelmişti ve ofisten her çıkışında yavaşça çaldığı Ellington davası kâğıtlarından biraz daha almaya çalışıyordu.

"Bunlardan bazılarını alıyorum," dedi, görünüşe göre kolları tanık ifadeleriyle doluydu. "Zeki olabilirsin ama sen ofiste yokken bu yığından parçalar aldığımı fark etmedin." Ayağa kalktı ve dönüp meydan okurcasına bana baktı. Eğlencesini bozmayacak ve ona ofisime ne zaman geldiğini ve ne aldığını bildiğimi söylemeyecektim. Yasemin parfümünün ben de dahil olmak üzere ofisin her yerine sinmiş olduğunu ya da tüm hafta sonu boyunca kokladığımı hayal ettiğimi söylemeyecektim.

"Yani benden çalışıyorsun?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Ben işimi yapıyorum." Başını salladı ve elindeki yığından kaçan tek bir kâğıdı almak için eğildi.

Çok seksiydi. Her hareketi, her kıvrımı, benimle kafa kafaya tokuşurkenki kendinden emin hali eşitti.

"Kıçına ne girdiği hakkında hiçbir fikrim yok," dedi iki kâğıt kulesinin arasından bana doğru adım atarak. "Ama çek şunu, yolumdan çekil ve bırak ben devam edeyim."

Onun yolunda kaldım. Gitmesini istemedim. Henüz değil. "Orada ne var?" Elimdeki kâğıtları görebileceğim şekilde ayarlamak için elimi onunkinin üzerine koydum. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü, nefesi kesildi ama geri çekilmedi. Onun yerine gözleri yüzüme kaydı ve ben de bakışlarını karşıladım. Violet'le arama mesafe koyma kararlılığım sarsılıyordu.

Birbirimize bakarken nefes aldı, ikimiz de konuşmuyorduk, kalbim göğsümde gümbürdüyordu, aletim pantolonumun içinde zorlanıyordu.

Onu istiyordum.

Eminim o da beni istiyordu.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve kendime olan hakimiyetim buharlaştı.

Uzanıp boynunu kavradım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. Gözlerini kapadı ve avucumun içine gömüldü. Gözlerim göğsüne ve tekrar güzel yüzüne kaydı. Elimi kaydırarak sonunda parmaklarımı o parlak, ipeksi saçlara batırdım. Onu televizyonda gördüğümde hayal ettiğim kadar yumuşak ve davetkârdı.

Artık geri dönüş yoktu.

Kâğıtları ondan aldım ve omzumun üzerinden fırlattım, arkamdan yere süzülen büyük boy konfetilerin belli belirsiz farkındaydım.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne oluyor-"

O bana kıçımda başka neyin süründüğünü soramadan, bir elim belinde, diğeri saçlarına dolanmış halde onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Günlerdir ilk kez aklım sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmıştı - Violet King'e ve parmaklarımın altındaki hissine, tadına. Sanki uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra eve dönmüş gibiydim.

Dizleri büküldü ve bir an için onun anında, tereddütsüz teslimiyetini aldığı mı sandım ama sonra sanki fikrini değiştirmiş gibi minik elleriyle göğsümü itti.

"Ne?" diye sordum. Hafifçe geri çekilerek sordum. İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi baktı. Gözleri delici, dudakları kızarmış ve büzülmüştü - çok güzeldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni öpüyorum ve eğer fark etmediysen, sen de beni öpüyorsun." Onu ilk gördüğümde odaya doğru yürürken bana bu kadar yakın olmasından bu yana hissettiğim en güzel duyguydu.

Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve göğsü benimkine yaslanmıştı. Gerçekten durmamı istiyor gibi görünmüyordu. Başımı tekrar eğdim ve dilimle ağzının içine daldım. Enerjimi ve ihtiyacımı karşıladı ama sonra durdu ve göğsümü bir kez daha itti.

"Hayır. Yapamayız. Bu işe ihtiyacım var."

"*Buna* ihtiyacım var." En son ne zaman bir kadına *ihtiyacım* olduğunu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Seks yapmayı, serbest bırakılmayı arzulamıştım ama Violet Green Park platformunda yanımda belirlediğinden beri olduğu gibi belirli bir kadına açlık duymamıştım. Ellerimi kışına bastırdım ve kalçalarını avuçladım. "Ve sen de öyle." Bu duygu tek taraflı olamazdı, değil mi? "Ayrıca, burada yapacağımız hiçbir şey senin işini etkilemeyecek. Bunu en az benim kadar istediğini biliyorsun."

İnledi ama umduğum şekilde değil. Şehvetten değildi; hayal kırıklığı gibi geliyordu. "Evet çekicisin ama benim için bir pisliksin. Aptal olduğunu düşündüğün birini öpmek isteyemezsin."

Eteğinin kenarına uzandım, kumaşın altına daldım, beni çekici bulduğunu itiraf etmesinden cesaret aldım. "Ben herkes için bir pisliğim." Gözlerini devirdi ve ben de eğilip onu kısa bir süre öptükten sonra geri çektim. "Ve senin aptal olduğunu düşünmüyorum. MIT'ye gittin, Tanrı aşkına." Zeki olduğu gerçeği çekiciliğin bir parçasıydı. Belki de benden korkmamasının nedeni buydu. Benim yanımdayken kendine olan güveni tam bir afrodizyaktı.

Gözlerini kısmıştı. "Beni araştırmışsın." Ellerini göğsümün üzerinde gezdirdi ve parmaklarının altındaki kaslarım dokunuşuyla uğuladı.

"Ofisimde evrak çalışıyorsun." Elimini bacağından yukarı kaydurdım, parmaklarım çorabının üstünü ve sıcak, yumuşak tenini buldu. Kahretsin, çok lezzetliydi. Kalçalarımı ona doğru çevirdim. "Özgeçmişine bir göz attım."

"Bir şeyler aldığımı biliyor muydun?" Parmağımı çorabının dantelinde gezdirirken dudağını ısırды ve bana doğru biraz eğildi.

Onu duvara doğru geri götürdüm. Keşke daha fazla yerimiz olsaydı. Daha fazla zaman. Fırsatım olsa kendimi saatlerce onun içinde kaybedebilirdim, bundan emindim. "Ben de aptal değilim. Burası kaos gibi görünebilir ama ben her şeyin tam olarak ne olduğunu biliyorum. Mükemmel bir hafızam var."

Parmak uçlarını elmacık kemiğime bastırды ve iç çekti. "Aptal olduğunu düşünmüyorum. Sadece izimi kaybettirdiğimi düşündüm."

Avucumu uyluğunun iç kısmına doğru kaydurdım ve başını geriye doğru eğip nefesini tuttu. Acele etmedim, sıcaklığını ve sesini içime çektim, onunla ilgili her şeye açgözlülükle baktım. Teni pürüzsüzdü ve bir davul gibi sıkıydı. Elim daha fazlasını isteyerek gittikçe daha yükseğe çıktı ve hayır dediğinde duyabilmek için kalp atışlarımın sesini susturmaya çalıştım. Ama çıkardığı seslerden sadece cesaret alıyordum. O da benim gibi bunun hayalini kurmuş muydu? Benim için hazır mıydı?

Elimi daha da yukarı kaydurdım, parmağım iç çamaşırının kenarına ulaştı. Tırnağımı dantelin üzerinde gezdirdim ve titredi.

"Adın ne?" diye sordu ve içimde bir arzu patlaması oldu. Elim eteğinin üzerindeydi ve bana ne diyeceğini bile bilmiyordu. "Yoksa sadece efendim denmesini mi seviyorsun?"

Her ne kadar sağlıklı bir egom olsa ve yatak odasında hükmetmeyi sevsem de, bana adımdan başka bir şeyle hitap etmesini istemiyordum. Parmaklarımı dantelin altından geçirdim. "Alex," diye cevap verdim, kıvrımlarını aşağı yukarı okşayarak, ona doğru bastırarak, onu içime çekerek.

Sanki müstehcen konuşuyormuşum gibi nefesi kesildi. "Alexander."

Durakladım. Ailemden başka hiç kimse bana Alexander dememişti, ama tembel, seksi, benim için her şeyi yapan ses tonuyla dilinin üzerinde yuvarlanma şekli onu düzeltmemi engelledi. Klitorisini buldum ve parmağımla daireler çizdim. Sırtını kamburlaştırdı.

Eteğini beline kadar çekerken ellerini saçlarımla arasından geçirdi. "Alexander," diye fısıldayarak sikimi sertleştirdi. Elimin topuğunu ereksiyonumdan aşağı kaydardım. Hem bu kadar sert olup hem de beyne kan gitmediği için bayılmamış olmak nasıl mümkün olabilirdi? "Ya biri gelirse?" diye sordu. Ama umursamanın ötesinde olduğunu biliyordum. Gözleri şehvetten uykuya dalmıştı ve eli fermuarımı karıştırarak sikime ulaşmaya çalışıyordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Kimse buna cesaret edemez. Sadece sen." Bacaklarının arasına uzandım ve bağcığı çektim, amını hissetmem gerekiyordu. Külotunu yırtarken lastiğin çıkardığı çıtırtı yine inlemesine neden oldu, ama bu sefer duymayı beklediğim tınıydı. "Sessiz olmalısın. Zor olacağını biliyorum çünkü seni o kadar sert becereceğim ki çığlık çığlığa bağırarak isteyeceksin. Ama kendini tutmalısın."

Başını salladı. "Kendinize çok güveniyorsunuz, Bay Knightley."

"Bunu sana kanıtlamak üzereyim." Sikimi bıraktı ve ben de cüzdanımı kapıp bir prezervatif buldum. Yumruğuyla başa çıkamadım - kenara çok yakındım - bu yüzden lateksi yuvarladım, onu uyluklarının altından tuttum ve duvara doğru bastırdım.

"Hazır mısın?" diye sordum. diye sordum. "İyi olsan iyi edersin."

Küçük cadı. Ona gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini gösterecektim.

İçine girdim ve omuzlarıma tutundu, gözleri geniş ve panik doluydu. Sessiz kalmakta zorlanacağını biliyordum ve şimdi o da biliyordu.

Kıpırdamadan durdum, onun derinliklerine gömüldüm ve sessiz bir anlayışla birbirimize baktık. İkimiz de bunu istiyorduk. Buna ihtiyacımız vardı. Birbirimizi ilk gördüğümüz günden beri tam da bu ana doğru ilerliyorduk. Konuşulmayan şey sonunda itiraf edilmişti. Bu bir bakış, bir dokunuş, bir öpücük değildi. Bacakları ayrılmıştı ve sikim onun içindeydi. Geri dönüşü yoktu. Ve ilk kez seksin neden mahrem olduğunun söylendiğini anladım. Daha önce

Bunun nedeni kıyafet eksikliydi ama o anda bundan çok daha fazlası olduğunu anladım. Kumdaki bu çizgiyi geçtikten sonra sanki dünyanın geri kalanına bir kapı kapatmıştık ve bu tarafta sadece Violet ve ben kalmıştık. Birleştik.

Yavaşça dışarı çıkmaya başladım, onun pençesinden ayrılmak istemiyordum ama sikişmeye ihtiyacım vardı. Onu sikimle duvara yapıştırmaya ihtiyacım vardı. Yüzümü boynuna gömdüm, kendi seslerimi boğmaya çalıştım - kendimi tutabileceğime güvenmiyordum.

"Alexander," diye fısıldadı kulağıma, bu sefer daha derine ittiğimde ve çok derindi, çok, çok sıkıydı. Bunu çok düşünmüştüm, hayal etmişim, istemişim ve düşündüğümünden çok *daha* iyiydi.

Bu anı beklediğini, ofisimin duvarına karşı onu becerdiğimi hayal ettiğini söylemesini istedim. Son birkaç gündür hissettiğim bu özlemin tek taraflı olmadığını anlamasını istiyordum. Onun teslimiyetine ihtiyacım vardı. Vücudu kollarımda gevşerken parmakları saçlarımda sıkılaştı. Vazgeçmiş, kontrolü bana vermişti; mücadelesinin yerini bana duyduğu ihtiyaç almıştı. Bu bir zaferdi.

İçine girip çıkmaya başladığımda göğsümü tırmaladı, düğmelerimi çözdü, neredeyse benim için çaresizdi. Tanrım, onu çıplak istiyordum. Sadece ağızla meme uçlarına dokunarak onu boşaltmak istiyordum. O kadar duyarlıydı ki, saniyeler içinde kıvranıp serbest kalmak için yalvaracağını biliyordum. Daha uzun zamanım olsaydı, vücudunun tadını çıkarmak için saatler harcardım, dilim her tatlı noktayı bulurdu ve çok fazla olacağından emindim. Mükemmel amını kavramak buzdağının sadece görünen kısmıydı, bundan emindim.

"Bu kadar ıslak mı dolaşıyorsun? Her an sikilmeye hazır mısın?" Her kelimeyi homurdanarak sordum. "Yoksa sadece benim için mi?"

"Durma," diye fısıldadı. "Lütfen Tanrım, durma."

İmkânı yok, yapabileceğimi hiç sanmıyordum. Burada kalmak, onu sonsuza dek becermek, içine daldığımda bu lezzetli kaymayı yaşamak, yeterince derine inersenem ihtiyacım olan tek şeyin bu olacağını hissetmek istiyordum.

Nefes alış verişi kesildi, tırnakları omuzlarımda derinliklerine battı ve tüm vücudu gerildi.

Ağız açık, gözleri kapalı, etrafımda nabız gibi atmaya başlayıp sessizce sikimin üzerine boşalırken neredeyse ona olan hakimiyetimi kaybediyordum. Kahretsin, çılgılığını duymak istiyordum. Nasıl sikişeceğimizi çevrenin belirlemesine sinirlenerek ona pompalamaya devam ettim, bir gülümsemeyle kendine gelmesini izledim, sonra başını eğip çeneme bir öpücük kondurdu. O kadar tatlı, seksi ve şefkatliydi ki neredeyse ritmimi bozacaktı.

Onunla işim henüz bitmemişti. Ona neler yapabileceğimi anlamasını istiyordum. Bu sadece bir sikiş değildi. Ben sadece birlikte çalıştığı bir adam değildim. Onun beynine silinmez bir şekilde kazınmak istiyordum, onun benim üzerimde bıraktığı etkiyi ben de onun üzerinde bırakmak istiyordum. Ve Violet King'e göre, şu anda dürtülerimle savaşmayı bırakmıştım. Hepsine teslim oluyordum.

Nefes nefese kaldı ve sikimin etrafında sıkılaşmasından onu tekrar boşaltacak kadar uzun süre dayanabileceğimi anlayabiliyordum. Kalçalarımı döndürdüm ve gözleri panik içinde benimkilerle buluştu.

"Hayır, yine mi?" dedi başını sallayarak. "Evet."

"Alexander, yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

Elleri omuzlarıma yapıştı ama vücudu gevşedi. Kendini bana veriyordu -bir sonraki orgazmını bana veriyordu- ve bundan daha seksi bir şey olamazdı. Onu öpmek için başımı eğdim, verebileceği her santimlik bağlantıyı istiyordum.

Artık onun ne kadar güzel olduğunu görmeyen, ne kadar zeki olduğunu anlamayan sıradan bir adam olmadığımı biliyordu. Normalde yaptığı gibi orgazm taklidi yaparak kurtulamayacağını biliyordu. Hayır. Onu bir değil iki kez boşaltacaktım. Ne kadar iyi olabileceğini görmesini sağlayacaktım.

Daha sert ittim, o sırtını kamburlaştırıp başını öne atana, ağzını benimkine dayayana, açık, çaresiz ve samimi olana kadar sikimi ona sürüyordum. Böyle devam edersek boşalacaktım ve hazır değildim. Henüz hazır değildim. Aniden, çok geç olmadan geri çekildim ve bacaklarını serbest bıraktım, nefes almak için kendimi duvara yasladım.

Elleri gövdeyi sıyırdı. "Sen-"

Onun da işinin bitmemiş olması hoşuma gitmişti. "Neredeyse," diye fısıldadım. "Çok harika hissediyorsun." Bir adım geri attım. "Arkanı dön ve ellerini duvara koy." Kelimelerimi zar zor çıkarabildim, o kadar sertleşmişim ki ama hiç soru sormadan döndü ve dediğimi yaptı.

Mükemmeldi.

Ofiste ukala bir ağzı olabilirdi ama konu seks olduğunda söyleneni nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Birkaç saniye onu inceledikten ve vücudunun güzel hatlarını gördükten sonra bir adım öne çıktım ve elimi kalçalarının arasına koydum. "Aç."

Bacaklarını araladı, iç çekti ve küçük bir cadı gibi beni baştan çıkararak kıcını dışarı çıkardı.

Ona yaklaştım ve başımı eğdim. "Sikilmekten hoşlandığını biliyorum Violet ama normalde böyle olmaz, değil mi? Genelde bu kadar iyi olmaz. Bu olabildiğince iyi. Ve seni tekrar boşaltmam için o kadar çaresizsin ki."

Ellerini yumruk yaparken tırnakları duvarı çiziyordu. "En az senin kadar çaresizim," diye cevap verdi.

Kıkırdadım. Ne kadar da yüzüzmüş. Ona kimin çaresiz olduğunu gösterecektim. Başparmağımı girişine doğru ittim, parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Başını çevirdi ve umutsuzca bana baktı. "Lütfen," dedi, kelimeleri ihtiyacı ile kaplanmıştı.

Elimin altında nabızı atıyordu ve kendimi rahatlarırken buldum, onun da benim kadar sıkı sarıldığını biliyordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak kendi seslerini bastırmaya çalıştı. Vücudu sarsıldı ve parmaklarım onu çılgına çevirirken merhamet dilenir gibi bana baktı. Duracak değildim. Bunu o istemişti. Ne dilediğine dikkat etmesi gerekiyordu.

İnlemeye başladığında ve ıslaklığı elimin üzerine sızarken, tıkanmış klitorisi parmaklarımın altında zonkluyordu. Tanrım, onu yalamak, emmek, tadına bakmak istiyordum ve bir an için neredeyse dizlerimin üzerine çöküp bunu yapacaktım. İnlemeleri daha da belirginleşince kendimi durdurdum.

Onun içinde olmak istiyordum. Orgazm olurken sikimin etrafında sıkılaştığını hissetmek istiyordum.

İçine girdim ve vücudumda dolaşan ezici zevk karşısında neredeyse bayılıyordum. Artık duramazdım. Yakın olduğunu biliyordum ve onu kovalıyor, sikerken ve sikerken aynı zamanda bitiş çizgisine ulaşmaya çalışıyordum. Amcığı etrafımda sıkıştı ve son bir kez daha ittim, sanki ilk seferimmiş gibi geldim, vücudum sertleşti, bağlantımızı olabildiğince uzun süre uzatmak için çaresizdim.

Ağır nefes alış verişlerimizin odalardan yankılandığından emindim ama umursamayacak kadar doymuştum. O yılın seksiydi. Lanet olası on yılın.

"Gördün mü? Sana yıldızları görecektim kadar sert boşalacağını söylemiştim," dedim bacaklarını serbest bırakıp prezervatifi çıkarırken.

"Kendine gel. Yıldız falan yoktu," dedi, eteğini düzeltirken hâlâ nefes nefese kalmıştı.

Kıkırdadım. Kızarmış yanakları ve yırtık iç çamaşırı farklı bir hikâye anlatıyordu. "Bu doğru mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti ama bir kez olsun tartışmadı.

Tanrı aşkına, lanet olası yıldızları görmüştüm. Harikaydı. Harikadan da öteydi. Gözlerindeki yumuşaklıktan ve hâlâ ayaklarının üzerinde duramayışından onun da bunu hissettiğini anlayabiliyordum. Ama baygınlık geçirmemesi ve bana ne kadar harika olduğumu söylememesi hoşuma gitti - alışık olduğum bir şey değildi ama bu yüzden ona saygı duydum. Bu yüzden onu daha çok sevdim.

Belki artık düşüncelerimi işgal etmeyi ve dikkatimi önemli olan şeylerden uzaklaştırmayı bırakırdı ama parlak siyah saçlarını düzeltirken boynunun büyüüne kapılmış bir şekilde dururken, topuklu ayakkabılarını tekrar giyerken bacaklarına odaklandığımda, bir şey bana bunun o kadar kolay olmayacağını söyledi.

ON BİR

Menekşe

Artık Alexander Knightley hakkında fantezi kurmak yok. Alexander'la ilgili *hiçbir* şey yok. Ve kesinlikle daha fazla ofis seksi yok. Pervasızca davranmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bu işte kalmak istiyordum.

-Hoşuma gidiyordu. Darcy'nin büyükbabasının arkadaşının hangi oda üyesi olduğundan emin değildim ama avukatlardan biriyle sevişirken yakalanarak Darcy'yi utandırmak isteyeceğim son şeydi.

"Violet," diye seslendi Jimmy arkamdan.

Yerimden sıçradım ve sandalyemde döndüm. "Merhaba."

"Bay Knightley'nin müvekkilleri için daha fazla fatura çıkarma konusunda bir gelişme var mı?"

Tanrıya şükür. Bir an için bana kovulduğumu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ya da Alexander'la dün onun ofisinde neler yaptığımızı herkesin bildiğini... Tamamen paranoyaklaşıyordum. Normalde garsonluk işleri arasında gidip gelir, sıkıldığımda, yorulduğumda ya da yeni bir şey denemek istediğimde işi bırakırdım. Bu işten keyif aldığımı fark ettim, çok farklıydı. David'le yollarımızın kesişmesi korkusu beni bilişim sektöründe yeniden bir şeyler denemekten hep uzaklaştırmıştı. Ama burada, Chambers'da dünyalar benim olmuştu. Beynimi yeniden kullanmaya başlamıştım ve bu iyi hissettiriyordu. Görevler nispeten basitti, ancak bana güvenilmesi, iyi bir işi sadece bahşiş için değil, istediğim için yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Ve bu hoşuma gidiyordu.

Neredeyse imkânsız olan bu görev bana verilmiş ve bunu gerçekleştirmem için bana güvenilmişti. Uzun zamandır kimse bana güvenmemiş, bana güvenmemişti. "Henüz değil. Onun yerine bunun üzerinde çalışıyorum," dedim.

daha önce açtığım elektronik tablo. "Bu, gelen ancak faturalandırılmamış tüm talimatlar. Memurlar tarafından verilen tahmini değerleri de ekledim. Bu şekilde Knight-Mr. Knightley sadece doğru olanları teyit edebilir. Geriye kalanlarla da ayrıca ilgilenebiliriz."

"Harika bir fikir," dedi Jimmy masamın ucuna tüneyerek. "Ve sen bunu iyi buluyor musun? Yani, çok fazla ..."

"Pislik mi?" Onun yerine ben bitirdim. "Elbette öyle." Jimmy yüzünü buruşturunca omuz silktilim. "Ama onunla başa çıkabilirim." Elini eteğime sokup dilini ağızıma sokacağı düşüncesiyle kalçalarımı sıktım.

Jimmy başını salladı. "Bu harika. Yine de duyabileceği bir yerde ona pislik dememelisin."

"İyi tüyo," dedim kalemimi hesap çizelgesine vurarak.

"Londra'ya yerleşiyor musun?" diye sordu, masamdaki koltuğunu henüz bırakmaya hazır olmadığı belliydi.

"Elbette," dedim. "Harika bir şehir. Müzelerin çoğu ücretsiz, bu da bir bonus."

"Eğer bir tur rehberine ihtiyacın olursa, bu adam ücret almıyor," dedi başparmağıyla göğsünü işaret ederek.

Gülümsedim. "Bildiğim iyi oldu."

Ağızını açtı, şüphesiz bu hafta sonu bana bir tur vermesini önerecekti, ama neyse ki en kıdemli avukatlardan biri olan Oda Başkanı Lance Eddington sözümüzü kesti. Yönetim odasında ne işi vardı?

"Ahh, Jimmy, ben de seni arıyordum." Jimmy sanki biri kışına elektrik vermiş gibi masamdan fırladı.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Gelecek hafta Yılın Avukatı ödülllerimiz var ve insanlar her zamanki gibi sinek gibi düşüyor. Bu sabah üç iptal aldım."

Bunu duymuştum. Görünüşe göre bu ödüller büyük bir olaydı - en azından tüm katipleri heyecanlandırmıştı.

"Geriye sadece o saatte dışarıda olmaması gereken bir grup huysuz ihtiyar ve sen kaldın. Taze kana ihtiyacımız var. Alex'e katılması gerektiğini söyledim, mazeret yok."

Alexander'dan bahsedince midem zonkladı ve kimsenin yanaklarımdan süzülen ateşi görmemesini umarak yere baktım. Bu adam nasıl olur da yüzümü kızartırdı? Hayatımda hiçbir şey karşısında kızarmadığımdan emindim.

"Ama daha fazla gence ihtiyacımız var. Ve daha fazla kadına," diye devam etti Lance.

"Tabii ki. Bayan Atlee ve Bayan Jenkins'e soracağım."

Lance başını salladı. "Hayır, ikisi de gelemmez. Biri tatilde, diğeri de o hafta mahkemede. Pollyanna ve Bea'ya da sordum, onlar da gelemmez." Lance iç çekti.

Kendilerine katılacak daha fazla kadın bulmakta zorlanmaları hiç de şaşırtıcı değildi. Chambers tamamen erkek egemen bir yerdi. Sadece avukatlar arasında değil, katipler arasında da.

"Odalarda daha fazla çeşitliliğe ihtiyacımız var," dedi. "Bunu yıllardır söylüyorum."

"Eskisinden çok daha iyiyiz," dedi Jimmy ve Lance nefesinin altında mırıldandı.

"Peki ya sen hayatım?" Lance gözlerini kısarak bana baktı. "Oh, ben sadece geçiciyim."

"Violet, değil mi?"

Adımı nereden biliyordu ki? Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Bana Lance de. Duyduğuma göre mükemmel bir iş çıkarıyormuşsun. Ve Amerikalısın," dedi, sanki milliyetim mucizevi bir şekilde üstesinden geldiğim bir engelmiş gibi. Ama aşağılanmamıştım. Kim olduğumu bildiği ve işimi iyi yaptığımı duyduğu için kalbim gururla kabardı.

"Evet, efendim."

"Önümüzdeki Salı akşamı Park Lane'deki Grosvenor'a gelmek için müsait misin? Siyah kravat. Bir grup avukatın sarhoş olmasını izleyebilirsin."

"Emin değilim," dedim, beni düşünmüş olmasına şaşırarak. "Sanırım planlarım var. Kontrol edebilirim." Tabii ki, ben de biliyordum

özgürdüm ama giyecek hiçbir şeyim olmadığını da biliyordum.

"Oh, çok sevindim. İhtiyacımız olan temiz hava sen olacaksın. Violet'a bir bilet yaz, Jimmy."

Jimmy, "Emredersiniz efendim," dedi ve Lance dışarı çıktı.

"Bu nasıl oldu?" Gittiğinde sordum. "Kontrol edeceğimden başka bir şey söylemedim ve görünüşe göre şimdi RSVP yapmışım, evet?" "İşte bu yüzden kendi kuşağının en iyi avukatlarından biri. İstedliğini elde ediyor.

Ne kadar zorlayacağını çok iyi biliyor." Arkasına yaslandı masamda.

Bedava yemekti, değil mi? Ve belki Darcy'den bir elbise ödünç alabilirdim.

"Sanırım önümüzdeki Salı günü Park Lane'deki Grosvenor'a gideceğim." En azından taksiye para vermek zorunda kalmayacaktım; otel Darcy ve Ryder'ın evine yürüme mesafesindeydi. "Eğlenceli olacak mı?"

"Tabii ki eğlenceli olacak," dedi göz kırparak. "*Ben* de orada olacağım, yani?"

Kulağını eğerek cümlesini bitirmemi bekledi. "Şakalaşmak mı?" Ben de cevap verdim.

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Aynen öyle."

İnce ince gülümsedim. Jimmy'nin benimle deneme yaptığından, pek de ince olmayan flörtüne karşılık verip vermediğimi görmek istediğinden emindim. Umarım çabucak sıkılır ve yoluna devam ederdi. Ofiste zaten yeterince işim vardı. Jimmy kıpırdayacak gibi görünmüyordu, ama bu konuşmanın bitmesini istiyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve Jimmy beni koridorda takip etti, sonunda tuvalete girene kadar ödül töreninde ne bekleyeceğimiz hakkında sohbet ettik.

Geri dönerken köşeyi döndüğümde Alexander ve başka bir avukatın bana doğru geldiğini gördüm. Hay sikeyim. Alexander'dan kaçmaya çalışıyordum. Aptal gibi görünmeden arkamı dönüp geri gidemezdim. Sinir bozucuydu. O etraftayken kontrolümü kaybediyordum. Aynı binada olduğunu bilmek bile yeterince kötüydü. Her nasılsa, savunmamı kaldırıp içimi görüyor gibiydi.

Gülümsedim ama başımı eğdim, ikisiyle de göz göze gelmekten kaçındım ama birbirimizi geçtikten sonra omzumun üzerinden o sıkı kalçaya bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Başımı çevirdiğimde gözlerim onunkilere takıldı. Görünüşe göre, o da kıcımlı kontrol ediyordu. Bu

Onun beni istediğini bilmeden ondan uzak durmak yeterince zordu, belki de benim onu istediğim kadar.

Tamamen sıçmıştım.

ON İKİ

Alexander

Öğle yemeğinden döndüğümde masamda bir hesap tablosu buldum. Tabii ki daha oturmadan onun ofisimde olduğunu biliyordum. Violet'in kokusu artık neredeyse kalıcı olarak alanımı işgal etmişti. Sadece içeri yeni girdiğinde daha güçlü oluyordu. Bundan oldukça hoşlandığımı fark ettim. Karımla ayrıldığımızdan beri her zamankinden daha çok çalışıyordum. Kadınlarla karşılaşmalarım kısa süreli ve tamamen fizikseldi. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. İyi olduğum ve olmadığım şeyler olduğunu anlamıştım. Kadınlar benim güçlü yanımdan değildi. Benden ne istediklerini hiç anlamamıştım ve sunacak hiçbir şeyim olmadığından emindim. İşleri fiziksel olarak sürdürmek kimseyi üzmediğim anlamına geliyordu; karışık mesajlar göndermiyordum. Karım bana her zaman işime öncelik verdiğimi söylerdi ve bu doğrudu. Hukukta iyiydim. Onu anlıyordum ve benden verebileceğimden fazlasını istemiyordu. Ne kadar çok çalışırsam, işimde o kadar iyi olurdu. Evliliğim uzadıkça, eşimle aramızdaki şeyler daha da kötüleşti.

Violet başladığından beri konsantrasyonum bozulmuştu. Onu sistemimden atmayı ummuştum ama bu olmamıştı. Dün koridorda onu bir an görmek bile sikimin daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Ama yeter. Yeter artık. Çalışmak için buradaydım, iyi olduğum şeye konsantre olmak için. Bu benim için önemli bir yıldır. Kariyerim, sıraya koyduğum birkaç davayla şekillenebilir ya da bozulabilirdi. Oyunumun zirvesinde olmalıydım. Ve yeterince kadının canını yakmıştım.

Violet'e sadece acı ve hayal kırıklığı getirebileceğimi bilmek için zamanım var.

Hesap çizelgesini taradım, tanıdık dava ve tavsiye isimlerini gördüm. Kahretsin. Faturalandırmadığım bir sürü şey vardı. Bu işin bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdiğimi fark etmemiştim. Elime bir kalem aldım ve listede aşağı doğru ilerlemeye başladım. Violet her şeyi akıllıca düzenlemiş, benzer işleri bir araya getirmiş ve faturanın ne kadar olması gerektiğini tahmin etmişti. Bu benim işimi kolaylaştırdı. Satır satır ilerleyerek ya Violet'in önerdiği miktarı işaretledim ya da üzerine bir çarpı işareti koyarak olması gereken rakamı yazdım. Bunu bitirirsem, Violet'in beni rahatsız etmesine gerek kalmayacağını umuyordum.

İşlerimin yoğunluğuna rağmen, hesap tablosu üzerinde olması gerekenden daha uzun süre çalıştım. İhtiyacı olan her şeye sahip olmasını istiyordum. Kısmen benden bir şey istemesine gerek kalmaması için, ama aynı zamanda da odada iyi düşünülmesini istediğim için. Zekiydi ve çoğu katip ve idari personel benden korksa da Violet kesinlikle korkmuyordu. Benim verdiğim kadar onun da geri vermesi hoşuma gidiyordu. Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Tam da bu yüzden mesafesini korumasına ihtiyacım vardı.

Listedeki sonuncuyu da işaretledim ve Violet'i bulmaya gittim. Alçıyı söküp atmam, ona aramızda daha fazla bir şey olmaması gerektiğini ve ilişkimizi tamamen profesyonel tutmamız gerektiğini söylemem gerekiyordu. Geç olmasındansa erken olması daha iyiydi.

Kapıyı açıp doğruca memurların odasına yöneldim ve neredeyse Violet'in üzerine yürüyordum.

"Vi-Bayan King."

Başını eğdi ve beni geçmeye çalışarak yana doğru ilerledi.

"Aslında ben de seni bulmaya geliyordum." Hesap çizelgesini elime aldım.

açıklama olarak.

"Oh," dedi, onu tarayarak. "Baktın mı?" Gözüme bilerek mi bakmıyordu yoksa gerçekten de evrak işlerinden mi büyülenmişti?

"Yaptım. Ofisimde konuşabilir miyiz?"

Gözlerini kıstı ve dudaklarını büzdü. "Tamam," dedi. Döndüm ve kapıyı açtım.

"Kapıyı arkandan kapatır mısın?"

Masama doğru ilerlerken kapı arkamdan tıkırdadı. Döndüğümde Violet hâlâ kapının yanındaydı.

"Sanırım burada kalsam daha iyi olacak."

Gözlerimi devirdim ve masamın köşesine oturdum. Mesafesini korumasını isteyebilirdim ama sanki ben zehirli bir atıkmışım gibi davranmasına gerek yoktu. Tanrım, bu kadın bir erkeğin egosunu okşayacak hiçbir şey yapmadı.

"Sadece size elektronik tablonuzu vermek ve bir öneride bulunmak istedim-"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Sadece işleri profesyonelce yürütmek istiyorum," dedi. "Sen orada. Ben burada. Birbirimizi ne kadar az görürsek o kadar iyi. Bir şeye ihtiyacın olursa bana e-posta atabilirsin. Profesyonel olarak yani." Gözleri odada geziniyor, benim dışımdaki her şeye sabitleniyordu. "Asistanın olarak."

Bu konuşmanın bu şekilde geçeceğini düşünmemiştim. Kendimi açıklamak zorunda kalacağımı, mesafe koymamız gerektiğine onu ikna edeceğimi sanıyordum.

"Katılıyorum," dedim, ayağa kalkıp ellerimi ceplerime sokarak. "Biz iş arkadaşlarıyız. Aramızdaki çizgileri bulanıklaştırmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Ofisime geldiğinden beri ilk kez bana baktı. "Oh." Başını salladı. "Güzel. Ben de tam bunu düşünüyordum."

"Anlaştığımıza sevindim," dedim, ağzımın kenarlarında beliren sırıtmaya engel olamayarak. Belli ki itiraz etmemi bekliyordu. Onları geri çevirdiğinde çoğu erkeğin böyle yaptığını hayal ettim. Tanrı'ya şükür bunu benim için, ikimiz için de kolaylaştırmıştı. Yetişkinler gibi davranabilir ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi işimize devam edebilirdik.

"Sen mahkemedeysen ya da öğle yemeğinde gelip dosyaları alacağım." Başımı salladım. "Mantıklı görünüyor."

"Herhangi bir sorum olursa sana e-posta atarım ya da ofisine bir not bırakırım."

"Sorun değil." Gerçekten de benden uzak durmak istiyordu ve birkaç dakika önce benim de aynı şeyi istememe rağmen, onun uzak durma ihtiyacı ilgimi çekiyordu. Beni o kadar karşı konulmaz mı buluyordu ki etrafımda olmak için kendine güvenemiyordu? Ben de onun hakkında tam olarak böyle hissediyordum.

"Güzel," dedi.

"Mükemmel," diye cevap verdim.

O mavi gözleriyle bana bakıp yavaşça ve kasıtlı olarak gözlerini kırptırırken, bluzunun düğmelerini açıp göğüsleriyle ziyafet çekmek istedim. Elimi eteğine sokup ipeksi amını son bir kez daha hissetmek istedim. İçimde daha önce hiç hissetmediğim ilkel bir dürtü uyandırdı.

Ne düşünüyordum ki? Büyücülük yapıyor olmalı. Başka bir açıklaması yoktu. Kadınlar beni bu kadar etkilemezdi, Violet gibi dikkatimi hiç çekmemişlerdi. Boğazımı temizledim ve elektronik tablosunu uzattım. "Çıkarken kapıyı kapatır mısınız?"

Çekinerek öne doğru bir adım attı ve hesap çizelgesine uzandı. "Teşekkür ederim," dedi, parmaklarımız birbirine değiyordu. Dokunuşu ona olan ihtiyacımı, onu kendime doğru çekme arzumu artırdı. Direndim, geri adım attım ve gözlerinin arasında kafası iyice karışmış gibi bir kırıksıklıkla arkasını dönmesini izledim.

Kapının pirinç kolu gıcırdayınca başımı kaldırdım. Omzunun üzerinden baktı. "Güle güle Alexander."

"Güle güle, Violet."

Dizüstü bilgisayarına geri döndüm. İşime geri döndüm - kolayca idare edebileceğim bir şey, hayatımın iyi olduğumu bildiğim kısmı.

ON ÜÇ

Menekşe

Dört direkli kocaman yatağının ayakucunda yere bağdaş kurup oturmuş, dolabına bakarken Darcy, "Bunlardan herhangi birini alabilirsin, gerçekten," dedi.

Askıların parmaklıklara sürtünmesinden irkildim. Darcy ödül töreninde giymek üzere ödünç alabileceğim elbiseler bulmak için dolabını karıştırıyordu.

"Ama en az hangisini seviyorsun?" diye sordum.

"Onlar elbise, eski erkek arkadaş değil," dedi. "Hangisini beğendiysen onu al." Raydan bir askı kaptı ve plastik kaplı elbiseyi önünde tutarak döndü. "Bu renk sana çok yakışır."

"Mor mu?"

"Pırlantalı bir kemeri var. Çok güzel." Çantanın fermuarını açtı ve mor-mavi şifondan bir fıskiye çıkardı. "Bu peygamber çiçeği mavisi."

Büyük miktardaki kumaştan biraz almak için öne doğru eğildim. "Pahalı hissettiriyor - ödünç alamayacağım kadar güzel."

"Bu kadar saçmalama. Bir dene."

Ayağa kalktım, masalsı elbisenin cazibesine kapılmışım ama onu asla giyemeyeceğim hissinden kurtulamıyordum.

"Haydi. Soyun ve sütyenini çıkar. Tek omuzlu." Darcy beklentiyle bana baktı ve ben de soyunmaya başladım. "Peki, Erkeklerin durumu nasıl?" diye sordu, konuşurken gözleri dans ediyordu.

Ona hâlâ Alexander'dan bahsetmemiştim. "Durum yok," dedim basitçe, kot pantolonumu çıkarırken.

"Eminim bir hafta daha seni büyüleyen bir erkek olmadan geçmemiştir?" Darcy elbiseyi bana uzattı ve ben de içine girdim. Şifon, tenimde binlerce öpücük gibi süzülüyordu. Titredim.

"Vay canına. Sana çok yakışmış." Omzumdaki kumaşla oynadı. "Omuz bir tür tren ya da eşarp görevi görüyor," dedi kolun malzemesi arkamda süzülürken. Korse askıda sadece bol bir kumaş gibi görünüyordu ama göğüs kafesimin etrafına tam oturdu ve vücudumu sımsıkı sardı.

"Bu çok güzel," dedim yere bakarak. "Bunu ödünç almam mümkün değil."

"Tabii ki çok güzel; bu Elie Saab ve ödünç *almalısın*. Şu aynaya bir bak." Odanın diğer tarafındaki boy aynasını işaret etti. "Harika görünüyorsun."

Eteğin yerde iz bırakmasını önlemek için parmak uçlarımda durdum. "Vay canına, yırtmacı varmış," dedim kumaş ayrılıp bacağımı neredeyse kalçama kadar ortaya çıkarınca.

"Sadece bir tarafında," diye cevap verdi Darcy. "Bacaklarınla senin için mükemmel bir elbise."

Aynanın önünde durdum, çok farklı görünüyordum. Ve bunun sadece elbiseden kaynaklandığından emin değildim. Londra'da *her şey* farklıydı. *Ben* Londra'da farklıydım. Normalde kalkan olarak kullandığım kabadayılığın yerini, yeni şeyler öğrenmek ve deneyimlemek için gerçek bir istek almıştı.

"Londra'da henüz kendine bir erkek bulamadıysan, bu elbisenin içinde bulacaksın," dedi bana sırtarak.

Daha önce hiç bu kadar güzel ve pahalı bir şey giymemişim. Yan tarafa döndüm. Belim gerçek boyutunun yarısı kadar görünüyordu ve kumaşın kalçalarımın üzerindeki kıvrımı kendimi *Yüksek Sosyete* setinden çıkmış gibi hissetmeme neden oldu. Bir an için Alexander'ın beni gördüğündeki yüz ifadesini hayal ettim; yüzündeki isteksiz sırıtış, elimi boynuna dolayıp onu öpmek istememe neden oldu. Kendimi bu düşünceden kurtarmaya çalışarak başımı salladım.

"Belki," dedim. Artık bu elbiseden başka bir şey giyebilmemin imkânı yoktu. Ona aşık olmuştum. Ama bir erkek bulma konusunda o kadar da endişeli değildim. Sadece Londra'daki hayatımın tadını çıkarıyordum.

"Sonunda dışarı çıkmaya sevindim. New York'taki kadar çok dışarı çıkmıyor gibisin. Eğlendiğine emin misin?"

New York'ta bahşişlerimin elverdiği sıklıkta dışarı çıkıyordum. Elbette Londra'da daha az arkadaşım vardı. Birkaç kez idari personel ya da tezgâhtarlar tarafından bara gitmem istenmişti ama her seferinde bir bahane bulmuştum. Bazı nedenlerden dolayı, akşamları içmek ve flört etmek istemiyordum. Londra'da sabahları restorana giderken attığım her adıma küfretmek yerine işe gitmeyi dört gözle beklerdim. İçmek ve erkek avına çıkmak için rastgele iş arkadaşları bulmak yerine evde tek başıma geçirdiğim gecelerden keyif alıyordum.

"Çok eğleniyorum. Sadece her zamanki eğlencem değil." Uzun zamandır ilk kez doğru yerde olduğumu hissediyordum. New York'ta, anı yaşamak için o kadar çok çalışmışım ki, daha ileride ne olacağı konusunda endişelenmemiş, anın içinde kalmaya değer olduğundan emin olmayı başaramamıştım. Gelecekteki bir şey için çalışmanın bulunduğu yeri boşa harcamak olduğunu varsaymışım ama artık bundan o kadar emin değildim; odamda etrafım gelecek için çok çalışan insanlarla çevriliydi ve bu bana o kadar da korkutucu gelmiyordu. Belki de her şeyin benim için farklı olabileceğini görmeye başlıyordum; geçmişimin ağırlığı altında ezilmek zorunda değildim. Yeni bir yol seçebilirdim.

"Geldiğinize çok sevindim. Yolun hemen aşağısında olman çok güzel." Darcy ve ben aynadaki yansıma baktık.

"Ödünç almamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"İsrar ediyorum. Peki ya ayakkabılar? Kaç numara? Oh, ve bir de çanta!"

Darcy muhtemelen tanıdığım en cömert insanlardan biriydi.

Biz dolaştım geri içine onu Dolap. "Deneyin Bunlar."

o Bana gümüş rengi, bantlı topuklu ayakkabılarını uzattı.

"Yapamam. Çok yüksekler."

"Bu elbiseyle mükemmel görünüyorlar ve pratik yapmak için birkaç günün var. Su toplamasını önlemek için ilk başta çorap giy." Darcy'nin bu süslü partilere ve Londra etkinliklerine alışık olduğu belliydi, ama ben değildim. Scarlett'in böyle şeylere hazırlanışını milyonlarca kez izlemiştim, ama heyecanlanmak şöyle dursun, bunlardan birine katılmak isteyeceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Ki öyleydim. Londra'da kendimi hiç hissetmediğim kadar özgür hissediyordum. New York'ta kendimi hiç kapana kısılmış hissetmemiştim ama geriye dönüp baktığımda öyleydim. Yüzlerce farklı restoranda binlerce farklı insanla çalışmış olabilirdim ama günlerim hep aynıydı. Burada olmadığım bir şekilde kısıtlanmışım. New York'ta geçmişim arkamdan geliyordu ve sanki herkes omzumun üzerinden geçmişime bakıp bana hala orada olduğunu hatırlatıyordu. Burada kimse beni tanımıyordu.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Darcy."

"Sana söyledim, önemli bir şey değil. Giyilmesine sevindim, dolapta saklanamayacak kadar güzel."

"Sadece elbiseyi kastetmiyorum. Londra'ya gelmemi önerdiğin ve bu evde kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi anlatamam."

Sırıttı. "Mutlu olmana sevindim. Tek ihtiyacımız olan seni kurtaracak parlak zırlı bir şövalye bulman ve her şey mükemmel olacak."

Başımı iki yana salladım. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Ciddiydim. Bir erkeğe ihtiyacım olmadığını söylerken hep ciddiydim ama normalde bir aydan fazla sürmeyeceğini bildiğim rastgele bir adamla düzüşüp ondan sıkılıyordum. Şimdi kimseyle yatmıyordum ve bu benim için sorun değildi. Hatta daha da iyiydi. Londra beni değiştiriyordu.

ON DÖRT

Alexander

Saatime baktım, sonra sandalyenin arkasına tutunarak ayağa kalktım ve odamızın oturduğu yuvarlak ziyafet masasına yöneldim. Etrafıma göz gezdirirken tanıdığım yüzler gördüm. Bazılarıyla birlikte çalışmıştım. Diğerleri ise bu tür etkinliklere her zaman geldikleri için tanıdık geliyordu.

Masaya ilk gelenlerden biri bendim. Hepimiz ne kadar çabuk oturursak gece o kadar çabuk başlayacak ve o kadar çabuk bitecekti.

"Alex," diye seslendi bir adam sağımdan. Döndüğümde Graham Ridley'in kolunu uzatmış bana doğru geldiğini gördüm.

El sıkıştık. "Graham. Seni gördüğüme sevindim."

"United Streets davasındaki yardımlarınız için teşekkür ederim."

Graham birlikte çok çalıştığım bir hukuk firmasının yönetici ortağıydı. Ortaklarından biri geçen yıl bazı işler için bana talimat vermişti.

"Dava için teşekkür ederim."

"Yakında size paramız yetmeyecek. Birkaç yıl içinde ipek alacağınıza şüphe yok."

Elimden geldiğince çabuk ipekçiliğe başlamayı planlıyordum ama bu birkaç yıl daha sürmeyecekti. Q.C. olmak ya da diğer adıyla silk almak, bir avukatın alabileceği en büyük terfiydi ve baroya çağrıldıktan sonra en az on yıl geçmeden gerçekleşmezdi ve benim yaptığım işle yirmi yıl olması daha muhtemeldi. Ama babam bunu on sekiz yaşında yapmıştı ve ben bir yıl bile kalmak istemiyordum.

Daha sonra. "Bunun biraz uzağındayız," diye cevap verdim. "Peki ya siz? İşler nasıl?"

Birkaç dakika sohbet ettikten sonra Graham koltuğuna doğru ilerledi ve bir hukuk firmasından başka bir ortak da onun ardından geldi. Masaya erken gelmenin kötü bir taktik olduğu açıktı. Son dakikaya kadar beklemeliydim.

Odadaki masa Lance, Craig, Jimmy ve diğerleriyle dolmuştu. Sadece birkaç kişilik yer kalmıştı. "Başka kim geliyor?" Masanın karşısındaki Craig'e doğru eğilerek sordum.

"James birazdan burada olur," dedi Lance ve başıyla merdiveni işaret etti. "Violet King de az önce geldi."

Hay sikeyim. Masanın etrafına bakındım. Jimmy'nin yanında boş bir koltuk ve benim yanımda da bir koltuk vardı. Yani ya ona dönük ya da onun yanında olacaktım. Geleceğini bilseydim burada olmamak için bir bahane uydururdum. Birbirimizi birkaç gündür görmemiştik ve ona karşı duyduğum dürtü beni tamamen terk etmemiş olsa da azalıyordu. Buradaki varlığı ona olan arzumu yeniden alevlendirecekti, ki bu da tam olarak kaçınmaya çalıştığım şeydi.

"Seni forma sokmaya çalıştığımı duydum," dedi Lance.

"Bu doğru mu?" Ben de cevap verdim.

"Çok da iyi oldu," dedi Lance. "Ofisinin durumu hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Lance ofisimin düzenlenmesi gerektiğini düşündüğünü birçok kez açıkça ifade etmişti. Lance babamın kıdemsiziydi ve odaya ilk katıldığımda bana, babamın ona yaptığı akıl hocalığının yarısı kadar bile olsa bana akıl hocalığı yapabileceğini söylemişti. Craig dışında dinlediğim tek kişi oydu ve dileyebileceğimden çok daha iyi bir akıl hocasıydı. Kırılma noktasına yaklaştığımda altıncı hissi devreye girer ve ben farkına bile varmadan beni her zaman uçurumun kenarından döndürmeyi başarırdı. Büyük bir beyni ve hafif bir dokunuşu vardı ve ona çok saygı duyuyordum.

Lance ve Craig bir şeyler konuşmaya başladılar ve ben de bu fırsatı değerlendirip Violet'i görmek için dönmekten kendimi alamadım. Onu hemen fark ettim, kavisli merdivenin yarısında, masamız için odayı tarıyordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Onu birkaç gündür görmemek her şeyi daha da kötüleştirmişti, şimdi o buradaydı. Nefes kesiciydi. Açıkçası onda her zaman çekici bir şeyler bulmuştum ama bu kadar güzel olduğunu fark ettiğimi hiç sanmıyordum. Teni ısıldı ve koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Birkaç adım daha atınca elbisesindeki yırtmaç uzun, kıvrak bacaklarından birini ortaya çıkardı. Kahretsin. Nabzım kulaklarımda atmaya başladı ve konuşmaları ve müziği bastırıp geriye sadece onu bıraktı. Merdivenlere doğru koşmak ve onu bu kahrolası geceden sürükleyerek uzaklaştırmak istedim. Onu otelime götürmek ve bir süre sadece ona bakmak, sonra o güzel elbiseyi soymak ve ona tapmak.

Masaya yaklaştıkça nefeslerim kısaldı ve düşüncesizce olduğunu bilmeme rağmen, Jimmy'nin değil de benim yanıma oturduğundan emin olmak istedim.

Kalabalığın arasından masamıza doğru gelen James'e bir bakış attım ve Jimmy'nin yanındaki sandalyeye otursun diye yanımdaki boş sandalyeyi gizlemek için kasıtlı olarak yer değiştirdim. Bunun onu vazgeçirmek için yeterli olup olmadığından emin değildim.

"Gordon," dedim rakip odadaki başka bir avukatın elini sıkarak. "Seni görmek güzel." Elini gereğinden biraz daha uzun tutarak James ile yanımdaki koltuk arasında ek bir bariyer oluşturdum.

Gordon bana baktı, gözleri kısılmış, alnı sanki başka bir evrene kaymış gibi kırışmıştı. "Seni görmek de güzel Alex. Bu gece iyi şanslar."

Çevresel görüşümde, James'in Gordon'la oluşturduğum insan bariyerinin etrafından dolaştığını ve Jimmy'nin yanındaki yerini aldığını gördüm. "Teşekkürler." Gordon'a sııttım. Muhtemelen beni hiç gülümserken görmemişti. Bu pek sık olmazdı ama oturuş şeklimi değiştirdiğim için oldukça memnundum.

Violet birkaç adım ötede olduğu için tam zamanında gelmişti.

Jimmy onu fark etti ve ona kendi koltuğunu teklif etti, muhtemelen Craig'in yanında olacaktı ve sonra o da benim yanımdaki sandalyeye oturacaktı. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Bu koltuk boş," dedim, masadakilerin beni duymasını sağlamak için sesimi yükselterek.

Violet, Jimmy'nin teklifini reddetti; kabalık etmeden başka bir şey yapamazdı. Benden bir bok almayabilirdi ama kaba değildi - en azından benim hak ettiğimden daha kaba değildi. Önünden geçtiği her oda üyesini selamlayarak masanın etrafında ilerledi.

Bana ulaşması çok uzun sürmüş gibiydi.

Sandalyesini uzattığımda bana belli belirsiz bir gülümseme verdi ve oturdu. Bir yasemin kokusu aldım ve gözlerimi uzun uzun kırıştıtarak kapattım. Belki de Jimmy'nin yanına oturmasına izin vermeliydim.

Masa dolunca hepimiz oturduk. Sağ bacağım onunkinden bir santim uzaktaydı, sıcaklığı içimi ısıtıyor, nefesi beni rahatlatıyordu.

Hay sikeyim. Bu akşamı nasıl atlatacağımdan emin değildim. Yine de başka türlüünü istemezdim.

Onu istemenin yanlış olduğunu biliyordum. Onu çok az tanıyordum ama benden hiç çekinmemesi, benimle konuşması, sanki tüm katmanlarımı soymuş ve gerçek beni görmüş gibiydi. Ona göre ben babamın oğlu değildim. Baronun geleceği, başarısız bir koca ya da parlak bir avukat da değildim. Onun işini zorlaştıran ama gelmesini sağlayan bir adamdım. Konuyla ilgisi olmayan her şeyden sıyrıldı ve bu sadece onu daha çok istememe neden oldu. Eğer beni çeken sadece güzelliği olsaydı, ona direnmek daha kolay olurdu.

Beni dehşete düşüren ve rahatlatan bir şekilde, yemeğin büyük bir kısmı Violet'in sağındaki avukatla sohbet etmesiyle geçti. Onunla daha önce konuştuğumdan emin değildim. Adının Robert olduğunu sanıyordum. Bu kadar etkileyici ne söylüyor olabilirdi ki?

Puding servis edilirken gecenin sunucusu kendini tanıttı ve pek de komik olmayan birkaç espri yaptı. Sonra bize zorunlu yardım çekilişinden ve isimlerimizi yirmi poundluk bir banknotun üzerine yazıp masanın ortasındaki süsümüzün yanında duran altın zarflardan birine koymamız gerektiğinden bahsetti. İçimi çektim ve ceketimin içinden cüzdanımı ve kalemimi çıkardım.

Yirmi poundluk iki banknot çıkardım ve masanın üzerine düz bir şekilde yerleştirdim.

Violet'in çantası kucağındaydı ve onu karıştırıyordu. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Seninki bende," dedim.

Bana baktı, gözleri biraz büyümüşü. "Eminim vardır-"

"Violet, kendi çekiliş biletinin parasını ödemiyorsun. Barla ilgili eski moda ve cinsiyetçi pek çok şey var ama bu sadece görgü kuralları. Bak," dedim masanın diğer tarafına doğru başımı sallayarak. "Craig ve Jimmy'nin biletini Lance ödüyor. Bu işler böyle yürür."

İçini çekti ve çantasını kapattı. "Teşekkür ederim."

"Sadece-"

"Nasıl çalıştığını. Biliyorum. Üzerime alınmıyorum."

Kişisel değildi ama nedense öyle olmasını diledim. Kendisini özel hissetmesini isterdim, çünkü o *özeldi*.

Mor notları zarfın içine koydum ve soluma doğru uzattım. Masanın etrafında herkes konuşuyordu, meşguldü ve ne bana ne de Violet'e bakıyordu. Parmaklarımı elbisesinin yırtmacının açıkta bıraktığı dizinde gezdirdim. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Ne yapıyordum ben?

Nefesini içine çekti. "Alexander. Anlaşmıştık."

Başımı salladım. Anlaşmıştık ve binlerce nedenden ötürü yapılacak en doğru şey de buydu.

Yine de parmaklarımı bacağında daha da yukarı kaydırdım. İstemsizdi. Kendime engel olamıyordum. Durmam için bir sürü neden vardı ama içimdeki bu dürtüye, onun bende yarattığı arzuya karşı güçsüzlerdi.

Violet elini benimkinin üzerine koydu. "Alexander."

"Bunu istemiyor musun?" Sadece havadan sudan konuşuyormuşuz gibi görünmek için elimden geleni yaparak sordum. "Aramızdaki bu enerjiyi hissetmiyor musun?" Tanrım, sesim basmakalıp ve acınası geliyordu. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir bağ hissetmemiştim ve onun bana bu kadar yakın olması, ondan uzak durmak için sahip olduğum tüm nedenleri sulandırıyor.

"Ben biliyorum. Ve bu bir sorun." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Hazır başlamışken bırakalım." Sanki bir çıkış arıyormuş gibi odaya göz gezdirdi. "Affedersiniz, tualete gitmem gerekiyor," dedi, ayağa kalkarken elim bacağından çekildi.

Kendisine doğru gelen Jimmy ile karşılaşmadan önce masalara girip çıkmasını izlerken pudingimi yedim. Durdular ve konuştular ve benimle olduğundan daha hareketli bir hale geldi. Gülümsemesi genişti ve birkaç kez başını kaldırıp

ve güldü. Onu çekici buluyor muydu? Onunla flört mü ediyordu? Onunla flört ettiğine şüphe yoktu - bir penisi vardı ve söyleyebileceğim kadarıyla heteroseksüeldi ve gerçekten, kim Violet King ile flört etmez ki? Çok güzeldi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Jimmy'nin onu bırakması gerekiyordu yoksa onu kovacak, yumruklayacak ya da kendimi aptal durumuna düşürecektim.

Sonunda masaya geri döndü ve yumruğumu çenesine indirme isteğim azaldı.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Her yerdeydim. Aletimin aklımı yönetmesine izin veriyordum. Violet açıktı -aramızda her ne olursa bir daha tekrarlanmayacaktı. Sanki her hafta bir ödül töreninde onun yanında oturacaktım gibi. Onu ofiste görmeme bile gerek kalmayacak şekilde işleri ayarlamıştık.

Ayağa kalktım, damarlarımda tanıdık bir özdenetim ve disiplin dolaşıyordu. Lance'in yanında durmadan önce masanın etrafında döndüm. "Özür dilerim ama izniniz rica edeceğim. Az önce acil bir tedbir kararıyla ilgili bir telefon aldım."

Lance döndü. "Elbette. İyi şanslar, oğlum."

"Teşekkür ederim, Lance. Sabah görüşürüz."

Violet King'e son bir kez daha bakmamaya kararlı bir şekilde önüme bakarak balo salonundan çıktım.

Violet

Masadan kalkmak zorunda kaldım. Alexander'ın dokunuşu bataklık gibiydi ve teslim olup beni yutmadan önce kaçmam gerekiyordu. Tuvaletten daha cesurca çıktım ve masaya geri döndüm. Normalde, Alexander gibi uzun boylu, düşünceli ve seksi bir adamın bana asılması, kibirli bir pislik olsa bile, beni fazlasıyla cesaretlendirirdi. İyi bir seksi geri çevirmek gibi bir alışkanlığım yoktu ama hayatımda ilk kez içimde bir uyarı zili çalmıştı

Knightley söz konusu olduğunda aklım başımdan gidiyordu, bu yüzden işleri profesyonel tutmamızı önerdim. Onunla çalışmakla ilgili pratik nedenler vardı, bu da fiziksel ilişkimizi sürdürmenin kötü bir fikir olduğu anlamına geliyordu, en azından Darcy'yi utandırmak istemediğim için değil ama bundan daha fazlası, içgüdüsel bir şey bana uzak durmamı söylüyordu. Londra'da olmanın tadını çıkarıyor, kendime odaklanıyor ve geleceğimi düşünüyordum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordum. Ve Knightley'nin bana bakışında, dokunuşunda, vücudumun parmaklarının altında eriyişinde bana onun sorun yaratabileceğini söyleyen bir şey vardı. Ve bir adamın başıma bela açmasına izin veremezdim. Bir daha olmaz.

Alexander masada değildi. Beni aramaya mı gelmişti? Tekrar yerime oturdum ve sunucu bir sonraki kategoriye tanıtırken yüzümü sahneye döndüm.

On beş dakika geçti. Alexander masaya geri dönmemişti ve tanımadığım bir grup insanın umurunda olmayan ödüller kazanmasını dinlemek hayatımda yaptığım en heyecan verici şey değildi. Yılın Odası kategorisine hızlıca geçmek istedim.

Benden üç koltuk aşağıda oturan diğer avukatlardan biri Alexander'ın sandalyesine doğru ilerledi. "Violet, daha önce tanışmamıştık. Ben Charlie." Sesinde bir kamp havası vardı ama eşcinsel olduğuna ikna olmamıştım. İngilizlere özgü bir şey olabilirdi.

"Memnun oldum, Charlie."

"Benim için büyük bir zevk. Bu akşam harika görünüyorsun. Elie Saab, değil mi?" diye sordu, göğüs dekolteme doğru bakarak.

Evet, kesinlikle gey. Heteroseksüel bir erkek tasarımcıyı bilemezdi.

"Eşcinsel ya da heteroseksüel olalım, erkeklerin güzel kadınları sevmesi komik değil mi?" diye sordu.

Güldüm. "Yorum yapabileceğimden emin değilim."

"Çok güzelsin," dedi, utanmazca takılmıştı. İç çekti. "Bay Knightley'i evcilleştirdiğinizi duydum."

Konuyu değiştirmesinden rahatsız olarak dudaklarımı büzdüm. Genelde kendimi rahatsız hissetmezdim ama Knightley'e karşı sadakat hissediyordum ve Charlie'nin burada oturup onun hakkında söyleneceğini düşünmesini istemiyordum. Aynı zamanda aptal bir kız gibi görünmek de istemiyordum.

birlikte çalışmaktan keyif aldığını söyleyerek. "Faturalarını güncellemeye çalışıyorum."

"Ve duyduğuma göre iyi iş çıkarıyormuşsun." Gözleri dans etti ve bana sanki iyi bir şey yapmıyormuş gibi sııttı. Bir şey mi ima ediyordu?

"İlerleme kaydediyorum. Benim işim bu." Sıkıca gülümsedim. "Etkilendim. Senden önce birçok kişi denedi ve başarısız oldu."

Konuşmak yerine içmeyi hatırlatmasını umarak şarap kadehime uzandım.

"İkinizin arasında belli bir kimya var diyebilirim," diye devam etti.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Alexander'a sadece toplum içinde kibar davranmıştım. Flört etmemiştik ve kimse onun elini bacağımda görmemişti. İnsanların konuşmaya başlamasından ve bunun Darcy'nin bağlantı kurduğu kişiye ulaşmasından nefret ederdim.

"Eğer biri Alex'i bu etkinliklerden birine gelmeye ikna ederse, nadiren hiçbirimize tek kelime etmez. Bu akşam son derece konuştu." "

"Sanırım ona kazandırdığım fazladan para onu neşelendirmiştir."

Charlie kahkahalarla güldü. "Kraliçe'den daha zengin olduğuna eminim. Tüm o aile parası."

"Zengin bir aileden mi geliyor?" Ben sordum. Ben tam tersini tahmin ederdim. Çalışma tarzına bakarak, hiç parası olmamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini düşünebilirdim. Ondan daha fazla çelişki. Ne zaman onu tanıdığımı düşünsem beni yine şaşırtıyordu.

"Babası Büyük İskender'di," dedi, sanki onun kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

"Antik Yunan kralını kastetmediğine eminim," diye karşılık verdim.

Charlie yine güldü. Bulaşıcı ve o kadar gürültülüydü ki yan masadaki insanlar etraflarına bakındı. "Hayır. Ama gelmiş geçmiş en büyük avukat." Durakladı. "Öyle diyorlar."

"Demek ki yaşaması gereken çok şey var," dedim, yarı kendi kendime. Bu yüzden mi bu kadar hırslıydı?

"Bu soyla uğraşmasına gerek yok. Babası yüzünden tüm yargıçlar onu seviyor. Odalardaki cinayetler yanına kâr kalıyor, yani başka kimin tam zamanlı bir asistanı ve kendi ofisi var ki?"

Alexander kibirliydi, evet, huysuz ve zor biriydi ama Charlie'nin çizdiği tablo beni şaşırttı. Alexander babasının kuyruğuna takılmış bir kaytarıcı değildi. Şimdiye kadar karşılaştığım en çalışkan insandı. Azmine ve odaklanmasına hayrandım.

Charlie'ye daha fazla soru sormadan hepimizin beklediği ödül geldi. Alexander hâlâ ortalıkta yoktu. Nereye gitmişti?

Adaylar okundu ve masamız odalarımızdan bahsedildiğinde alkışladı. Altın zarf açıldığında balo salonu sessizliğe gömüldü. Oscar ödüllерinin avukat versiyonu gibiydi.

Odada sadece birkaç haftadır çalışıyor olmama rağmen, vücudumda daha önce hiç hissetmediğim garip bir sadakat duygusu yükseldi. Kazanmamızı istiyordum. Bazıları biraz eksantrik olsa da, büroda çalışan harika insanlar vardı. Orayı sevmiştim.

Odamızın adı okunduğunda, Charlie'nin yanımda yaptığı gibi ben de ayağa fırladım ve alkışlamaya başladım. Alexander neredeydi? Eminim o bile bundan keyif alırdı. Biri onu aramalı ya da başka bir şey yapmalıydı.

Lance ve Craig ödülü almak için sahneye çıktılar. Tabii ki herkes konuşma yapamayacak kadar İngilizdi ve fotoğraf çektikten sonra masaya geri döndüler. Hepimizin yüzü gülüyordu ve sırayla üzerinde Yılın Odaları yazan akrilik, minyatür buzul ödülü inceliyorduk.

Akşam ilerledikçe ve insanlar huzursuzlanmaya başladıkça, çekilişin kazananları açıklandı. Charlie bana fısıldayarak odalarda dolaşan dedikoduları anlatıyordu.

"Violet!" Lance masanın üzerinden gürledi. "Sen kazandın!"

"Tebrikler," dedi bana yaklaşan genç kadın. "Bunu gerçekten istiyordum." Bana bir zarf uzattı ve arkasını döndü.

Ne kazandığımı bile bilmiyordum.

"Charlie, onun dikkatini dağıtmamalıydın. İkinci ödülü kazandı," dedi Lance. "Bu gece burada kazananlar masasındayız."

"Her zaman," dedi Charlie kadehini kaldırarak, sonra da içkisini yudumlayıp kalktı.

Zarfı çevirdim ve arkasını açtım. Hiçbir zaman bir şey kazanmamıştım. Bir balon ve parti şapkası bile olsa çok sevinirdim. Üzerinde altın rengi yazılar olan kalın beyaz bir kart çıkardım.

Fortescue Hall Otel ve Spa.

Vay anasını. Kaplıca tatili mi? Bunu kabul etmemin imkânı yoktu. Biletimin parasını Alexander ödemişti. Ona vermek zorundaydım. Ona söyleyebilmek için etrafıma bakındım ama tek gördüğüm bana doğru gelen Jimmy'ydi.

Knightley'nin geceye başladığı ve Charlie'nin az önce terk ettiği koltuğa oturdu. Sanki sandalye kapmaca oynuyorduk.

"Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler." Kartı zarfın içine geri koydum ve çantama yerleştirdim.

"Bu masanın galibiyet serisine bakılırsa ..." Jimmy söyledi.

Kalbim sıkıştı. Üzerime gelen bir juggernaut gibi, ne olacağını biliyordum.

"Seni bir şeyler içmeye götürebilir miyim diye soracaktım. Ya da akşam yemeğine.

Ne istersen."

Cevap vermeden önce bir nefes aldım. "Bir içki harika olur, Londra'da pek arkadaşım yok." *Arkadaş* kelimesini vurguladım.

"Arkadaş mı?" diye yüzünü buruşturdu. "Yalan söylemeyeceğim, biraz kalbim kırıldı." Gülümsedi, yenilmişti ve mesajı açıkça aldığı için rahatlamıştı. "Ama arkadaşlığa razıyım."

Başımı salladım. "Buna sevindim. Londra'da uzun süre kalmayacağım," dedim. "Ve ben bir randevudan çok daha iyi bir arkadaşım."

Jimmy'den hoşlanmadığımdan değil, hoşlanıyordum. Çekici, düşünceli ve iyi huyluydu. Ve bu bir ay önce New York'ta olsaydı, evet derdim. Ama aynı anda hem yüzüne yumruk atıp hem de onu öpme dürtüsüne sahip değildim. Ve Knightley'den sonra, daha azı vermek zorunda kalmamam gereken bir ödün gibi görünüyordu. Her neyse, Jimmy'yle çıkmak, ne kadar sıradan olursa olsun, Knightley'i becerdikten sonra bana biraz yanlış gelmişti. Genelde bir bok hakkında endişelenmezdim.

Ama Knightley ile aramızda geçenler daha fazlasını hak ediyordu. Ve eğer Alexander'ı utandıracak en ufak bir şans varsa, bunu riske atamazdım.

Daha fazlasını hak ediyordu.

FİFTEEN

Alexander

Çoğu zaman kötü bir ruh halinde olmadığım söylenirdi; sadece odaklanmıştım, meşguldüm ya da her ikisiydim. Ama bugün ruh halimin karanlık olduğuna hiç şüphe yoktu. Dizüstü bilgisayarına bakıyordum ama ekrandaki hiçbir şeyi algılamıyordum. Öfkemin ardını göremiyordum.

Dün gece Violet'e asıldığım için kendime kızgındım. İkimiz de aramızdaki her şeye bir son vermeyi kabul etmiştik. Dün gece ne olmuştu da geri adım atmıştım, emin değildim. Elbette çok çekici görünüyordu. Ama bu hiç de sürpriz değildi, o çok güzel bir kızdı. Ona yakın olmak beni baştan çıkarmıştı. Ama ben baştan çıkarmaya her zaman direnebildim. Neden ona bu kadar takılmıştım?

Onu Jimmy ile görmek bardağı taşıran son damla olmuştu. Her ne kadar ondan bir şey istemesem de, başka birinin ona sahip olabileceği gerçeğini düşünemiyordum. Başka bir erkeğin onu benim gibi takdir edeceğinden emin değildim. O sadece güzel bir yüzü ve olağanüstü bir vücudu olan bir yönetici değildi.

Violet King'e verdiğim tepkinin hiçbir anlamı yoktu ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bir başkasına hareketlerim üzerinde güç veriyormuşum gibi hissetmekten hiç hoşlanmıyordum. Bu yüzden dün gece oradan ayrıldım. Ofisimin kapısı çalındığında "İçeri gel," diye bağırdım. Çenemi sıkıca kenetledim. Bugün herhangi bir kesintiye ihtiyacım yoktu.

Çevresel görüşümde Violet içeri süzüldü ve kapıyı kapattı. Hay sikeyim. Neden uzak duramıyordu?

"Dün gece gitmişsin," dedi masama doğru yürürken.

Havadan sudan konuşmakla ilgilenmiyordum. "Senin için ne yapabilirim Violet?" Yüzümü ona dönerek sordum.

"Sana bunları vermek için geldim." Masamın üzerine birkaç kâğıt attı. "Bunlar kuryeyle geldi ve üzerinde özel ve gizli ibaresi var. Acil olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler."

Gitmek için döndü.

"Bir dakika. Bu nedir?" Bir zarfı daha açarak sordum.

Durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Parasını ödediğin çekilişi kazandım. İki günlük bir spa tatili." Omuz silkti. "Keyfini çıkarın."

"İstemiyorum," dedim. "Hem zaten kazanan sendin. Ben."

"Ama parasını sen ödedin, bu yüzden kabul edemem."

İçimi çektim. Kadın çileden çıkmıştı. "Sana nasıl olduğunu açıkladım bu şeyler çalışır. Sen al." Gitmesini umarak bilgisayarına geri döndüm.

"Dün gece seni kızdırdıysam özür dilerim. Gitmeni istemedim."

"İlgilenmem gereken acil bir mesele vardı, seninle bir ilgisi yoktu," diye yalan söyledim.

"Sadece birlikte çalışmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Seni çekici bulmadığımdan değil," dedi.

Başımı çevirdim. "Violet, lütfen. Senin güvencene ihtiyacım yok. Beni kızdırmadın ve ben de tam olarak bu tür konuşmalardan kaçınmaya çalışıyorum." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "İşimize geri dönelim, olur mu?"

"Yani normal, kışına yapışmış, özellikle Violet dışındaki herkese kaba davranan bir ruh halinde misin?"

Onun küstahlığı karşısında başımı sallarken sırtımdan kendimi alamadım. "Öyle görünüyor." Spa sertifikasını aldım ve ona uzattım. "İşte, al bunu."

Başını iki yana salladı. "Alamam. İki kişilik ve İngiltere'deki tek arkadaşım o hafta sonu New York'ta."

Violet hakkında, parmaklarımın altında nasıl hissettirdiği ve ne zaman yanımda olsa sikimi nasıl kaldırdığı dışında pek bir şey bilmiyordum.

Burada bir tür kökeni olduğunu varsaymışım.

"Kendi başına git," dedim. "Jean-Paul Sartre'ın dediği gibi, 'Cehennem diğer insanlardır'."

Güldü ve kıkırdaması tüm vücudunu ele geçirirken gülümsemekten kendimi alamadım. Balo elbisesi ya da etek ve bluz giymiş olması fark etmiyordu, yine de güzeldi.

"Bilmesem bu sözü sana atfederdim.

O yüzden *sen* kendi yoluna git," dedi.

"Sen kazandın. Hem zaten bırakın hafta sonunu, akşamları bile nadiren izin alırım."

"Tanrım, sen hiç anın tadını çıkarmaz mısın?" diye sordu ellerini havaya kaldırıp elimden kartı alarak.

Bu anın tadını biraz fazla çıkarıyordum. "Çıkarken kapıyı kapatın lütfen." Sandalyeme geri oturdum ve ekrana döndüm. İradem kırılmadan ve yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi yapmadan önce gitmesi gerekiyordu. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu, amını ne kadar ıslatabileceğimi biliyordum. Buradan gitmesi gerekiyordu. "Gitmeden önce bir şey daha var."

Omzunun üzerinden arkasına baktı ve elimi eteğinin içine soktuğum anı aklıma geldi. Yutkundum. "Bu beni ilgilendirmez ve iznime ihtiyacın yok ama odada başka biriyle çıkarsan benim açımdan sorun olmaz."

"Odada başka biri mi?" diye sordu, yüzünü tekrar bana dönerek.

"Biliyor musun, Jimmy ile çıksaydın, her neyse, bu ... olurdu." Berbat olurdu. Nedense Violet üzerinde bir tür sahiplik hissediyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

"Haklısın," dedi bir elini kalçasına koyarak. "Bu seni ilgilendirmez ve iznine ihtiyacım yok."

Ekranıma geri döndüm. Onun aklını rahatlatmaya ve kendimi gerçekten sorun olmayacağına ikna etmeye çalışıyordum. Hiçbir şey söylememeliydim.

"Ama Jimmy'yle çıkmayacağım." Kalçasını eğdi ve başını yana yatırdı. "Asla."

Nefesimi sabit tutmaya çalıştım. Cümlesini bitirmesini istiyordum. Aralarında ne olduğuna dair aklımdaki boşlukları doldurmasını istiyordum.

"Teklif etti," dedi. "Hayır dedim. Benim tipim değil."

Zihinsel olarak havayı yumruklarken gülümsememi gizlemek için boğazımı temizledim. Jimmy'nin ellerinin Violet'in üzerinde olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. "Tipin değil mi?" Tekrarladım.

"Evet. Görünüşe göre, pislikleri tercih ediyorum."

Sırıtişımı tutmamın imkânı yoktu. "Bildiğim iyi oldu." Gitmek için döndü ve ben yazmaya başladığımda kapıyı arkasından kapattı. Bu kadını takip etmek ve sahiplenmek için duyduğum ilkel dürtüye direnmek için tek şansım, onun etrafında beş millik bir dışlama bölgesi tutmamdı. Şimdilik ihtiyacım olan boşluğa sahiptim ama bu ne kadar sürecekti? Violet içimdeki bir ipliği çekip almış ve yavaş yavaş çözmeye başlamıştı.

Sandalyeme geri yaslandım ve Violet'in getirdiği kurye paketini aldım. Mühürlü ucunu yırttım ve içindekileri masamın üzerine boşalttım. Kâğıtlar. Yasal evraklar. Hiçbir şey beklemiyordum. Onları çevirdim.

Nisi Karamamesi.

Karım benden boşanıyordu. İyi olduğum şeylere bağlı kalmam ve karşı cinsten biriyle ilişki kuruyormuş gibi yapmaktan kaçınmam gerektiğinin kanıtı.

SİXTEEN

Menekşe

Son birkaç gün içinde Knightley'nin hesap çizelgesinden son birkaç fatura hariç hepsini silmiştim. Finans departmanına gönderilecek birkaç kalem kalmıştı, o zaman güncel olacaktı. Masamın büyük bir kısmını kaplayan dosyalama yığınınına baktım. Dosyalama ve arşivleme konusunda çok çalışıyordum ama ofisi hâlâ savaş alanına benziyordu. En azından fatura işleri bittiğine göre artık tamamen ona odaklanabilirdim.

"Violet," diye seslendi Craig memurların odasından.

Belli ki hâlâ nerede oturduğumu bilmiyordu. "Burada," dedim ve kalkıp ona doğru yöneldim.

"Oh, işte buradasın. Ofisimde konuşabilir miyiz?"

Görüşmemden bu yana Craig'le herhangi bir konuda ayrıntılı olarak konuşmamıştım. Merakla onu takip ettim.

"Otur Violet," dedi ve otururken masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Ne kadar harika bir iş çıkardığını söylemeye fırsatım olmadı. Beklentilerimin çok ötesine geçtin."

Gülümsedim. "Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim."

Kıkırdadı. "Haklısın, Bay Knightley ile olan geçmişimiz ve üstlendiğin imkânsız görev göz önüne alındığında beklentilerim yüksek değildi ama bir milyon poundun üzerinde fatura kesmeyi başardın. Bazılarının geçmiş beş yıl öncesine dayanıyor. Bu muazzam bir iş." Elini masasına vurdu, belli ki çok sevinmişti.

Üniversiteden beri hiçbir işte iyi olduğum söylenmemişti. Ama o zaman çaba göstermemiştim. Yaptığım şeyi başarabildiğim için gurur duyuyordum.

burada vardı. Herkesin yaptığı işten gurur duydum. Bir takımın parçasıydım ve bu iyi hissettiriyordu. Craig sanki bana Gordion düğümünü vermiş ve onu kesemeyeceğimi söylemiş gibi davranıyordu. Oysa ben onu titizlikle çözmüştüm. "İşe yaradığına gerçekten sevindim."

"Ben de, canım. Ben de. Ve Bay Knightley'nin güvenini kazandın ki bu hiç de azımsanacak bir başarı değil. Buradaki *avukatların* çoğu bunu başaramadı, katipleri ve idari personeli bir kenara bırakın."

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil. Sadece ateşine ateşle karşılık verilmesine alışık değil."

"Hayır, alışkın değil." Craig kıkırdadı. "Ve sen bundan zevk aldın mı?" "Hoşuma gitti. Aslında beklediğimden de fazla."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü sözleşmeni üç ay daha uzatmayı umuyordum."

Eğer arkasını dönüp pantolonunun fermuarını açsaydı ve bana kışını gösterseydi, daha fazla şok olmazdım. "Üç ay daha mı?" Buradaki zamanım sona erdikten sonra New York'a geri dönmeyi planlıyordum, her ne kadar ne için geri döneceğimden emin olmasam da.

"Planlarının ne olduğunu ya da bir şeyler ayarlayıp ayarlamadığını bilmiyorum-"

"Ama Bay Knightley'nin arşivleme ve dosyalama işlerini sözleşmemin sonuna kadar bitireceğim. Ne yapacağım ben?"

"Şey," dedi, parmaklarını dikleştirerek, "içimden bir ses sizin kadar zeki bir kadının ofisimizi incelediğini ve geliştirebileceğimiz yollar bulduğunu söylüyor. Haksız mıyım?"

Birkaç saniye düşündüm. Belge yönetim sistemlerini neden güncellemediklerini ve idari personelin neden fatura düzenleyemediğini merak ettim. Bir de toplantı odalarının dolu olması ve insanların şikâyetçi olması vardı. Yüzümü buruşturdum. "Bir ya da iki şeyi fark etmiş olabilirim."

"Düşündüğüm gibi. Bence seni meşgul edecek çok şey var. Belki bana fikirlerinin ve önerdiğin iyileştirmelerin bir listesiyle gelirsın ve birlikte nelere öncelik vereceğimize karar veririz."

Önerdiği şeye inanamıyordum; bana kendim için bir iş yaratma fırsatı veriyordu. "Kulağa geliyor." Bana güvendi

Ben. Bana inandı. Yükselen duygularımdan kendimi uzaklaştırmak için dudağımın iç kısmını çiğnedim. "İnanılmaz."

"Bu üç ay daha kalacağınız anlamına mı geliyor? Sizin için bir vize ayarlayabilirim."

"Bunu düşünmek için biraz zaman alabilir miyim?" diye sordum. Darcy'nin evinde kalmama izin verip vermeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sanki Londra'ya ilk geldiğimde aradığım şeyi bulmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Bir yanım kalmak ve aradığım şeyin bu olup olmadığını görmek istiyordu. Ama diğer yanım gergindi. Ya öğrendiklerim hoşuma gitmezse?

Ve Knightley ne düşünürdü? Ya burada kalmamı istemezse? Muhtemelen her iki durumda da umurunda değildi. Neden düşüncelerimin bir parçası olduğundan bile emin değildim ama her ne sebeple olursa olsun, öyleydi.

"Tabii ki. Bir plan hazırla ve sonra onu uygulamak isteyip istemediğine karar ver."

"Bana çok güveniyorsun." Başını salladı. "Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ne ekersen onu biçersin" atasözüne inanmayalı uzun zaman olmuştu. Karmaya ve evrenin adil bir yer olduğuna olan inancımı yitireli daha da uzun zaman olmuştu. Ama tam o anda, bir parçamın yeniden canlanmaya başladığını hissettim ve uzun zamandır ilk kez geleceğimi düşünmeye başladım.

YEDİ

Alexander

Yakında eski eşimin evine giden yolun sonunda arabamda otururken, uzaklaştırma emri riskiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Onu gözetliyor gibi görünüyordum. Ama gözetlemiyordum. Sadece yolculuğun son kısmını erteliyordum. Üç yıldır ayrı olmalarına rağmen boşanma işlemlerinin başlamasını beklemiyordum. Sanırım bunu daha önce yapmalıydık ama her zamanki gibi meşguldüm. Bu konuyu -ya da onu- pek düşünmemiştim. Evlenmeden önce işe gömülmüştüm, sonra düğün kahvaltımızda uyuyakalmıştım çünkü düğün günümde izin alabilmek için düğünden önceki bir hafta boyunca gece gündüz çalışmıştım. Ve birlikte geçirdiğimiz iki kısa yılın her günü çalıştım. Nişanlanmamıza, evlenmemize ve sonra ayrılmamıza rağmen dünyamda pek bir şey değişmedi.

Ayrılıktan sonra otele gitmek bazı insanlar için o kadar da zor olmamıştı. Zamanımla ilgili iş dışında hiçbir talebim yoktu. Eve geç geldiğim ya da bir akşam yemeği sırasında telefonda bir saat geçirdiğim için Gabby'nin bana bağırmasını dinlemek zorunda değildim. Yatağım hazırды, yemeğim benim için pişirilmişti ve işe gidip gelme sürem kısaydı. Dürüst olmak gerekirse, Gabby taşınmamı söylediğinde rahatlamıştım.

O zamandan beri onu görmemişim. Daha sonraki seyrek telefon görüşmelerimiz dostça geçse de, eve geri dönmemişim. Bana eşyalarımı kutuladığını söylemişti ama ben hiç istememişim.

onları toplamak. Gemişime değil, geleceğime odaklanmak istedim. Her zaman hayalini kurduğum kariyeri inşa etmek istiyordum.

Nisi kararnamesini almak, ayrılığımızla ilgili ilk kez gerçekten bir şeyler hissettiğim andı. Zarfı atığımdan beri içimi kemiren bir sızı vardı ama buna neyin sebep olduğunu bir türlü özemiyordum. Gabby'yi aramıştım ve eğer almaya gelmezsem tüm eşyalarımı bağışlayacağını söylemişti, işte ben de yolun sonuna gelmiştim, eve yanaşmadan önce oyalanıyordum ve Gabby ve ben cümlesinin sonuna nokta koyuyordum.

Ne yapıyordum ben? Başımı koltuk başlığına yasladım. Gereksiz yere geçmişi kurcalıyordum. Son üç yıldır sakladığı kutularda ne olduğundan emin değildim ama kaçırdığım bir şey değildi. Belki de gelmemeliydim ama beni beklediği için geri dönecek değildim. Sadece bu işi bitirmem gerekiyordu. Belki de o kutularda olanlar midemde çözülmesi gereken bu düğümden beni kurtaracaktı.

Motoru çalıştırdım ve yolu açtım. Yolu asfaltlatmıştı. İki yıl boyunca her gün bu yoldan geçmiştim ama şimdi sanki buraya hiç gelmemişim gibiydi.

Etraftaki ağaçlar ve çalılar son birkaç yılda büyümüştü ama geri kalan her şey aynıydı. Tıpkı benim hayatımın nispeten değişmeden devam etmesi gibi, Gabby'ninki de değişmemişti. Döndüm ve evin önüne park ettim. Gitmeden nceki son birkaç ayda sık sık arabada oturur, içeri girmeden önce mesajları kontrol eder, saatlerim ya da yapmayı unuttuğum bir şeyle ilgili kaçınılmaz tartışmaya kendimi hazırlardım. İşler o kadar kötüye gitmişti ki Gabby nemedenden çok önce ayrılmamış olmam bir mucizeydi.

Arabayı açtım ve dışarı ıktım. Evin anahtarı hâlâ anahtarlığımdaydı. Onu geri vermeliydim.

Nasıl bir karşılamayla karşılaşacağımı bilmeden tokmağı kaldırdım.

Gabby kapıyı açtı, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. "İçeri gel." Koridordan mutfağa doğru fırladı. Evlendiğimiz zamankinden daha zayıftı. Yüzü biraz daha kşeliydi. Her zamanki gibi tertemiz giyinmişti ve kuafrden çıkmış gibi görünüyordu. Gabby'nin özelliği de buydu, çok gösterişliydi.

Birçok açıdan gerçekten de mükemmel bir ești. Sadece benim ona verebileceğimden fazlasını istiyordu. Evlendiğimizde davranışlarım değişmemişti. Her zaman çok çalıştım. Her şeyi anlatmıştı ve yine de evlenmemiz için baskı yapmıştı. Beni her şeye ikna etti, işimi destekleyecek bir eše ihtiyacım olduğunu söyledi. Ama evlendikten sonra kuralları değiştirmiş, evlendikten sonra benden daha fazlasını talep etmişti.

Mutfakta dururken, "Eşyalarımı sakladığın için teşekkürler," dedim. Gabby adadaki çekmecelerden birini açtı ve bir sürü anahtar çıkardı. "Onları yakmış olabileceğini düşündüm."

"Kuklayı yakmayı bıraktım. Duman gözlerimi alıyordu." Kollarını kavuşturdu. "Kutular garajda."

Gülmek istedim ama bunun uygunsuz olduğunu biliyordum.

Anahtarları çalışma yüzeyine doğru savurdu. "Yeşil olan. Uzak garajdalar." Bana baktı ve gözleri kısıldı. "İyi görünüyorsun," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

İç çekti ama cevap vermedi. "Evden mobilya ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu.

Bir şey istemek aklıma gelmemişti. Evdeki her şeyi o seçmişti. Orada bana ait hiçbir şey yoktu. "Hiç sanmıyorum." Anahtarları aldım ve Fransız pencerelerini açıp garaj bloğuna doğru ilerlerken onu takip ettim. Kapının önünde durdu, ağzı aşağı dönüktü, gözleri karanlıktı ve hatırladığım ışıltıdan eser yoktu. Bir şeyler yapmak, işleri yoluna koymak istedim.

"Gerçekten üzgünüm," dedim. "Niyetim asla seni incitmek değildi." "*Tabii ki* kasıtlıydı, Alex. Sen *istemedin* her zaman çalışıyorum." Uzun, yavaş bir nefes aldı. "Bu nefes almak gibi değil. Bir seçeneğin var ve sen her seferinde işini evliliğine tercih ettin. Her şeyden önce geliyordu; hiçbir şey senin için daha önemli değildi."

"Ama aramızdaki anlaşma buydu, değil mi? Kim olduğumu biliyordun."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini yere dikti. "Büyük bir aşk ilişkisi yaşamadığımızı biliyorum, ikimiz de böyle biri değiliz.

Biz öyleyiz. İkimiz de pratik ve açık sözlü insanlardık ama yine de işe yarayacağını düşünmüştüm." Kendi aptallığı için kendini azarlar gibi başını salladı. "Evlendiğimizde benimle daha fazla zaman geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Beni sevmeye başlayacağını düşünmüştüm." Sesi kesildi ve boğazını temizledi.

"Özür dilerim." Onu incitmiş olmaktan nefret ediyordum. O bunu hak etmemişti. "Hepsi uzun zaman önceydi."

Benim için üç yıl o kadar da uzun zaman önceymiş gibi gelmiyordu. Bir bulanıklık içinde geçmişti. Gabby yemeğe çıktığım son kadındı. Birlikte duş aldığım son kadın. Noel'i birlikte geçirdiğim son kadın. Üç yıl onun için uzun bir süre olabilirdi ama benim için üç hafta gibi gelmişti. Aradan geçen yıllar içinde odalarda daha kaliteli işler almam ve daha fazla para kazanmam dışında değişen bir şey olmamıştı.

Elimden anahtarları kaptı ve garajın kilidini açtı. Hatırladığım kadarıyla bu alanda hiçbir şey saklamıyorduk. Kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Beton zeminin ortasında yarım düzine kutu ve babamın karton ve plastiğe sarılmış gibi görünen masası vardı. Burada olduğunu unutmuştum ama başka nerede olabilirdi ki? Tanrım, özel hayatımın geçmişini oluşturan şey bu muydu? Eski bir eş ve birkaç karton kutu mu?

"Spor kupaların en üsttekinde sanırım. Geri kalanların çoğu giderken yanına almadığın kıyafetler."

Kendimi çok rahatsız hissetmeme rağmen "Teşekkürler," dedim. Keşke kuklamlarla birlikte hepsini yaksaydı diye düşündüm.

"Evi gezmek ister misin?" diye sordu. "İstediğin her şeyi alabilirsin, zaten sattığımızda küçülmek zorunda kalacağız."

"Satmak mı istiyorsunuz?" Bu evi biz nişanlandıktan hemen sonra bulmuştu ve bana bundan bahsettiğinde yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlayabiliyordum. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Onun için ilk görüşte aşk olmuştu. Sonsuza dek sürecektir bir yuva, demişti. Ama sonsuzluk sadece iki yıl sürmüştü.

"Mecbur kalacağım. Seni satın almaya gücüm yetmeyecek."

Ona böyle bir şey yaptıracığımı düşüneceği hiç aklıma gelmemişti. "Gabby, burası senin evin. Senin için ne kadar özel olduğunu biliyorum."

Sen. Burayı sen buldun, döşedin, bahçesini düzenledin, yeniden dekore ettirdin. Burayı sana devredeceğim; beni satın almana gerek yok." Haklıydı. Evliliğimiz boyunca bencil davranmışım ama bu boşanırken de öyle davranmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Yapma bunu," dedi başını sallayarak. "Doğru olanı yapmaya çalışma."

"Nazik olmaya çalışıyordum." Yapmak zorunda olmadığım bir şeyi kabul ettiğimden oldukça emindim.

"Aynen öyle. Bana iyi davranma, artık çok geç."

"Tamam," dedim. Belki de bu yüzden üç yıldır geri dönmemiştim. Gabby'ye yaptıklarımla yüzleşmekten kaçıyordum.

"Koca olmak istemiyorsan benimle evlenmemeliydin."

Doğru ya da yanlış, Gabby ile evlendiğimde koca olmak isteyip istemediğimi hiç düşünmemiştim. Evlilik fikrine karşı değildim ama üzerinde de pek düşünmemiştim. Her zamanki gibi devam edebileceğimi varsayarak körlemesine gitmişim. "Üzgün olduğumu söylerken ciddiyim." Ve öyleydim de. Haklıydı; onunla asla evlenmemeliydim. Uzandım ve onu kucakladım. "Sen daha iyi bir kocayı hak ediyordun."

"Hak ettim. Ama hatalarımızdan ders alırız. Koridorda yürüdükten sonra her şeyin düzeleceğini düşünerek başka bir evliliğe girmeyeceğim." Kollarımdan çekildi.

Keşke onun için daha iyisini yapabilseydim. "Yapacak mısın?" diye sordu.

"Ne?"

"Hatalarından ders çıkaracak mısın?"

Kaşlarımı çattım. Bir daha evlenmeyeceğime hiç şüphe yoktu. Kimseye bunu tekrar yaşatmazdım. Demek istediği bu muydu?

"Belki de işe şu lanet masadan kurtulmakla başlamalısın," dedi.

Kıkırdadım. "Babamın masasını vermenin benim kurtuluşum olacağını mı düşünüyorsun?"

"Şaka yapmıyordum." Gözlerimin içine baktı. "Bu bir sembol. Ölü bir adamla neden bu kadar rekabetçi olduğunu hiç anlamadım."

Omurgam sertleşti. "Rekabetçi mi?" Neden bahsediyordu?

"Büyük İskender'den daha iyi olmalısın, daha çok çalışmalısın. Kendinize mi yoksa başkalarına mı daha iyi olduğunuzu kanıtlamaya çalıştığınızdan emin değilim. Belki de sadece onun neden bir spor gününe ya da üniversite mezuniyetine hiç gelmediğini haklı çıkarmaya çalışıyorsun." Omuz silkti. "Artık benim sorunum değil."

Babam öldüğünde annemin bana verdiği masaya baktım. Onu hiç kullanmamıştım. Bu evde çalışma odasında duruyordu ama ben hep yemek masasında çalışıyordum. Orada daha fazla yer vardı. Ve buradan ayrıldığımdan beri bunu hiç düşünmemiştim. Bunun bir sembol olduğunu mu düşünüyordu? Neyin sembolü? Evliliğimizin çöküşünün mü? Benim başarısızlıklarımın mı? Neredeyse ona soracaktım ama cevabını almak istediğimden emin değildim. Babama hayrandım ve onunla, yaptığı işle, sahip olduğu kariyerle gurur duyardım. Şu anda bile barda saygı duyulan bir isimdi. Yaptığı işte en iyisiydi. Ben de aynı şeyi istiyordum, en iyisi olmak. Bunda yanlış olan neydi? Ben de onun gibi azimli ve odaklanmıştım. Ve spor günlerine gelmemi bekleyen çocuklarım yoktu.

Babamın ayak izlerini takip ettiğim doğrudu. Ama bunun kötü bir şey olabileceğini düşünmemiştim. İşe ilk başladığımda korktuğum şey, insanların bizi karşılaştırması ve benim yetersiz kalmamdı. Belki de Gabby'nin kastettiği buydu; onunki kadar başarılı bir kariyere sahip olmak için çabalıyordum. Çocukluğumdan beri istediğim şey buydu. Onun deyişiyle, bunun beni ölü bir adamla rekabete soktuğundan emin değildim. Barda en iyi olmak için çok çalışmak gerekirdi. Babam da böyle yapmıştı. Benden de bunu istiyordu. Bunu sorgulamanın, doğru ya da yanlışlara bakmanın bir anlamı yoktu. Saatlerce çalışmadan iyi bir avukat olamazdınız, tıpkı ünlü olmadan bir Hollywood yıldızının olamayacağı gibi. Ya da dışarıda vakit geçirmeyi sevmiyorsanız bir balıkçı. Başka seçeneğim yoktu.

"Seninle evli olmak ne kadar acı vericiyse," dedi. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çekti. Ben farkına bile varmazken, evliliğimizin ona acı vermesinden nefret ediyordum. Sonsuza dek sürmesi gereken bir ilişkinin sonunda daha fazla hissetmeliydim. Ama hissetmedim.

"Ben gidiyorum ve seni yalnız bırakıyorum. Kendin çıkabilirsin," dedi. "Evrakları önümüzdeki hafta sonuna kadar geri gönderebilir misin? Avukatım bir hafta sonra gitmeden önce bu işi bitirmek istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdim. Hiçbir şeyi uzatmaya gerek yoktu. "Ve senin de mutlu olmanı istediğimi biliyorsun Gabby," dedim çıkışa ulaştığında.

"Teşekkür ederim." Arkasına bakmadan uzaklaştı ve beni soğuk, karanlık bir odada, bugüne kadarki varlığımı özetleyen altı kutuyla baş başa bıraktı. Ve babamın masası.

EİGHTEEN

Menekşe

Etrafıma bakındım ve yönetim odasındaki tüm masaların boş olduğunu fark ettim. Herkes toplantıda mıydı? Sandalyemi döndürdüm ve memurların odasına girdim.

Saate baktım. Aman Tanrım, saat dokuza geliyordu. Ben fark etmeden herkes nasıl gitmişti? Ve ben nasıl fark etmeden resmi bitiş saatimden dört saat fazla çalışmışım? Garsonluk yaparken, masalarım teslim edilmeyi bekleyen yiyecekler olsa bile vardiyam biter bitmez müşterilerimi bırakırdım.

Sırıttım. Fazla mesai yapmaktan mutlu olacağımı kim düşünebilirdi ki? Bacaklarımı esnetmek ve tuvalete gitmek için koridorda dolaştım.

Alexander'ın ofisinin önünden neredeyse parmak uçlarıma basarak usulca geçtim. Ödül töreninden sonra yaptığımız konuşmanın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Onunla sözleşmemin üç ay uzatılması hakkında konuşmayı çok istiyordum ama aramızda olanları büyütüyormuş gibi görünmek istemiyordum. Odada tanıdığım tek avukat oydu ve aklımdaki bazı fikirler hakkında onun ne düşündüğünü duymak benim için sorun olmazdı.

Tam kapısının önünden geçerken, kapıyı açarken kapı kolunun tanıdık gıcirtısı koridorda yankılandı. Arkamı dönmeden tuvalete doğru ilerledim.

"Violet?" diye sordu arkamdan.

Durdum ve döndüm. "Merhaba," diye cevap verdim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Saatini kontrol etti. "Bu kadar geç saatte burada ne işin var?"

"Craig için bir şeyler hazırlıyorum." Knightley'nin dosyalama işini ihmal etmek istemediğimden, mesaiden sonra odadaki iyileştirmeler için önerilerim üzerinde çalışıyordum.

"Ben de tam yemek sipariş etmek üzereydim. Sana bir şey getireyim mi?"

Knightley'den uzak durmaya yemin etmiştim. Üzerine atlamamak için kendime güvenmiyordum ama geç olmuştu, evde hiç yemeğim yoktu ve onu o kadar iyi tanımasam da hoşuma gitmişti. "Bu harika olur."

"İçeri gel, ne sipariş edeceğini seçebilirsin." Ofisine girdi ve ben de onu takip ettim.

O yokken ofisine girip çıkmakta her zaman çok aceleci davrandığımdan, bir süredir burayı incelemek için zaman ayırmamıştım. Geldiğim zamanki halinden çok farklı görünüyordu. Kapıdan Knightley'nin masasına, kâğıttan bir labirenti aşmak zorunda kalmadan rahatça yürüyebiliyordum. Oda çok daha büyük görünüyordu.

"O masayı orada bulduğumda inanmadım," dedim çenemi kapının karşısındaki masaya doğru kaldırarak.

"Biliyorum. Bu odanın ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Fazladan bir yüzeye sahip olmak faydalı olacak."

"Sana şuraya geçmen için bir masa bulabilirim," dedim, beni becerdiği duvarı göstererek, sonra da keşke bundan bahsetmeseydim diye hayıflandım.

"Belki," dedi. "Otur ve ne istediğine bak." Sandalyesine oturmamı işaret etti. O yanımdaki masaya yaslanırken ben de oturdum.

"Çok fazla seçenek var," dedim, ekranındaki çevrimiçi menüye bakarak. "Siz ne alacaksınız?"

"Biftek," diye cevap

verdi. "Bu anlaşılır."

"Öyle mi?"

Balığa doğru ilerlerken omuz silktim. "Evet. Sen her zaman biftek sipariş eden bir adamsın. Fileto, değil mi? Az pişmiş. Ve bir bardak merlot?"

Kıkırdadı. "Ne yani, yemek falcısı mısın?"

"Hayır, sadece uzun zamandır garsonluk yapıyorum." Levreğin üzerine tıkladım. Pahalıydı ve gerçekten karşılayamazdım ama sözleşmeyi uzatırsam ve bu maaşla üç ay daha geçirirsem karşılayabilirdim.

"MIT diplomanı iyi kullanıyor musun?"

Onunla yüzleştım ve gülümsedim. "Bu uzun bir hikâye."

Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Ben devam etmeyince kaşlarını çattı. "Eğer bana katılmak isterseniz ofiste merlot şarabım var. Maalesef kadehle şarap sipariş etmiyorum."

Güldüm. Tabii ki gülmedi. "Tabii, neden olmasın?" Nefes verdim. Bugün uzun bir gün olmuştu. Şarap, özellikle de muhtemelen bir haftalık maaşımdan daha pahalı olan şarap, tam da ihtiyacım olan şeydi. Alexander'la arama mesafe koymam gerektiğini bilsem de bunu gerçekten istemiyordum.

Ayağa kalktı ve masasının alt çekmecesinden iki bardak ile masasının arkasındaki alt raftan bir şişe şarap aldı ve mantarlarını açmaya koyuldu. Parmakları hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyordu ve o konsantre olurken ben de keskin çenesine ve bana edepsiz şeyler fısıldayan dudaklarına baktım. Bu neredeyse karşı konulmaz adamla şarap paylaşarak ne yapıyordum?

"Hareket edeyim mi?" Öne doğru eğildim, ayağa kalkmak üzereydim. "Hayır, orada kal," diye cevap verdi. "Sana yakışıyor."

"Ne, sandalyende oturmak mı?"

Bana bir bardak uzattı, uzatırken parmakları benimkilere değdi. Gözlerimiz buluştu ve kalp atışlarım göğsümde dağıldı. Bunu kesinlikle yapmamalıydım. Ona karşı duyduğum bu ilk çekimin şimdiye kadar geçmiş olması gerekmez miydi? Normalde bir hafta boyunca konuşmadığım bir adamın adını bile unutturdum.

Kadehini kaldırdı ve başını eğdi. "Şerefe."

"Şerefe," dedim, içkimi kaldırarak. İçkilerimizi tokuşturmadık. Bu İngilizlere özgü bir şey miydi?

Masasının kenarına yaslandı, uzun bacaklarını önüne uzattı ve bir yudum aldı. Bardağı dudaklarıma götürürken gözlerimi ondan alamıyordum. "Yüce Tanrım," dedim kadifemsi şarap boğazımdan aşağı kayarak dikkatimi çekerken. "Daha önce hiç

böyle bir şey tatmadım." Kardeşimin oldukça güzel şarapları vardı ama bu bambaşka bir şeydi.

"Dünyada sadece kırk şişe kaldı."

"O zaman neden açtın? Bunu özel bir durum için saklamalıydın."

Başını iki yana salladı. "Bence seninle bir kadeh şarap paylaşmak yeterli bir fırsat."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben de şarabın yumuşak olduğunu sanıyordum." Ağzının kenarlarında bir sırıtış belirdi. "Çok mu fazla?"

Başımı bir yana eğdim. "Aslında hayır. Hoşuma gitti."

Bir ağız dolusu şarap daha yutarken adem elması sallanıyordu. Şarap içmeyi nasıl seksi hale getirmişti?

"Craig'in kontratımı üç ay uzatmak istediğini duydun mu?" diye sordum. Tepkisini ölçmek istedim. Sorun eder miydi? Memnun olur muydu? Aramızdaki ilişkiyi durduran ben olmuştum ama şimdi bir kadeh şarabı paylaşırken -odada başka kimseyle yapmadığını bildiğim bir şeyi- sanki beni eşit görüyormuş gibi samimi hissediyordum. Knightley gibi zeki bir adam için bu gurur okşayıcı olmaktan öte, sarhoş ediciydi.

"Duymamıştım ama tabii ki sözleşmeni uzatmak istiyorlar. Oldukça büyük bir etki yarattın."

"Sizin üzerinizde, yani faturalarınızda."

"Benden," diye düzeltti. "Ve fatura yüzünden."

Alexander gibi biri üzerinde bir etkim olduğunu hayal bile edemiyordum. Kimin nasıl etkileyebileceğini anlamıyordum. Binada yangın çıkarsa, herkes çığlık çığlığa kaçışırken o sakince çıkışa doğru yürüyecek türden bir adamdı.

"Ödüllerden sonra bile mi? Bana kızgın olduğunu sanıyordum?" diye sordum. Bu beni hâlâ istediği anlamına mı geliyordu? Şu anda dudaklarının dudaklarımın üzerinde gezindiğini, dilinin ağzımın içine girdiğini hissetmek istiyordum. Bu savaşımaya çalıştığım bir arzuydu -kafa kalbe, akıl maddeye üstün geliyordu.

"Sen doğru olanı yaptın. Ofiste sevişmeye devam edemezdik."

Sanki beni soğuk suya batırmış gibiydi. Koltuğumda kaydım, biraz daha dik oturdum.

"Ama belki bir akşam seni yemeğe götürebilirim?" diye sordu.

Oh.

"Motosikletli bir teslimatçı ve plastik bir çatal içermeyen bir akşam yemeği."

Knightley'nin telefonu masanın üzerinde çalarak cevabımı böldü.

Bana çıkma teklif ediyordu. Ofisten uzakta. Binlerce sıradan ilk randevuya çıkmıştım ama içimden bir ses Alexander'la akşam yemeğinin sıradan olmayacağını söylüyordu. Hiçbir ilk randevuya öyle ya da böyle sonuçlanacağı umuduyla çıkmamıştım ama Knightley'le yemeğe çıkarsak, benimle birlikte olmaktan keyif almasını isterdim. Sonrasında beni öpmesini, ilk seferinde yaptığı gibi beni becermesini.

Alexander telefonu kapattı. "Üzgünüm, sadece-"

"Evet," diye ağızımdan kaçırdım. "Akşam yemeği kulağa hoş geliyor." Aramızdaki bu şeye direnmekten yorulmuştum. New York'taki tüm o erkeklerden farklıydı. Karmaşık ve kafa karıştırıcı ama meydan okuyucu ve umutsuzca seksi. Ve ondan uzak duramıyordum. Uzak durmak istemedim.

Gülümsemesini azaltmaya çalışması beni ürpertti. "Ve kendimizi odaların dışında tutacağız," dedi.

"Biz mi?"

Nefesini içine çekti. "Akşam yemeğimiz ve ..." Omuz silkti.

Onu daha önce hiç böyle garip görmemiştim. Sevimli olmanın ötesindeydi ve kucağına oturup kollarımı boynuna dolamak ve yanağından öpmek istedim. "Akşam yemeğimiz," diye tekrarladım sırtarak.

"Yemek!" Ön kapının zili çaldığında ayağa fırladım. "Ben getiririm. Sen yer aç." Kâğıt dolu masasına doğru başımı salladım.

Geri döndüm ve kahverengi kâğıt torbanın içindekileri açtım, ben karşısına otururken onun da sandalyesine oturmasına izin verdim.

Kapları, peçeteleri ve plastik çatalları değiş tokuş ettik ve Ye.

"Bu çok lezzetli," dedim, ilk lokmamı alırken gözlerimi kapattım.

"Paket servis olduğuna inanamıyorum."

"Daha iyi, bunu yemek için alışveriş yapmam ya da yemek pişirmem gerekmedi."

"Sen hiç yemek yapar mısın?" diye sordum. Evcil miydi? Onu üzerinde önlükle hayal edemiyordum.

"Hayır. Bir otelde yaşıyorum."

"Bekle, ne? Uyuduğun yatak sana ait değil mi?"

Şarabını bırakırken yarı boğuk bir sesle konuştu. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama hayır. Ya da oturduğum kanepenin ya da izlemediğim televizyonun. Ama Londra'da kirada oturuyorsun. Aynı şey değil mi?"

"Kız kardeşimin baldızında kalıyorum. Bu onu ne yapar emin değilim. En azından onun evinde. Asıl evi taşrada."

"Amerika'da bir şeyin mi var?"

Levreğimden bir ısırık daha aldım. Amerika'da giyemeyeceğim neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Hayatımı arabama sığdırabilirdim. "Hayır. Ama bir otelde yaşıyorum."

"Benim için uygun."

"Yani bu hafta sonu otelde mi takılacaksın? Havuzu falan var mı?" Arkadaşları var mıydı? Hobileri?

"Bu hafta sonu odamda olacağım," dedi. "Cumartesi ve Pazar günleri çalışıyorum."

"Hiç izin alıyor musun?"

"Akşam onda iş yerinde yemek yerken bana bu soruları sorduğunun farkında mısın?"

Güldüm. "Biliyorum ama bu benim için alışılmadık bir durum."

"Peki ya sen? Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

Cevap veremedim, katlanmış pembe bir gazetenin kenarında David'le birlikte kurduğumuz şirketin adını gördüm. Çatalımı bırakıp gazeteyi aldım ve görebilmek için yazıyı açtım.

Lanet olsun. Kaçış yoktu. David'i ve halka arzı haftalardır ikinci kez düşünmemiştim. Neden bunu şimdi görmek zorundaydım?

Bunun beni Londra'ya kadar takip etmemesi gerekiyordu.

Kısa makaleyi taradım. Halka arzla ilgili birkaç ayrıntı vardı ve her şeyin Pazartesi günü için nasıl ayarlandığı anlatılıyordu.

"Violet?"

Kafamı kaldırdığımda Knightley bana bakıyordu, kaşları birbirine çarpılmıştı.

"Evet, özür dilerim. Bu hafta sonu ne yaptığımı soruyordunuz. Bilmiyorum. Hafta sonu kaplıcaya gidecektim. Ama . . ." Yapmak istediğim son şey bütün hafta sonu düşüncelerimle baş başa kalmaktı.

David'in Pazartesi sabahı benim sıkı çalışmamla servetini kazanmaya hazırlandığını biliyordum.

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silktim ve sandalyeme geri oturdum. "Evet. Sadece eskiden dahil olduğum bir şirket Pazartesi günü halka açılıyor."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Harika bir şey olması gerekiyordu. Uğruna saatlerce çalıştığım şey buydu. Ama şimdi başkasının geleceğiydi.

"İşler kötü bitti. Ben ayrıldım. Bu benim için çok zor..."

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Belki de spa tam da ihtiyacın olan şeydir."

"Eğer iki gün boyunca tek başıma kalıp masaj yaptırırken kendimi delirtmezsem."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama bir molayı hak ettiğini biliyorum. Burada çok çalışıyorsun ve büyük ilerleme kaydediyorsun. Spa'ya git. Unutmaya çalış ..." Ofisinin etrafına bir göz attı. "Her şeyi."

O haklıydı. Olanların, zaten mahvettiği diğer tüm hafta sonlarıyla birlikte bu hafta sonunu da mahvetmesine izin vermemeliydim. Spa'ya gitmeli ve rahatlamaya çalışmalıyım. "Keşke Darcy de benimle gelseydi de dikkatim dağılsaydı."

"Darcy mi?"

"Baldızım. Sayılır. İngiltere'de sahip olduğum tek gerçek arkadaşım o."

"Ben varım."

Gözlerimi devirdim. "Hafta sonu benimle spa'ya gelmek ister misin?"

Kıkırdadı.

"Ne düşünüyorum ben?" Nefesim kesildi, dramatik bir şekilde. "İşten bir gün izin almış olamazsın. Bu dine saygısızlık falan olur." Gülümsedim ve omuz silktim. "Bilmiyorum. Muhtemelen gideceğim. İznimi boşa harcamak istemem ve gitmeden önce Londra dışında İngiltere'yi daha fazla görmek istiyorum. ABD'ye dönmekten önce yapmak istediğim şeylerin bir listesini yapmalıyım."

"İyi fikir."

"Peki ya sen? Ölmeden önce yapılacaklar listeniz var mı? Görmek istediğin yerler, bir sonraki büyük doğum gününe gelmeden önce yapmak istediğin şeyler - ki bu elli yaşına girmek demek, değil mi?"

Çatalını salatasına batırırken bir kaşını kaldırdı. "Dikkatli olun, Bayan King."

Ona gülümsedim ve devam etmesi için onu teşvik ettim. Ne yaparsa yapсын üstesinden gelebilirdim.

"Bir sonraki büyük dönüm noktam ipek almak olacak ama bunun kırk yaşımdan önce gerçekleşmesi pek mümkün değil. Ve ölmeden önce yapılacaklar listesi yok, hayır."

"İpek almak, uzun perukla falan Q.C. olduğun zaman mı oluyor?"

Kıkırdadı. "Evet, uzun peruk için elimden geleni yapacağım."

"Kusura bakmazsanız hepiniz biraz aptal görünüyorsunuz. Yirmi birinci yüzyıldayız ve Prada diye bir şey var."

Kadehini kaldırdı ve şarabı döndürdü. "Bu da yargıç ve jürinin tartışmadan başka hiçbir şeyden etkilenmemesini her zamankinden daha önemli hale getiriyor. Peruk ve cüppe, dikkati davadan uzaklaştırmamak için var. Sizin ülkenizde avukatların ne giydiğine ve nasıl görüldüğüne çok fazla zaman harcanıyor. Biz hukuk uygulamayı tercih ediyoruz."

Öyle bir otorite ve inançla konuşuyordu ki, söyledikleri mantıklı gelmese bile ona inanabilirdim. "Seninle konuşmayı seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarken. Daha iyi bir cevabım yoktu ve aklımdan geçen de buydu.

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum."

Şu anda New York'ta olmadığım için çok memnundum. David ve halka arz yüzünden. Kariyerim ve beklentilerim olmadığı için, ama aynı zamanda olmayı tercih edeceğim bir yer, yaşamayı tercih edeceğim bir an olmadığı için.

NINETEEN

Menekşe

Ya dünyanın en iyi yerindeydim ya da Stepford eşlerinin tatil kampında. Jüri hâlâ kararını vermemişti. Bornozumun kemerini sıktım ve elimde e-okuyucumla havuzdan yatak odama döndüm. İngiltere'ye geldiğimde yeni bir başlangıç, bir ilham ışığı arıyordum. Beklediğim son şey bir kaplıcada tek başıma olmak ve kurucusu olduğum şirketin benimle hiçbir ilgisi olmadan halka açılmasına geri saymaktı.

İngiltere'de kalışımın New York'a çok benzeyeceğini düşünmüştüm, sadece farklı mimari ve aksanlarla. Ama tamamen farklıydı. Hayal ettiğimden daha az kokteyl ve daha az seks vardı - her ne kadar nicelik olarak kaybettiklerimi Alexander'la nitelik olarak fazlasıyla telafi etmiş olsam da, sadece bir kez sevişmiş olsak bile. Hiçbir şey beklediğim gibi değildi.

New York'tayken hayatımda bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum ama uzun zamandır ilk kez bunun ne olduğunu ve otuz yaşından sonra ne istediğimi gerçekten düşünüyordum. Herhangi bir sonuca varmamıştım ama gelecek haftanın sonundan daha ilerisini düşünüyordum.

Birbirine uyumlu cüppeler giyen bir çiftin yanından geçtim ve gülümsedim. Geleceğimde uyumlu cüppeler var mıydı? İstersem Montana'ya taşınıp bir çiftlikte yaşayabilirdim; belki Paris'te Cordon Bleu'ye gider ya da Connecticut'a geri dönerdim. Herhangi bir yere gidip herhangi bir şey yapmamı engelleyen hiçbir şey yoktu.

Kendimi yatak odama bıraktım ve akşam yemeği için hazırlanmaya başladım, ama duşa girmeden önce telefonum çaldı.

"Scarlett, nerede olduğumu asla tahmin edemezsin! Tam anlamıyla senin ayrıcalıklı hayatını yaşıyorum," dedim kız kardeşime.

"Ne yani, mutfağında dikilmiş, tükürük içinde, bahçedeki köpek pisliğini mi temizleyeceğine yoksa bebeğinin altını mı değiştireceğine mi karar veriyorsun?"

"Şey, sen böyle söyleyince. Belki de bir kez olsun, pazarlığın iyi tarafı bende. Ben kaplıcadayım."

"Keşke ben de kaplıcada olsaydım. Nasıldı?"

"Oh, oldukça mükemmel. Bu sabah yürüyüşe çıktım ve öğleden sonra tüm vücuduma masaj yaptırdım. Şimdi de akşam yemeği için hazırlanıyorum." "Yürüyüş mü? Sen mi? Kimsin sen? Bana vazgeçmediğini söyle.

alkol."

Yatağıma uzandım ve kararan gökyüzünde siyah bir silüete dönüşen pencerenin dışındaki büyük çam ağacına baktım.

"Senin için endişelendim. İş sayfalarını görüp görmediğini bilmiyordum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Söyleyecek bir şey yoktu. Scarlett hikayeyi biliyordu. Bu konuda konuşmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Keşke o ya da Darcy burada olup dikkatimi dağıtsalardı. "Ben Londra'dayken İngiltere'ye gelmeyi düşünüyor musun?"

"Deneyeceğim ama hiçbir şey için söz veremem. Keşke şimdi orada olabilseydim. Bir masaj tam da ihtiyacım olan şey."

Kız kardeşimi özlemiştim. Hayatlarımız daha farklı olamazdı ama o ve kardeşim dünyamdaki birkaç değişmezdi. Son birkaç haftaya kadar hayatımdaki dayanak noktası olarak ona ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

"Sorun değil. Yakında evde olacağım."

"Uzatılan sözleşmeyi kabul etmeyecek misin?"

"Henüz emin değilim. Önce Craig'in fikirlerim hakkında ne düşündüğünü göreceğim. Ama kalsam bile, sadece üç ay daha kalacağım."

"Peki ya erkek meselesi? Bu kadar uzun süre erkeksiz kalmak sana göre değil."

Ona Alexander'dan bahsetmemiştim - anlatacak bir şey olduğundan değil. Beni yemeğe davet etmiş olsa bile, eminim ki

unutmak ya da işle çok meşgul olmak. Söylediği gibi, nadiren bir akşam izin alıyordu. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olmasına ve ondan tamamen etkilenmiş olmama rağmen, Scarlett'e bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu.

Mini Scarlett, ya da kız kardeşimin ısrarla kızına taktığı isimle Gwendoline, arka planda ağlamaya başladı. Scarlett inledi. "Gitmek zorundayım. Daha uzun süre uyur sanmıştım. Özür dilerim."

Daha uzun konuşmak istiyordum ama küçük bir insandan sorumlu olmanın daha önemli olduğunu anlamıştım. "Sorun değil. Beni tekrar ara, tamam mı?"

"Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Telefonu yatağımın üzerine bıraktım ve duşu açmak için banyoya girdim. Scarlett akşam yemeğinde bana eşlik etmek için burada olmayabilirdi, ama bu saçıma fön çekmeyeceğim ve Ryan Gosling ile randevum varmış gibi makyaj yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Geçen hafta Covent Garden'daki bir mağazadan süper sevimli siyah bir kokteyl elbisesi almıştım. İlk geldiğimde vitrinde görmüştüm ve neredeyse burnumu cama bastıracaktım, o kadar çok istiyordum ki. Her hafta kenara biraz para koyarak üç haftalık maaş çekimi almış ve sonunda bunu karşılayabilecek duruma gelmiştim. En son ne zaman bir şey için para biriktirdiğimi hatırlamıyordum, ama eve gelip onu giydiğimde buna değdiğini anladım. Göğüslerimi göstermeyi seven biri değildim ama bu elbisenin yakasıyla başka seçeneğim yoktu ve V aşığıya doğru inceliyor, böylece dünyaya bağlamak yerine bir şeyler ima ediyordu. Siyah kumaşın ışıltısı, bol eteği ve spagetti kemeri gündelik bir cazibe katıyordu.

Londra'da her şey yeni deneyimlerle ilgiliydi. Bu gece kendimle bir randevum vardı.

Alexander

Bu ya en iyi fikirlerimden ya da en kötü fikirlerimden biriydi. Violet bana spaya tek başına geleceğini söylemişti, ama bu değişebilirdi - beni bilgilendirmek için bir nedeni yoktu. Çalıştığı şirketle ilgili tüm hikâyeyi bilmiyordum ama o gittikten sonra *Financial Times*'ın elimdeki nüshasında göz gezdirdiği makaleyi okudum. MIT'den bir adam tarafından kurulmuş bir bilişim şirketi idi. Şirkete dahil olduğunu söylemişti ama yazıyı gördükten sonra gözlerindeki mağlup bakış ve omuzlarının çökmesi bana hikayenin daha fazlası olduğunu düşündürdü. Ne olmuştu da yüz milyon dolara batmak üzere olan bir şirketle ilişkisi vardı ama garson olarak çalışıyordu? Bu hafta sonu kafa dağıtmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti ve kendisinden o kadar farklı görünüyordu ki bir şeyler yapmak istedim. Ve açıkça şaka yapıyor olsa bile beni davet etmişti. Gitmemin iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştüm. Geçen hafta sonu Gabby ile karşılaşmam bütün hafta beynimde dönüp durmuştu. Babamla olan ilişkim hakkında söyledikleri çok yanıltıcı ama gerçek şu ki, aradan üç yıl geçmişti ve ben bunun farkına bile varmamış, başımı masamdan kaldırmamıştım. Otele taşındığımdan beri Londra'dan bir kez bile ayrıldığımı sanmıyordum ve Gabby ile geçirdiğim zamandan beri işle ilgili olmayan herhangi bir şey yaptığıma dair hiçbir anım yoktu. Güzel bir kadınla akşam yemeği yemek için izin almak gecikmiş gibi görünüyordu. Şimdi buradaydım ve Violet'i bekliyordum, bu yaptığım çok saçma bir şeymiş gibi geliyordu. En azından onu arayıp sorun olup olmadığını sormalıydım. Çıktığımız falan yoktu. Hatta sevişiyor bile değildik. Sadece ofisimde birlikte yemek yerken aramızda bir şeylerin değiştiğini hissetmiştim. Ona şaka yollu söylediğim gibi belki *de* arkadaştık. Arkadaşlığı ölçmek için çok fazla kıstasım yoktu ama Violet'ten hoşlanıyordum.

Otelin merdivenlerinin dibindeki sandalyemde kaykıldım, ellerimi kollarımda kavuşturdum ve sonra kucağımda birleştirdim. Planım yemek salonuna giderken yolunu kesmek ve randevumuzu öne almak isteyip istemediğini sormaktı. Umarım aptal olduğumu düşünmezdi. Eğer düşünürse, bana söyleyeceğinden oldukça emindim. Bu düşünceye kıkırdadım.

Kime dönüşüyordum ben? Gelecek haftaki mahkemeye hazırlanırken işten izin almıştım ve onun için Prada takım elbise giymiştim. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce gitsem iyi olacaktı. Ayağa kalktım, ellerimi cebime soktum ve kapıya doğru yöneldim.

"Knightley?" Violet arkamdan seslendi. Çok geç kalmıştım.

Döndüm ve merdivenlerden yukarı baktım.

"Alexander, sen misin?" diye sordu, aşağı inerken sırtıyordu, uzun bacakları zarifçe hareket ediyordu, eteği alaycı ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalçasının ortasına vuruyordu.

Bu kadın.

Bana doğru yaklaştıkça gülümsemesi arttı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım, onun bulaşıcı pozitifliği beni rahatlattı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dalgalı saçlarının altından görünen boynunun kıvrımı ve hafif yasemin kokusu beni nefessiz bıraktı.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"Dikkatinin dağılmasına ihtiyacın olduğunu söylemiştin, ben de seni yemeğe götürmek için buradayım - tabii başka planların yoksa. Ne de olsa bir randevuyu kabul etmiştin."

Gözleri irileşirken bileğimi tuttu. "Harika! İngiltere'de böyle derler."

Ona kolumu uzattım ve yemek odasına doğru yöneldik. "Onca yolu yemek yemek için mi geldin? Çok nazıksın."

"Bence buna değebilirsin," dedim. Daha önce bir kadın hakkında böyle düşündüğümü hiç hatırlamıyordum. Karımla bile sırf onu mutlu etmek istediğim için bir şey yaptığımı hatırlamıyordum.

Violet aniden durdu ve ben de dönüp ona baktım.

"Sadece burada olmanızın gerçekten çok düşünceli olduğunu söylemek istiyorum.

Teşekkür ederim."

Benim bir deli olduğumu düşünmüyordu. Yargılarımin tamamen yanlış olmadığını bilmek güzeldi. "Sizinle akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyorum. Dediğim gibi, sizinle konuşmayı seviyorum."

Sırtarak kolumu sıktı ve yemek odasına doğru ilerledik.

"İnanılmaz değil mi?" diye sordu, biz yerimize otururken etrafına bakınarak. "Dün akşam yemekte neredeyse bir sayfa bile okumadım, bu küçük hobbit evinden çok etkilendim."

Yemek odasının tavanı alçaktı ve duvarlar gibi kirişli ve düzensizdi. Büyük olasılıkla bina hâlâ orijinal saz ve çalıdan yapılmıştı. Bana daha önce gittiğim binlerce yer gibi göründü ama Violet'in hoşuna gitmesi güzeldi.

"Yemekler iyi mi?" diye sordum.

"Elbette. Yani, eğer servis yapmak zorunda değilsem, yemek her zaman daha lezzetli olur."

"New York'ta gerçekten garsonluk yaptın mı?" Peçeteyi kucağıma koyup garsondan şarap listesini ve menüyü alırken sordum.

"Bana inanmıyor musun?"

"Sana inanıyorum. Sadece anlamıyorum."

"Dört yıldır." Omuz silkti ve menüyü taradı, saçları omuzlarına dökülüyordu. "Hayatımdan zevk alabileceğim bir iş istedim."

Violet gibi zeki ve çekici bir kadının garsonluk yaparak mutlu olabilmesi bana çok garip geliyordu. "Garsonluk hayattan zevk almanızı mı sağlıyor?" diye sordum.

Elindeki menüyü bıraktı ve sanki soruyu gerçekten düşünüyormuş gibi bana baktı. "Evet ve ... hayır. Sanırım öyle olacağını düşünmüştüm."

Söylemediği binlerce şey vardı ve bunlar sözlerinin yüzeyinin hemen altında gizliydi. Ama insanların bana bir durumla ilgili gerçeği söylemesine alışkındım. Tüm o sırları ortaya çıkarmak istiyordum.

"Üniversiteye başladığında ne yapmak istiyordun?"

"Kendi işimin sahibi olmak istiyordum. Bilgisayar bilimleri okudum, bu da bana pek çok seçenek sundu."

"Hazır mısın?" Garson yaklaşırken Violet'e sordum. "Ve tabii ki siparişimi önceden vereceksin, unutma."

Violet başını kaldırıp bakmadı bile. "Kesinlikle geyik eti isteyeceksin."

Garsona döndüm. "Anlaşılan geyik eti alacağım."

"Sanırım onu da alabilirim. Daha önce hiç denemedim. Güzel mi?"

"Duruma göre değişir."

Violet başını bana doğru salladı. "Çok hevesli olma." Garsona döndü. "Ben de aynısından alacağım. Roma'dayken falan."

"Sen de kırmızı şarap alır mısın?"

"Sadece bir şişe alırsan. Ben **b a r d a k l a** içmem" dedi, yapmacık bir İngiliz aksanıyla.

Ona gülümseme zevki vermemeye çalıştım ve bunun yerine yarı yarıya iyi gibi görünen bir şey sipariş ettim. Şarap listesi harika değildi, ama şirket bunu telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu.

"Bana üniversitedeyken ne yapmak istediğini anlatıyordun."

Başını iki yana salladı. "Anlatacak başka bir şey yok."

"Bilgisayar uzmanlığından garsonluğa geçmeye mi karar verdin?"

"Elbette." Uzandı ve tuzla biberi birbirlerine degecek şekilde kaydırıldı. "Üniversitede ne yapmak istiyordun?"

"Avukat olmak."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki istiyordun. Baban avukat olduğu için mi?"

Daha önce babamdan bahsetmemiştim, bu da ona babamdan kimin bahsettiğini merak etmeme neden oldu. "Avukatlığı her zaman sevmişimdir," diyerek soruyu geçiştirdim.

"Dünyanın en iyi avukatı gibi bir şey olduğunu duymuştum. Bir lakabı varmış..."

"Büyük İskender," diye onun yerine tamamladım.

"İşte o. Otuz yaşına gelmeden dünyayı fetheden bir Yunan kralının lakabını taşıyan bir adamın izinden gitmek nasıl bir şey?"

Gülmekten kendimi alamadım. Her zaman yaptığı gibi meselenin özüne inerek her şeyi mükemmel bir şekilde özetlemişti. "Nasıl olmasını bekliyorsan öyle oldu."

"İşte bu bir avukattan duyduğum en iyi cevap."

Garson geldi ve şarabımızı doldurdu. Violet ve ben gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, sanki her ikimiz de

sözümüz kesilmeden önce.

"Birini tanımak için birini almak gerekir," dedim o bizi terk ettiğinde. Kaşlarını çattı. "Ben avukat değilim."

"Evet, ama sorulara bir soru gibi cevap veriyorsun."

"Vermiyorum." Bir yudum aldı. "Bu güzelmiş." Şarabı göstermek için çenesini kaldırdı.

"Sadece iyi ve yine kaçırıyorsun. Üniversitede ne oldu da garsonluktan başka bir şey yaparak hayatından zevk alamayacağını düşündün?"

"Sana bir şey olduğunu düşündüren ne? İnsanlar bazı şeyler hakkındaki fikirlerini değiştirebilirler."

Cevap vermedim. Saçmalıyordum ve ben gerçeği bilmek istiyordum. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Violet o gazeteyi gördüğünde kendinden emin ve özgüvenli değildi. Onu böyle sarsan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, erkek arkadaşım ve ben bir yazılım geliştirdik. Son sınıfta bir iş planı hazırladık ve mezun olduktan sonra iki yıl boyunca bunu pazara sunmak için çok çalıştık. Yatırımcılarla konuşmaya başlamak üzereydik. Hayatımızın önümüzdeki üç yılını planlamıştık ve işimizi nereye götüreceğimize ve ne kadar büyüteceğimize dair tüm bu fikirlere sahiptik. Mezun olduktan sonra nişanlanacak ve ciro belli bir seviyeye ulaştığında evlenecektik. Bir sürü planım vardı."

"Ve?"

"Ve oda arkadaşımınla yattığını ve birlikte kurduğumuzu sandığım işin sadece onun adına olduğunu öğrendim."

Öfkelendim. "Senden çaldı mı?"

"Ve beni aldattı."

Ellerimi yumruk yaptım. "Bu da hırsızlık. Çok üzgünüm Violet."

Umursamıyormuş gibi omuz silkti ama bakışlarının kucağına düşmesinden hâlâ ihanete uğramış gibi hissettiğini anlayabiliyordum.

"Ve şu kurduğun şirket. Pazartesi günü yüzen şirket."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen gittikten sonra makaleyi okudum."

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet. Pazartesi günü zil çaldığında multi milyoner olacak."

Sandalyemde öne doğru oturdum. "Tanrım, Violet. Bu doğru değil. Yasal yollara başvurmadin mı?"

"Hayır. O kadar gafil avlanmıştım ki çekip gittim. Şimdiye kadar yaptığım tüm planları bir kenara bıraktım. İhanetin boyutunu düşünmek bile istemedim, hele hele bunu uzun süren bir dava yoluyla tekrar yaşamak hiç istemedim."

"Yani plan yapmayı bıraktınız ve garson oldunuz."

"Yaşamak için yeni bir yere ve hemen biraz para kazanmaya ihtiyacım vardı. Hiçbir şeyim yoktu. Ve garsonluk yapmak eğlenceliydi." Durakladı ve başını öne eğdi. "İlk başlarda. İnsanların hepsi şimdi ve burada ile ilgiliydi. Üniversitenin içmek, parti yapmak ve sevişmekle ilgili olması gerekiyordu ama ben geleceğim için çalışmakla çok meşguldüm. Erkek arkadaşıma odaklanıyordum. Anı yaşamak, güneş çıktığında onun tadını çıkarmak istiyordum."

"Ama sonunda, diplomayı iyi bir şekilde kullanmak istemedin mi?"

"MIT ile hiçbir şey yapmak istemiyordum. Zehirli hissediyordum. Lanetli. Ve başka hiçbir yeteneğim yoktu. İş için harcadığım onca zaman ve emek boşa gitmişti. Bu hatayı tekrar yapmak istemedim."

"Bunu anlayabiliyorum." Her şey anlamlıydı - bu zeki, çekici kızın neden hayatın içinde dolanıp durduğu. Onu kucağıma çekip her şeyi onun için düzeltereceğimi söylemek istedim - adamı dava edecek ve sonra da öldürtecektim.

"Sen asla bu kadar pervasız olamazsın elbette. Sen bir plancısın, değil mi?" Çatal bıçak takımını düzeltti, hepsinin düz bir çizgide durduğundan emin oldu.

Bir yanım üniversite konusunu açmamış olmayı diliyordu, belli ki bu konuda sıkıntılıydı, ama bir yanım da açtığım için memnundu - Violet'i neyin yönlendirdiğini bilmek istiyordum. Sadece herkesin gördüğü kadını tanımak istemiyordum. Yüzeyin hemen altında yatanı daha çok seviyordum. Yaptığı şeyi neden yaptığını ve söylediği şeyi neden söylediğini anlamak hoşuma gidiyordu.

"Anı yaşamakta o kadar iyi değilim. Güneşin tadını çıkarmakta o kadar iyi değilim."

"Gökuşağının sonunda aradığın bir küp var mı?
Bir nihai hedef? Yoksa amaç işin kendisi mi?"

Zekice bir cevabım yoktu. Belki de dürüst bir cevap yeterli olurdu.

"Bilmiyorum. Sanırım amacım barın en iyisi olmak."

"Bu işten hiç zevk alıyor musun?"

"Kesinlikle. İşimi seviyorum ve başka bir şey yapmak istediğimi hayal bile edemiyorum."

"Ama sen asla kendinden memnun olmamaya mahkûmsun."

Mide bulantısı içimde çalkalandı. "Bunu sana söyleten nedir?"

Durakladı, ne söyleyeceğini dikkatle düşündüğü belliydi. "Çünkü 'en iyi' olmak öznedir ve kendinle ilgili memnuniyetsizliğin seni yönlendirir. Her zaman daha iyi olabileceğini düşünürsün çünkü her zaman olabilirsin. Kimse mükemmel değildir."

Beni suskun bırakmıştı ve ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. "Hiç düşündün mü, eğer çıtayı düşürürsen - kelime oyunu yapmak istemedim

-Daha mutlu olur muydun? Hedeflerinizi değiştirir misiniz?"

Çok kolaymış gibi söyledi. Sanki parmaklarımı şıklatıp sıradanlıkla tatmin olabilmişim gibi. "Ben büyürken sıradanlık bizim evde bir günahı. Benden sadece iyi notlar almam değil, sınıfımın en iyisi olmam da beklenirdi. Eğer bir sporla uğraşıyorsam, en iyisi olmalıydım yoksa babamın küçümsemesine katlanmak zorunda kalırdım. Belki de ben sadece daha iyisini yapmaya programlandım, yani çıtayı olabildiğince yüksek tutmaya."

"Bedeli ne olursa olsun mu?" diye sordu. "Ben ödüle odaklanırım," diye cevap verdim.

Başını salladı. "Ödülü hiç yeniden gözden geçirdin mi? Kendine buna değip değmeyeceğini soruyor musun? Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm."

Ürperdim. Bunu hiç düşünmemiştim. Sadece bir hedefim vardı ve ne pahasına olursa olsun onun peşinden gitmiştim. Daha çocukken ne yapmak istediğime karar vermiştim ve babamı izlediğim için ne gerektiğini biliyordum. Onun sahip olduğu şeyi istiyorsam başka seçeneğim yoktu. O zamandan beri bir kez bile hedefin kendisini sorgulamadım ya da fedakârlığı düşünmedim. Kafamı kaldırdığımda Violet'in bana sırttığını gördüm ve gülümsemesi tüylerimi diken diken etti.

"Buradayım," diye cevap verdim. "Bu bir şey ifade etmiyor mu? Benimle dalga geçebilirsiniz ama bütün gece izin almak benim için büyük bir olay."

Beklediğim gibi gülmedi. Sadece başını salladı. "Biliyorum, bu yüzden bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Ona sııttım. "Gelmelisin. Bu gece gelmek istedim. Akşamı seninle geçirmek için. Ve dikkatimi işten başka yöne çekmek için olması gerekenden daha fazlası gerekiyor."

"O zaman eğlendirici olsam iyi olur," diye cevap verdi, gözleri parlıyordu.

"Sen asla başka bir şey olamazsın."

Güldü. "Sen delisin. Çılgın yakışıklı, evet, ama yine de çılgın."

Violet

"Bir şişe daha şarap sipariş edeyim mi?" Kadehimi yerine koyduğumda Alexander sordu. Sanki en derin sırlarımı ortaya çıkarmak istiyormuş gibi bana bakıyordu ama bu gece bunu zaten başarmıştı. Uzun zamandır MIT ya da David hakkında konuşmamıştım. Tüm bu deneyimi su geçirmez bir sandığa kilitlemiş ve hafızamın okyanusuna bırakmıştım. Ama son zamanlarda yüzeye çıkmıştı ve bu gece Alexander onu geri aldı ve parçalayarak açtı. Birkaç aydır, belki de daha uzun süredir, içimi kemiren bir ses bana bir şeylerin yolunda gitmediğini, bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Belki halka arzla ilgili haberler ya da işimi kaybetmemdi, belki de daha önce başlamıştı. Sebep ne olursa olsun, beni İngiltere'ye getirmişti. Sonsuza kadar büro işi yapmak istediğimden değil, ama odadaki işim bana kariyerimde, hayatımda gerçekten ne istediğimi düşünmem için güven veriyordu. Sadece bunu henüz tam olarak çözememişim.

"Karar vermeden önce, sözleşmemin uzatılmasına evet diyeceğimi söylemem gerekiyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Bu kutlamak için bir şişe daha istediğin anlamına mı geliyor?"

"Evet demem senin için sorun olur mu?" Hayır demesini beklemiyordum. Ama ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Benden ona verdiğimden daha fazla bilgi almaya çalışırken her zaman yaptığı gibi bana baktı. "Elbette, mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

"Yani burada oturuyor olmamız önemli değil ama birlikte çalışacağız öyle mi?" Özel bir adam olduğu belliydi. Birlikte çalıştığı biriyle kişisel bir şey isteyeceğinden emin değildim ama ben istiyordum. Bir erkeği Alexander Knightley'i istediğim kadar istediğimi hiç düşünmemiştim.

"Bunu büyük bir mesele haline getirmedığımız sürece olmaz."

"Bu durumda odaya götürmek için şarap alabilir miyiz?" diye sordum.

"Oh, evet, elbette. Zaten gitmem gerekiyor. Bir taksi çağırayım." Sanki bir garson bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.

Kalbim parçalandı. Gidiyor muydu? "Londra'ya geri mi dönüyorsun?" "Gitmeye hazırsın, değil mi?"

"Odama, senin yanına dönmeyi umuyordum."

Gözleri büyüdü ve ağzının kenarı seğirdi. "Centilmen olmaya çalışıyordum."

Başımı eğdim ve gülümsedim. "Çok nazik olmanı istemiyorum."

Alexander inledi. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Bütün gece uyanık kalalım, konuşalım, şarap içelim, soyunalım, sevişelim ve biraz daha konuşalım. Bütün geceyi anın tadını çıkararak geçirebiliriz."

"Bir şişe şarap daha," dedi Alexander yanımdan geçen garsona, "ve hesabı lütfen."

Geniş merdivenlerden yukarı çıkarken, elimi Alexander'ın elinin içine soktum. En son ne zaman bir erkekle bu kadar çok şeyimi paylaştığımı hatırlayamıyordum. Erkeklerle çok sık fiziksel olarak soyunurdum ama Knightley'ye gösterdiğim kadar çok şeyimi görmelerine nadiren izin verirdim. Artık Scarlett'le David hakkında konuşmuyordum bile. Beni sık sık uçarı ve odaksız olduğum için azarlardı ama gerçek şu ki nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. Alexander tek bir konuşmada benim hakkımda on yıllardır hayatımda olan insanlardan daha çok şey biliyordu.

Alexander anahtarımı aldı ve kilide soktu, sonra ben içeri girerken kapıyı açık tuttu.

Taşıdığım şarap bardaklarını yere bıraktım ve Alexander içkilerimizi doldurdu.

"Takım elbiseni beğendim," dedim. "Cüppeden daha iyi."

Bana bir bardak uzattı. "Bu Prada. Çünkü, bilirsiniz, tüm avukatlar bunu giymeli."

"Onaylıyorum," dedim, elimi yakasından yukarı kaldırıp ensesini avuçlayarak.

"Tanrıya şükür."

Alaycılığına sııttım. Bir şekilde çok fazla olmadan çekici olmayı başarıyordu. Dengeyi tam olarak tutturmuştu.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni ofisinde öptüğünde hissettiğim o hafif, baş döndürücü his beni sardı. Çok geçmeden geri çekildi. Sabırsızdım. Daha fazlasını istiyordum. Ellerin üzerinde olduğum, dilinin üzerinde olduğum ve sikişimin içimde olduğum kısma gelmeliydim. Hatırladığım kadar iyi olup olmadığını anlamam gerekiyordu.

"Bekle," dedi, şarabımı aldı ve kendi şarabının yanına komodinin üzerine koydu. Sonra ceketini silkti, sandalyenin arkasına yerleştirdi ve ayakkabılarını çıkardı.

"Buraya gel," dedi ve beni yatağın üzerine kaldırmadan önce ellerini belimde dolaştırdı. "Yatak bizim için bir yenilik."

Güldüm. "Sanırım."

Tamamen giyinik halde yanıma uzandı, boştaki parmaklarını kıkımda gezdirirken başını bir elinin üzerine koydu. Hiç acelesi yoktu ve ben de acele etmeme rağmen, hızımı onun belirlediğini ve bana teslim olmayacağını biliyordum.

"Sikişmek için zaman ayırıyor musun?" diye sordum. İşine o kadar odaklanmıştı ki, çok fazla kadını, kız arkadaşı olup olmadığını merak ettim.

"Seni becermek mi? Evet." Beni daha yakına çekti, vücutlarımızın uzunluğu birbirine değiyordu.

Parmaklarımla yüzünün hatlarını çizdim. Tüm açılara sahipti ve sakalı sertti. Uyluklarımla arasında nasıl hissettirdiğini çok geçmeden öğreneceğimi umuyordum. "Benden önce kim vardı?"

Nefes verdi ve sırt üstü döndü. "Barda tanıştığım bir kız."

"Barlara mı gidiyorsun?"

Kıkırdadı. "Zaman zaman normal insanların yaptığı şeyleri yaparım. Bir gece viski içmek için uğradım. Geç bir saatti. Bana yaklaştı. Onun evine geri döndüm. Gece kalmadım."

Bu Knightley için mantıklı olan türden bir seksti - uygun, geçici ve odaklanmak için zaman harcamadığı bir şey. Benimle öyle değildi. Bu gece burada değil, ofisinde bile değil. Sanki beni becerirken aklındaki tek şey bendim ve bu kadar çok şey düşünen bir adam için bu en büyük iltifattı. Bu ilginin ve yoğunluğun beni hedef alması başımı döndürdü, beni tepeden tırnağa doldurdu.

Gömleğinin düğmelerini açtım ve o da elbisemin altından uzanıp kıkırımı avuçladı.

"Tamamen çıplak nasıl görüneceğini merak ediyordum," dedi, başını boynuma eğdi ve dudaklarını tenime bastırdı. "Bunun hayalini kurdum."

Elimi pantolonuna doğru ittim ve onu avucuma mükemmel bir şekilde oturan malzemeye karşı zorlarken buldum. Beni itti ve inledi. "Ne hayal ettin?"

"Pürüzsüz bir ten." Elini kalçamın arkasında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Salyalarımı akıtan göğüsler." Elini göğüslerimin arasına kaydırды ve sütyenimin dantellerine uzandı. "Tıpkı bunun gibi." İnledi ve beni sırtıma doğru itti. "Bu gece her şeyin sırasını değiştirmek zorunda kalacağım," dedi.

"Öyle mi?"

Başparmağını alt dudağıma bastırdı, sanki birazdan beni öpeceğini bilmemi istiyordu. "Sevişeceğiz, sonra içeceğiz, sonra sevişeceğiz, sonra konuşacağız. Sonra tekrarlayacağız." Dudaklarını benimkinin köşesine bastırarak üstüme uzandı. "Ve hiçbir adımı aceleye getirmeyeceğiz." Beni tekrar öptü. "Bu odadan çıktığımızda bedenini ve zihnini herkesten daha iyi tanıdığımdan emin olmak istiyorum."

Bu düşünceyle ürperdim çünkü ona inanmıştım. Alexander Knightley'nin istemediği şeyleri söylemediğini artık biliyordum.

Alexander

Ergenler gibi saatlerce öpüştükten sonra daha fazla bekleyemedim, onu soymak zorundaydım, her santimini görmek, hangi yerine dokunacağıma, ovacağıma, öpeceğime, emeceğime, yağmalayacağıma karar vermek istiyordum. Yatağın üzerine diz çöktüm ve elbisesini sıyrarak her bir parçasını ortaya çıkardım, vücudunun mucizesini içime çekmeme izin verdim. Sanki bir tablo gibiydi, yağı hâlâ tazeydi, her çizgisi, her kıvrımı mükemmel ve pürüzsüzdü. Bakışlarımı sert, dik göğüslerine kaydırdım, pembe meme uçları dışarı fırlamıştı, sanki benim özel ilgim için yalvarıyorlarmış gibi bana bakıyorlardı. Onlara ulaşacaktım. Yakında.

Elbisesini çıkardıktan sonra iç çamaşırını indirdim ve tamamen çıplak kaldı. Onun utanmaması ihtiyacımı besliyor, ona ne yapacağımı düşünmek için zaman ayırmamı istiyordu. Gömleğimi pantolonumdan çıkardım ve sıyırdım. "Çok güzel bir vücudun var," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi, gülümserken göğsü kabarıyordu.

Uzaklaşmak istemiyordum ama teninin tenime değmesine ihtiyacım vardı. Hızla ayağa kalktım, pantolonumu tekmeledim ve cüzdanımda prezervatifleri buldum.

Yatağa geri döndüğümde "Harika bir vücudun var," dedi. "Spor salonuna zaman ayırmalısın."

"Egzersiz yapmadan zihnim iyi çalışmıyor. Beni güne hazırlıyor."

"Bunun için teşekkür ederim."

Kıkırdadım. "Bir şey değil." Onu dudaklarından öptüm, bunun hızlı bir öpücük olmasını planlıyordum ama kendimi geri çekemedim. Öpücüğünü derinleştirdim, dilim onunkine bastırdı, saçlarımın arkasındaki parmakları vücuduma şok dalgaları gönderdi.

Violet'le her öpüşmem ilk öpüşmem gibiydi. Daha önce kadınlarla ilgili hiçbir anım yoktu. Violet zihnimi geçmişteki her şeyden arındırmıştı. Bacakları benimkilere doğru kayarak beni tahrik ederken saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim.

İnledi ve ben de geri çektim. "Gerçekten harika öpüşüyorsun," dedim.

"Sana dönüyorum."

Dudaklarımı onun gergin karnına bastırdım, sonra göğüslerinin arasındaki boşluğa kadar yaladım. "Bu çökmüş hissettiriyor." Burada onunla birlikte olmaktan duyduğum hazzı açıklayacak başka bir kelime yoktu.

"Seks mi?"

"Seni çıplak görmek. Seninle vakit geçirmek." İş dışında hoşlandığım pek bir şey yoktu ama burada olmak tam da olmak istediğim yerdeydi.

"Öyle mi?"

"Evet, eteğinin beline dolanmasından ve pantolonumun ayaklarımın altında toplanmasından daha iyi." Ne kadar iyi olursa olsun, duvara karşı hızlı bir sikişten daha fazlasını hak ediyordu. Ne kadar sert boşalırsa boşalsın.

Güldü. "Bu da eğlenceliydi."

"Zaman ayırabilmeyi seviyorum. Senin tadını çıkarmak için."

Parmağını kaşımın üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. "Bunu söylemek çok hoş."

"Ciddiyim."

"Ve sen ciddi olmadığın şeyleri söylemezsin, bu yüzden daha anlamlı."

Haklıydı. Bu kadınla çıplak ya da giyinik vakit geçirmekten keyif alıyordum ve beni bunun bir sınır olmadığını bilecek kadar iyi tanıması hoşuma gidiyordu.

Vücuduna göz gezdirirken iç çektim. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Cevap olarak bacaklarını açtı.

Kıkırdadım. "Öyle mi?" Ben sordum ve o sadece gülümsedi. Ne istediğini soracak kadar kendine güveniyordu ama önemli olan yerde kontrolün bende olduğunu anladığını biliyordum. Ne kadar sert, ne kadar derin, ne kadar uzun olacağına ben karar verdim.

Bacaklarının arasına girdim ve kalçalarını iyice bastırdım. Kafamı kaldırdığımda beni ve amına olan hayranlığımı izliyordu. Onun tadına bakacağım zamanı uzatıyordum. Nefesimi içime çektim ve dilimi düz bir şekilde ona dayadım, böylece ucu

Açılışını dürttü. Her yeri yasemin kokuyordu; tatlı ve seksinin mükemmel bir birleşimiydi.

Dilimi yukarı kaldırıp kıvrımlarını keşfetmeye başladığımda elleri başımın arkasına doğru uçtu. Sırtını kamburlaştırması ve yüksek sesle inlemesi sikime kan hücum etmesine neden oldu. Gözlerimi kapadım, vücudunun kıvrımlarını ve teninin sıcaklığını engellemeye çalıştım, böylece onu iyi ve ıslak hale getirebilirdim. Sikimi içine kaydırduğımda, istediğim her şeyi yapabilecek kadar çaresiz olmasını istiyordum.

Kalçalarını yukarı kaldırmaya çalıştı ama altımda debelenirken onu yerinde tuttum. "Alexander," diye inledi. "Alexander."

Daha önce kimsenin tam adımı ürkmeden söylediğini duymamıştım ama Violet bunu sahiplenmiş, kralların kralından başka bir şeymişim gibi hissetmemi imkânsız kılmıştı.

Aşağıya ve sonra tekrar yukarıya inmeden önce klitorisini daire içine aldım ve fiskeledim. Amının her bir parçasına odaklanmam için onun aç olmasına ihtiyacım vardı. Dilim geldiğinde muhtaç, gittiğinde ise çaresiz olmasını istiyordum.

Klitorisi dilime karşı sertleştikçe sesleri daha da yükseldi ve hisler onu aştıkça kalçalarını sıkıca kavramak zorunda kaldım. Elleri saçlarımı bırakıp çarşafı yumrukladı ve sırtını dikleştirip tekrar tekrar adımı haykırdı.

Vücudu yatağın üzerinde eridi ve orgazmının artçı şokları dilime çarptı.

"Tanrım," dedi.

Ağzımı elimin tersiyle sildim ve vücudunda gezindim. "Biri gitti."

"Hiç böyle boşalmamıştım. Bir erkek üzerime inerken değil."

Beni şaşırtmadı. Birlikte olduğumuzda normal olmadığından emin olduğum bir şeyler oluyordu. Sıradan değildi. "Çünkü bunu hiç yapmadım."

İçini çekti. "Görünüşe göre."

Onu dudaklarından öptüm ve kollarını boynuma sararken dilini ağzımın içine soktu, kendini tatmak istiyordu.

"Sikini içimde o kadar çok istiyorum ki," dedi ben çekilirken.

Tanrım, söylediği bu sözler neredeyse çok fazlaydı - sanki söyleyeceği en doğru şeyi biliyormuş gibiydi ama gözlerindeki açlıktan ve nefessiz konuşmasından bunu neden söylediğini anlamadım. Nasıl hissettiğiydi. Ben istemediğim şeyleri söylemezdim ama Violet de çok farklı değildi.

"Çok sabırsızsın."

"Haftalar oldu," diye sızlandı.

Zorlanan sikim de onunla aynı fikirdeydi. "Yüzüstü dön." Uzanıp komodinin üzerinde bıraktığım prezervatiflerden birini aldım, paketi yırtarak açtım ve sikimi kapattım.

Kendini dört ayak üzerinde konumlandırmıştı ama bu şekilde başlamayacaktık. "Yüzüstü yat," dedim.

Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı ama itaatkâr bir şekilde dediğimi yaptı. Kahretsin, bu kadını sevdim.

Ağırlığımı dirseklerime ve ön kollarıma vererek onun üzerine oturdum. İniltilerini duymazdan gelmeye çalışarak, olabildiğince derine inene kadar yavaşça içeri ittim; o, kendimden esirgediğim her zevki aynı anda tattırıyordu.

Durakladım, kendimi toparlamaya çalıştım, nefesimi sabitlemeye çalıştım. Her nefes alışımında yasemin kokusunu içime çektim ve bu koku benim bir parçam haline geldi. Gözlerimi kapattım, onun sıcaklığını, sikimi çevreleyen yoğun baskısını, parmak uçlarımin tenine bastığında yuvasını bulmuş gibi görünmesini içime çektim.

"Sikimin senin için ne kadar mükemmel olduğunu görüyor musun?"

Kelimeleri oluşturacak kadar tutarlı değildi ama ağlamaları, sızlanmaları, inlemeleri hoşuma gidiyordu. Bana bilmem gereken her şeyi anlatıyorlardı. Onun da bunu hissettiğini anladım - bu bağlantıyı, bu mükemmelliği. Ofisimde duvara yaslandığında onun son on yılın en iyisi olduğunu düşünmüştüm ama bu hatırladığımdan daha iyiydi.

Eğildim ve dişlerimi omzuna geçirdim -beni her yerinde hissetmesini istiyordum.

Ellerimi yukarı iterken, açının değişmesiyle altımda sıkıştığı yerden haykırdı. "Bu çok iyi." Sesinin titreşimi omurgamda ve sikimde yankılandı. Bu kadının beni uçurumun kenarına getirmek için sadece konuşması yeterliydi.

Neredeyse sonuna kadar çektim ve tekrar ittim, şehvetten nefessiz kalmıştım. "Bu şekilde, nefes alış verişin değiştiğinde duyabiliyorum. Kulağına ne kadar iyi hissettirdiğini fısıldayabilirim." Tekrar içeri ittim, keskin ve kararlıydım. "Ve seni ne kadar sert becereceğimi söyleyebilirim."

İnledi ve ben de hızımı artırdım, kendiminkine teslim olmadan önce ondan bir orgazm daha çıkarmak istiyordum. Hareket etmeye çalıştı, ellerini yukarı kaldırmaya çalıştı ama hiç umudu yoktu. Onu istediğim yerdeydi - tamamen kontrolüm altında, evcilleştirilmiş ve fethedilmişti. Kollarını tekrar vücudunun yanına çektiğimde titredi, yüzünü şilteye çevirdi ve çığlık attı.

Etrafımda spazm geçirirken uzun süre dayanamayacağımı bilerek itmeye devam ettim. "Fuuuck," diye bağırdım, orgazmının kuyruklarına geldiğimde, her hareketiyle onu yatağa ittim.

Onun üzerine yığıldım, sonra sırtüstü döndüm ve prezervatifi attım. Kalbim göğsümü dövüyordu ve nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Violet?" Kılını bile kıpırdatmamıştı.

Başını çevirdi, hâlâ yüzüstü yatıyordu, kolları yanındaydı. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

Sanki saatlerce karanlıkta kaldıktan sonra güneşe çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Sanırım iyiyim. Çok yoğundu."

Elimi uzattım ve yanıma doğru kaydı. "Bir süredir aramızda bir şeyler oluyordu."

"Belki de öyledir," dedi parmaklarını göğsümde gezdirerek. "Ama bence bundan daha fazlası var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bana seksten daha büyük bir şeymiş gibi geldi."

Ne demek istediğini biliyordum. Bunu iyi bir seks olarak görmezden gelebilirdim ama o haklıydı, bundan daha fazlası vardı. Belki yemekte paylaştığımız şeylerdi ama *sadece* şehvet değildi. Ofisimde ilk kez olağanüstü bir bağ kurduğumuzu biliyordum ama bu gece sadece fiziksel değildi. Daha yoğundu. Daha bağlıydı. Daha derindi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve şimdi yaşadığıma göre, acaba hiç doyabilecek miyim diye merak ediyordum. Violet'in gitmesine izin verebilecek miydim?

Göğsümü okşadı ve vücudunu bana doğru eğdi, bacağı benimkinin arasına düştü, sıcak amı kalçama yaslandı. "Buna *ihtiyacım var*."

tekrar," diye fısıldadı.

İhtiyaç kelimesinin üzerinde durması. Bunun bir arzudan daha fazlası olduğunu biliyordum. Ellerinin üzerine kalktı ve vücuduma sarıldı, sikim onun seksiyile ısındı ve bana bakarak sikimde bir kıpırdanma yarattı. Ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim, baş ve işaret parmakları arasında meme uçlarını yakaladım, önümde sallanırken tembelce çimdikledim ve bıraktım. Her sallanışının ve titreyişinin tadını çıkarıyordum. Hareket etmeye başladı. Kahretsin, boşalalı sadece birkaç dakika olmuştu ve tekrar sertleşene kadar sadece birkaç dakika daha geçeceğini biliyordum. Avuçlarını göğsüme dayadı, göğüslerini sıktı - sikim bunu takdir etti ve kalçalarını kavradım, parmak uçlarım ait oldukları yerde tenine batarken ıslak amının büyüyen ereksiyonumun üzerinde kaymasını teşvik ettim.

Nefes nefese kalmaya başladı ve başı öne düştü, parlak, siyah saçları omuzlarına ve kollarına döküldü, daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken bizi daha da birleştirdi, sıkı tutuşum tarafından teşvik edildi.

"Kendini çok iyi hissediyorsun," diye homurdandım.

"Beni becermeni istiyorum," diye bağırdı durup göğsümün üzerine yığılırken. "Buna ihtiyacım var, *lütfe*."

Bu alıngan, seksi kadın sikim için yalvarıyordu. Daha iyisi olamazdı. Sikime kan hücum etti ve onu hızlı bir hareketle sırt üstü çevirdim. Diz çöktüm ve sikimi prezervatifle kapattım. Sanki bu akşam İngiltere'ye gelmemişim gibi onun içinde olmam gerekiyordu.

İçine girdiğimde ikimiz de haykırdık.

Hâlâ çok sıkıydı, etrafımda kanlı bir yumruk gibiydi. Saniyeler içinde boşalmamak için çok çalışmam g e r e k e c e k t i .

Yüz yüze itmeye başladım, kaygan ıslaktı ve sürüklenme o kadar mükemmeldi ki başka bir şeye odaklanmak zorunda kaldım. Ama baktığım her yerde Violet vardı. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne eğildim, ağzını özensizce yağmaladım ve sonra alnımı onunkine bastırdım, nefesi, kelimeleri ve zevki paylaştım.

Altımda sesleri daha da yükseliyor, cümleler parçalanmış kelimeler ve heceler halinde kayboluyordu.

Kalçasını yukarı çektim, ona daha fazla sokulmak, daha derinlerine inmek istiyordum, tek bir bedende birleşmemizi istiyordum. O çok yakındı ve ben de

-Zirveye ulaşmak üzereydik, ip kopmak ve ikimizi de serbest bırakmak üzereydi. Son bir itme ve onun orgazmının ilk titremesi benim için son ipi kopardı ve ikimiz de sessizce boşaldık, ağızlarımız açık, bedenlerimiz birbirine bağlı, birbirimizin gözlerine bakarken, neler olduğunu ve herhangi bir şeyin nasıl bu kadar iyi hissettirebileceğini anlayamadık.

O anda değiştiğimi anladım. Violet King'den sonra her şeyin farklı olacağını anlamıştım.

Violet

Alexander pencerenin önünde çıplak durmuş, elleri sabahı karşılamaya hazırlanırken, "Eğer o perdeleri açarsan, yemin ederim en yakın çatalı bulup gözüne saplarım," dedim.

"Saat neredeyse yedi buçuk." Aksanı bu sabah daha İngiliz gibiydi ama belki de uykusuzluğumdandır.

"Bu da üç saat uyuduğum anlamına geliyor. Yatağına dön ve kıpırdama." Yorganı başımın üzerine çektim.

"Seni uyanıdır mı ister misin?" diye sordu şilte eğilirken.

"Bütün gece beni uyanık tuttu. Uyumam gerek."

"Spor salonuna gitmeliyiz. Burada çıplak durup yanında öylece yatmamı bekleyemezsin."

Kalçalarımı birbirine bastırdım, bütün gece vücudunun üzerimde ve içimde olmasının etkileri aklıma geldikçe inledim. "Sanırım kırıldım."

"Sen mükemmelsin. Hadi gidip çalışalım. Burada havuz olduğunu mu söylemiştin?"

"Nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun? Sinir bozucu. Odada geçirdiğin onca saat ve dün geceki sevişmeler yüzünden bitkin düşmüş olmalısın."

"Daha fazla sevişmek istemiyorsan spor salonuna gitmeliyiz."

İnledim ve kendimi yukarı ittim. Vücutum daha fazla dayanamadı. En azından birkaç saat dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç saniye onu izledim. Odada her zaman bu kadar derli topluyken, yatakta karmakarışık saçlarının görüntüsü çok sevimliydi. Giyinmeye başladığında sırtışıma gizlemeye çalıştım.

"Hey, spor kıyafetler nereden geldi?"

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Çok seksisin." Soruma cevap vermeyince kaşlarımı çattım.

"Arabam. Sence nerede?"

Odanın içinde tökezleyerek ilerledim ve banyonun kapısını kapattım. Dün geceyle ilgili hiçbir şey beklenmiyordu. Ne Alexander'ın gelmesi. Ne konuşma. Ve seks de. Gerçekten hatırladığım gibi miydi? İlk orgazmı, sonra ikincisini hatırlarken diş fırçamın etrafında sırtıttım. O kadar güçlü ve bedenimi kontrol ediyordu ki. Üçüncüyü ve dördüncüyü. Dün gece farklı bir yönünü ortaya çıkarmasına bayılmıştım; sopayı kışından çıkarmış ve beni mümkün olan en iyi şekilde boşaltmaya odaklanmıştı.

"Hadi," diye bağırdı yatak odasından. "Çıkış saat 10'da."

Ağzımı çalkaladım ve kapıyı açtım. "Sabahları hep böyle cıvıl cıvıl mısın?" Elimi kalçama koydum ve gözlerimi ona diktim.

"Her zaman bu kadar asabi misin?"

"Ben çekiciyim," diye düzelttim onu. "Her zaman."

Kıkırdadı. "Bunu hatırlamaya çalışacağım." Beni kendine çekti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana aynı zamanda çok güzel olduğunu söylemiş miydin?"

"Sana ne oldu böyle? Bu hafta sonu Knightley mi?"

Beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve sonra bıraktı. "Hazır mısın?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek. Hafifliği beni hazırlıksız yakalamıştı. Dün gece birkaç saatliğine dünyadan kaçmış ve gerçekliğin dışında var olmuştuk. Bu sabah bir gümbürtüyle dünyaya geri dönmeyi ve ne kadar açık olduğumdan, paylaştıklarımın utanmayı bekliyordum. Ama garip hissetmek yerine, aynısından daha fazlasını istedim. Alexander Knightley'den daha fazlasını.

Koşu kıyafetlerimi giydım ve dolaptan spor ayakkabılarımı çıkardım. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Sen ve ben mi?"

"Anı yaşamakla ilgili olduğunu sanıyordum."

Yatak odasından çıkarken onu takip ettim. Bu kadar erken saatte spor salonuna nasıl gidecektim? "Ben de senin planlı olduğunu sanıyordum. Göremeyeceğin kadar uzakta olan bir şey için çalışıyorsun."

Elimi tuttu ve hızını artırdı.

"Spor salonuna gideceğiz, sonra odaya dönüp duş alacağız ve sevişeceğiz. Sonra seni eve bırakacağım." Durdu. "Nerede yaşıyorsun?"

"Mayfair. Hill Caddesi."

Kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?"

"Kız kardeşimin baldızının evinde. Sana söylemiştim."

Başını salladı ve beni de peşinden sürükleyerek merdivenlerden inmeye başladı. "Ve sonra eve döneceğim-"

"Otele mi?"

"Yaşadığım yere," diye kabul etti. "O zaman dün gece ve bugün kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışacağım."

Ona bizi sormak istiyordum. Onu tekrar odaların dışında görecektim miydik? Bu hafta yine yemeğe çıkacak mıydık?

Violet nereye gitmişti ve lütfen biri onu geri getirebilir miydi?

Belki bir koşu bana iyi gelir, şu ana, bugüne odaklanmamı ve gelecek hafta olabilecekleri ya da olamayacakları bir kenara bırakmamı sağlar.

YİRMİ

Menekşe

Tezgâhtarların ofisine doğru dönerken Alexander'ın kapalı kapısına baktım ve gülümsedim. Muhtemelen içeride çalışmakla meşguldü ve kendisini vahşi gösterdiğini düşündüğü ama aslında seksi gösteren o küçük sevimli kaş çatma hareketini yapıyordu.

Dün tam da söylediği gibi gitmişti, gerçi beni bırakmadan önce arabasında on dakika kadar öpüşmüştük. İnanılmaz bir öpüşmeciydi. Bahse girerim öpüşerek avukatlıktan kazandığından daha fazla para kazanabilirdi.

Masasının önünden geçerken, "Merhaba Jimmy," dedim. "Violet. Spa nasıldı?"

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "İiydi. Rahatlatıcı." Londra'ya kemiksiz ve yatmaya hazır bir halde dönmüştüm ama bunun sorumlusunun spa olduğundan emin değildim. "Hafta sonun nasıldı?"

"Harikaydı. United kazandı."

Ne demek istediğinden emin değildim ama yine de ona bir beşlik çaktım ve masama doğru ilerledim. Masamın üstünde, içinde eteğimin bulunduğu kutu gibi tanıdık, parlak siyah bir kutu daha vardı. Daha önce hiç bir erkek bana hediye almamıştı. Bir erkeğin bana kaç kez akşam yemeği ısmarladığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

Paltomu çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım ve kurdeleyi çektim. Çabuk olmalıydım. Diğerleri de yakında gelmeye başlayacaktı. Kâğıt mendilin içine uzanarak bir kumaş çıkardım; ince ve narindi ve elime aldığımda bunun şeffaf, siyah bir kumaş olduğunu fark ettim.

Bluz. Tanrım, çok güzeldi ve aldığı etekle mükemmel uyum sağlayacaktı. Yan kapıdan sesler geliyordu ve hemen bluzu katlayıp kutunun kapağını kapattım ve masamın alt çekmecesine yerleştirdim.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Craig'le saat dokuzda teklifimi gözden geçirmek için bir toplantım vardı ve geç kalmak istemiyordum. Sadece birkaç şeyin çıktısını alacaktım ve sonra işim bitecekti. Sunum üzerinde çok çalışmışım. Benden yapmamı istediği şey büro işlerinden çok daha fazlasıydı. İşinde iyileştirmeler yapmam için bana güvenmişti. Gerçekten bir fark yaratabileceğime inanıyordu. Şirketten ayrıldığımdan beri yaptığım hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Alexander ve ben dün gece numaralarımızı değiştirmiştik ve ona hızlı bir teşekkür mesajı gönderdim. Dün gece ona tatlı rüyalar dilemek için mesaj atmıştım ve uyandığımda rüyasında beni gördüğünü söyleyen bir cevapla karşılaştım. En son ne zaman bir erkeğin düşüncesiyle kelebekler uçuştüğünü hatırlamıyordum.

Sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum. Başımın dönmesine alışık değildim, özellikle de bir erkek için. Sıkılmıştım, evet. Sinirlendim, kesinlikle. Ama Knightley diğer erkeklerin olamadığı her şeye sahipti. Alexander huysuz ve talepkârdı. Huysuz ve değişken biriydi ama sıkıcı değildi.

Resmi olmayan sunumum için son birkaç şeyin çıktısını aldım ve Craig'in ofisine doğru yola çıktım.

Açık kapıyı çaldım.

"Violet. Mükemmel. İçeri gel ve otur. Bizim için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Küçük konferans masasına oturdum ve her birimiz için bir paket kâğıt çıkardım.

"İyileştirilmesi gereken alanları dört kategoriye ayırdım: Faturalama, nakit akışı, emlak ve iletişim. Gerçekçi olmak gerekirse ilk üçüne odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum çünkü iletişim bunların her birini besliyor."

Craig elindeki malzeme paketini açarken başını sallıyordu. "Mükemmel."

Ona raporumu sayfa sayfa inceledim, sorunların nerede olduğunu açıkladım, bulgularımı kanıtlarla destekledim ve ardından sorunları nasıl çözebileceğimizi düşündüğümü anlattım. Bazıları basit operasyonel çözümlerdi, ancak genel öneri, faturalama sistemine bağlanacak ve nakit akışını iyileştirecek yeni bir belge yönetim sistemiydi.

"İddialı bir plan," dedi sunumu kapatırken ve sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Ama burada katılmadığım hiçbir şey yok. Aslında, ücretli danışmanlar gelip aynı tavsiyelerde bulunsaydı, şaşırırmazdım. Bu tür bir işi geçim kaynağı olarak yapmayı hiç düşündünüz mü?"

"Danışman olarak mı?"

"Kesinlikle. Sanki yıllardır buradaymışsınız gibi sorunlarımızı saptadınız ve çözümlerinizi pratik ve uygulanabilir. Etkilendim."

Masanın altında ellerimi sıktım. Beni daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemezdi. Yaptığım işi profesyonel bir danışmanla kıyaslamak dudak uçuklatmaktan başka bir şey değildi. Sadece *onu* hayal kırıklığına uğratmamıştım, *kendimi* de hayal kırıklığına uğratmamıştım. Daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamıştım. Burada çalışarak, Londra'da bulunarak, New York'taki hayatımda yaptığımdan daha büyük bir şey istediğimi keşfetmiştim.

"Tek sorunumuz yazılımın ve uygulamanın maliyeti."

"Sadece üst düzey bir araştırma yaptım; kesinlikle bir uzmanın gelip fiyat teklifi vermesi gerekiyor."

"Ve başka bir yerden maliyet tasarrufu bulmamız gerekecek. Avukatların bunu ödemek için katkı paylarını artırmalarını sağlamam mümkün değil. Zaten en ucuz oda biz değiliz."

"Anlıyorum. Ve bunu araştırabilirim. Gayrimenkul tavsiyem yardımcı olabilir. Yeni bir ofise taşınırsanız, işletme maliyetleriniz düşer çünkü özel olarak inşa edilmiş bir ofisi daha verimli kullanabilirsiniz."

Çenesini sıvazlarken başını salladı. "Araştırırsın, değil mi? Ve yazılımın ne kadara mal olacağına dair gerçek rakamı öğrenelim." Sunum paketini kapattı ve eliyle sıvazladı. "Bu mükemmel bir çalışma, Violet."

"Teşekkür ederim."

"Birkaç ay daha bizimle birlikte olacağına inanıyorum. Aksi takdirde resmi olarak bu hafta sonunda işinizin biteceğini düşünüyorum."

"Beni kabul ederseniz kalmayı çok isterim." "Anlaştık o zaman."

Toplantımız bitti, masadan kalktık ve Craig ofisinin kapısını bir kadının bağırma sesiyle açtı. "Nerede o?"

Craig beni koridora kadar takip ederken kaşlarını çatı.

"Craig," dedi uzun boylu, göz alıcı, sarışın bir kadın, odadaki birkaç kadın avukata hiç benzemiyordu ama etrafı tanıyor gibiydi. "Kocamı arıyorum."

"Bayan Knightley, sizi görmek ne güzel."

Bayan Knightley? Koridorun duvarları sanki yıkılmak üzereymiş gibi eğilip bükülmeye başladı. Craig'in bu kadına neden Bayan Knightley dediğine ve neden kocasını görmek istediğine dair olası açıklamaları düşünmeye çalıştım. Odada aynı isimde başka biri daha mı vardı? Alexander'ın annesi miydi? Tabii ki hiçbir şey bulamadım. Cevabı biliyordum. Sadece inanmak istemedim.

Alexander evliydi.

"Craig, çok tatlısın ama ben sadece Alex'le konuşmak istiyorum. Ofisinde mi?"

Alexander'ın kapı tokmağının tanıdık tıkırtısı koridorda yankılandı ve bu sabah hakkında kelebekler uçuşan adamın kapının çerçevesini doldurmasını izledim. "Gabby?" Gözleri karısından bana kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Burada ne işin var?"

Kadın koridorda yürüdü ve adamın yanından geçerek ofisine girdi ve kapıyı kapattı.

Hiçbir şey söylemeyen Craig'e döndüm, ben de onu takip ettim, ağzımı gülümsemeye benzediğini umduğum bir şekle soktum ve sunumumu göğsüme bastırarak masama geri döndüm.

Knightley evli miydi? Ben diğer kadın mıydım?

Midem çalkalandı ve ellerim terden kayganlaştı. Connecticut'a, kız kardeşimin yanına dönmek, yatakta oturup *Altın Kızlar*'ın tekrarlarını izlemek istiyordum. Aldatılmanın ne demek olduğunu biliyordum.

gibi hissettim. Bana pantolonunun içinde tutacak kadar saygı duymayan bir adama aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştım. Knightley'i nasıl bu kadar yanlış değerlendirmiştim? Asla olmamaya yemin ettiğim bir kadına nasıl dönüşmüştüm? Alexander'la sahip olduğum şeyleri -kişisel şeyleri- paylaşmak şöyle dursun, karısı ya da kız arkadaşı olan bir adamla bile bile asla seks yapmazdım. Erkeklerle ilgili dersimi çoktan aldığımı sanıyordum. Temelde güvenilmez olduklarını biliyordum, bu yüzden kendimi asla bu işe bulaştırmazdım. Kanıtım *vardı*. Daha fazla kanıtı ihtiyacım yoktu. Onun suskun cazibesine kapılacak kadar nasıl aptal olabildim? O da tıpkı diğerleri gibiydi; sikleri ve egoları tarafından yönlendiriliyordu. Benden uzak dursa iyi ederdi çünkü üç metre yaklaşırsa taşaklarına yumruğu indirirdim.

Alexander

"Burada ne yapıyorsun?" Masama doğru yürürken sordum. Gabby odama gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Geçen hafta sonuna kadar imzalı kâğıtları bana vereceğine söz vermiştin."

Kahretsin. Tamamen unutmuştum. Geçen hafta ve bu hafta sonu Violet'la o kadar çok şey olmuştu ki aklımdan tamamen çıkmıştı. Gabby daha iyisini hak ediyordu.

"Bana söz vermiştin Alex." Kederli görünüyordu, neredeyse yenilmişti. "Hayatıma devam etmem gerek."

Gabby'nin kızgın olmasına alışkındım ama onu üzgün görmeye alışkın değildim. Yine de bir hafta içinde onu ikinci kez bu kadar savunmasız görüyordum. Bu ona yakışmıyordu ve acısının sebebi benmişim gibi görünüyordu ki bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

"Bahse girerim bütün hafta sonu çalışmışsındır ve o kâğıtları bir an bile düşünmemişsindir." Bakışları masamın üzerinde gezindi.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıyordu. Yeterince çalışmamıştım ve bugün bunun bedelini ödüyordum. Yine de buna değmişti. Hayatım boyunca hiçbir şeyin bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim.

Ama geceyi ve ertesi sabahı Violet'le geçirmek öyle oldu. Uzun süre zayıflayan bir jeneratörde kaldıktan sonra elektriğe bağlanmış gibi hissettim. Birlikte yatakta geçirdiğimiz saatler yüzünden kaslarım ağrısa da zihnim daha berrak, daha keskindi.

"Özür dilerim," dedim.

Başını salladı. "Bana bir ömür yetecek kadar özür diledin. Sadece şu lanet kâğıtları imzala. Söz vermiştin."

Masama yöneldim ve birkaç hafta önce gelen zarfı çıkardım. Bu hafta sonu bakacaktım ama yine bencilce davranmıştım. Gabby'nin ihtiyaçlarını yine ihmal etmişim.

Son sayfayı imzaladım, sonra belgenin ön tarafına doğru sayfa sayfa ilerledim, ilerledikçe paraf attım. Standart bir belgeydi. Tartışmalı hiçbir yanı yoktu.

"Gördünüz mü?" Gabby dedi ki. "Senin beş saniyeni aldı ve ben buraya gelmek için yarım günümü harcamak zorunda kaldım."

"Biliyorum. Bunu yapmalıydım."

"Hafta sonu izinli olsaydın kendimi daha iyi hissederdim. Çalışmaktan başka bir şey yapsaydın. Uyanık olduğun her saati odanda geçirmemenin sana iyi geleceğini hiç düşündün mü?"

Bu hafta sonu Cumartesi gecesinin tamamını ve Pazar gününün neredeyse tamamını izinli geçirmiştim ve buna değmiş olsa da bunu düzenli olarak yapamazdım. Gabby'yi kızdırmış ve beni de işimden geri bırakmıştı. "Mesajı aldım Gabby-çok fazla çalıştığımı düşünüyorsun."

"Bakın, hiçbir zaman kocasına bağırarak bir kadın olmak istemedim. Tartıştıktan sonra kendimden nefret ederdim." Masama yaslandı. "Senin ilgini istediğim kadar, mutlu olmanı ve iyi bir hayat sürmeni de istedim. Sen düzgün bir adamsın ve tüm hayatını çalışarak geçirmekten daha fazlasını yapmayı hak ediyorsun."

Tüm o bağırış çağırış arasında Gabby'nin iyi yanlarını unutmuştum. Nazik ve merhametliydi ve insanlar için en iyisini istiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama ben her zaman yapmak için yola çıktığım şeyi yapıyorum Gabby," diye cevap verdim. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben bu hayatı seçtim."

"Biliyorum." Gözlerini kapattı.

"Ama garajdaki konuşmamızdan sonra bu hafta sonu Cumartesi gecesi izin aldım."

"Mucizeler asla sona ermeyecek. Önümüzdeki on yıl içinde bir ara kendini bütün bir hafta sonu için hazırlamış olabilirsin. Biliyor musun, az önce bir tatil rezervasyonu yaptırdım. Sri Lanka'ya gidiyorum. Sonunda hiç gittin mi?"

Üniversite sırasında Hindistan'a gittiğimden beri hiçbir yere gittiğimi hatırlamıyordum. "Hayır, hiç gitmedim. Gitmem mi gerekiyordu?"

"Hep gitmek istediğini söylediğini hatırlıyorum."

Gözlerimi kıstım. "İstiyor muydum?"

"Evet. Evlenmeden önce listende bir sonraki sıranın bu olduğunu söylemiştin. -Hatta senin iş yoğunluğun nedeniyle Galler'e üç günlük bir gezi yapmadan önce potansiyel bir balayı olarak konuşmuştuk. Sanırım o listede hâlâ pek ilerleme kaydedemediniz."

Sri Lanka'ya gitmek istediğime dair hiçbir anım yoktu. Yapmak istediğim şeylerin ya da gitmek istediğim yerlerin bir listesini hatırlamıyordum. Hukukun her zaman tek odak noktam olduğunu düşünmüştüm ama belki de bir noktada başka hedeflerim de olmuştu. "Sanırım yok."

Başını iki yana salladı. "Sana bir kartpostal göndereceğim - en azından nasıl bir şey olduğunu gösteren bir resmin olacak. Umarım bir gün bunu kendin çözersin ya da sana benim anlattığımdan daha iyi anlatabilecek bir kadınla tanışırsın."

Belki de birkaç akşam daha izinli olmak için işimi organize etmeye çalışmalıyım. Violet'le geçirdiğim gecedен çok keyif almıştım. Biriyle iş dışında bir konuda konuşmak şaşırtıcı derecede eğlenceliydi ve seks de olağanüstüydü.

Gabby kâğıtları çantasına doldurdu ve ikimiz de ofisimden kapıya doğru yürüdük.

"Kendine iyi bak," dedim. Ona sarılmak istedim. Her şeyi bitirmek için çok tuhaf bir yol gibi görünüyordu. "Sri Lanka'nın tadını çıkar. Kartpostalımı bekliyor olacağım."

"İyi şanslar," diye cevap verdi ve koridorda ilerlemeden önce bana yarım bir gülümseme verdi.

Kapımı kapatmaya gittiğimde Violet yanımdan geçti. Ona gülümsedim ama gözlerini kaçırdı ve yürümeye devam etti.

YİRMİ BİR

Menekşe

Telefonum çaldı. Alexander. Yine. Telefonu yüzüstü yorganın üzerine bıraktım ve yatak başlığına yaslandım.

"Bu o muydu?" Scarlett iPad'imın ekranından sordu. Gecenin çoğunu surat asarak geçirdikten sonra, sonunda onu görüntülü sohbet için aramış ve Alexander'dan bahsetmiştim.

"Evet, yalancı, hilekâr pislik. Daha iyi bilmeliydim." Yumuşak gri kazağımın kollarını ellerimin üzerine çektim ve kollarımı kavuşturdum.

"Birine açılmana sevindim," dedi Atlantik'in öbür yakasında ne olduğu belirsiz bir sebzeyi doğrarken.

"Ha! Şaka yapıyor olmalısın, değil mi?"

"Bunun bir aksilik olduğunu biliyorum ama-"

"Bir aksilik mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? *Evli* olduğunu bilmiyordum. *Karısını* aldattı. Hem de *benimle*. Zinanın suç ortağımı ve hepsi o pisliğin suçu."

Görünüşe göre salata için daha fazla doğrama ve dilimleme. "Bilmiyorum Violet. Bence ona açıklaması için bir şans vermelisin. Karısı olduğuna emin misin? Belki de boşanmışlardır."

"Şu bardağın yarısı dolu olayını yaparken çok sinir bozucu oluyorsun. Anlamıyor musun? Ben aldatan bir çekiciyim."

"Saçmalama. Yüzlerce erkek arkadaşın oldu." Durakladı. Erkek arkadaş dediğim bu değildi ve Scarlett de bunu biliyordu. "David'den beri sayılır ve hiçbiri seni aldatmadı."

Onlara şans vermediğimi, benden sıkılıp daha ilginç birini bulmalarına fırsat vermeden onları bir kenara attığımı söylemek istemedim. "Bu konuşmada mantıklı konuşan tek kişi benim. David bir hilekârdı. Şimdi de Alexander. Sadece eve dönmek istiyorum. En azından New York'ta hilekârları çekebilir ve diyet Dr. Pepper içebilirdim. Ve birkaç hafta sonra Şükran Günü. Annemle babamın evini dekore etmeye yardım edebilirim."

"Annem ve babam tatil için Hawaii'de."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Çocukları olduğunu biliyorlar mı?"

"Dünyanın en güzel yerlerinden birinde hak ettikleri bir tatil yaptıkları i ç i n mutlu olan yetişkin çocukları olduğunu biliyorlar."

Homurdandım ama onunla tartışamazdım. Ailemin bildiği kadarıyla Şükran Günü için Londra'da olacaktım.

"Şükran Günü'nü hep birlikte Woolton'da geçirmeyi önerecektim."

Dik oturdum. Woolton, Darcy'nin taşradaki eviydi. "Uçakla mı gelecektin?"

"Evet. Eğer uslu durursan annemin yer elması şekerlemesini de yaparım."

Sırıttım. Dünyada her şey kaybolmamıştı. "Bunu gerçekten çok isterim." "Mükemmel. Bunu gerçekleştireceğim."

İstediği zaman gerçekten harika bir abla olabiliyordu. "Ayrıca, seninle düşündüğüm bir şey hakkında konuşmak istiyorum, bu yüzden Şükran Günü'nde gelersen iyi olur." Scarlett'in üniversiteye geri dönmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyordum ve New York'tan uzakta geçirdiğim süre uzadıkça, bu o kadar da saçma bir olasılık gibi görünmüyordu - daha çok yeniden başlamak için bir fırsat gibi.

"Ne tür bir şey?"

Onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederdim. "Sadece düşündüğüm bazı şeyler var."

Yaptığı işi bıraktı ve kameraya baktı.

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim. Tüm seçeneklere bakıyorum ama bunlardan biri okula geri dönmek."

Sessiz kaldı ama kocaman bir sırtış patlak verdi.

"Columbia, belki. Ama kalacak bir yere ihtiyacım var ve ..."

"Bizimle kalabilirsin tabii ki. Neredeyse hiç orada olmuyoruz ve eğer sana ders ücretlerini ödünç vermemi istersen-"

"Ciddiyim, Scarlett. Bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu düşünmeni istemiyorum. Sadece düşünüyorum." Bu konuyu hiç açmamalıydım, ama onun tepkisini ölçmek, deli olduğumu düşünüp düşünmediğini anlamak istiyordum.

"Söz veriyorum, seni görene kadar bundan bir daha bahsetmeyeceğim." Parmağıyla göğsüne bir çarpı işareti yaptı. "Sen de bana Alexander'ın söyleyeceklerini dinleyeceğine söz ver."

Gözlerimi devirdim ve yatağın aşağısına, yorganın altına doğru ilerledim. "Aptal yerine konulmayacağım."

"Tabii ki hayır, ama onu dinlemeden sözünü kesme, tarafsız kalmaya çalış." Omzunun üzerinden baktı. "Gitmem gerekiyor. Gwendoline'in bir içkiye ihtiyacı var. Bana söylemeden düşüncesizce bir şey yapma, tamam mı? İşini bırakmak yok, duydun mu beni?"

"Sana söylemeden istifa etmeyeceğime söz veriyorum. Seni seviyorum."

Ekran karardı ve keşke burada, Londra'da değil de Connecticut'ta onunla birlikte olsaydım demekten kendimi alamadım. Bunca yıl boktan kaçtıktan sonra nasıl olmuştu da başka bir adam bana bok atmayı başarmıştı?

Kapı zili çaldı. Cep telefonumu çevirdim; saat on biri geçiyordu. Kendimi zorla yataktan dışarı attığımda ve kabarık çoraplı ayaklarım yere bastığında zil tekrar çaldı.

"Violet," diye bağırdı Alexander posta kutusundan.

Merdivenleri tepinerek indim ve kapıyı biraz araladım. "Mahalleyi uyandıracaksın."

"Telefonuna cevap verseydin, posta kutusundan aramak zorunda kalmazdım."

Kollarımı pijamamın üzerine giydiğim hırkamın üzerinde kavuşturdum. "Ne istiyorsun Alexander? Uyumaya çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki g i r e m e z s i n . Evine, karının yanına gitmeni öneririm."

Sanki suratına yumruk atmışım gibi geri çekildi. "Ne? Hayır." Alexander ite kaka eve girerken kapı ardına kadar açıldı.

"Çık dışarı!" Çığlık attım, tökezleyerek geri çekildim. "Defol bu evden." Sakince ön kapıyı kapattı ve benimle yüzleşti. "Sakin ol, Violet. Ne düşündüğünü ya da ne kadar

Kendini yaraladın ama üç yıldır karımın yanına gitmediğimi söyledimde beni duymalısın." Sesi derin ve eşitti, sanki birisini çıkmazdan kurtarmaya çalışıyormuş gibiydi. Belki de öyleydi.

"Her neyse. İlgilenmiyorum." Oturma odasına doğru fırladım.

O da hemen arkamdaydı. "Üç yıl önce ayrıldığımızdan beri onu iki kez gördüm ve ikisi de boşanmamızla ilgiliydi."

Elimi kalçama koydum. "Kim boşanmak için üç yıl bekler ki?"

İçini çekti ve hikâyesini destekleyecek somut bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum ama kendin de söyledin, içimden gelmeyen şeyleri söylemem. Sana yalan söylemiyorum."

"Bu doğru olsa bile, ki bundan çok şüpheliyim, neden bana evli olduğunu söylemedin? Bu küçük bir şey değil Alexander. Sanki çocukken bir Labrador'un olduğunu ya da tavuk yemediğini söylememişsin gibi. Sen birinin *kocasısın*. Bu hafta sonu sana içimi döktüm ve sen bir karın olduğu gerçeğinden bahsetmiyor musun?"

Bağırmayı bıraktığımda sesim odanın içinde yankılandı. Bağırığımı fark etmemiştim.

Bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı ve sonra arkasını döndü. "Siktir," diye tükürdü, ellerini saçlarının arasına sokarak. "Siktir, siktir, siktir."

"Sadece git," dedim, boyun eğerek. Savunması yoktu. Söyleyecek bir şeyi yoktu. "Hayır," diye gürledi. "Gitmiyorum. Otur lütfen."

Şoktan mı yoksa kızgınlıktan mı bilmiyorum ama kanepeye geri düştüm.

"Gabby ve ben üç yıl önce ayrıldık. Muhtemelen bundan bahsetmeliydim."

Konuşacaktım ama beni susturmak için parmağını kaldırdı. Gözlerimi kaçırdım; bu adam nasıl olur da bana her istediğini yaptırırdı?

"Ama dürüst olmak gerekirse, doğru ya da yanlış, kendimi evli olarak görmüyorum. Hiç evlendiğimi de sanmıyorum." Önümde volta atıyor, yere doğru konuşuyordu. "Ayrıldığımda Gabby ile birkaç kez telefonda konuştuk ama hiçbir zaman bir uzlaşma umudu olmadı. Konuştuk

için sırala dışarı ve pratikler . banka hesaplar ve ipotek ödemeleri." Dinleyip dinlemediğimi anlamak istercesine bana baktı.

Öyleydim. Keşke kulaklarımı tıkayabilseydim. Kalbimi toparlayabilmeyi. "Gabby'yi üç yıl sonra ilk kez geçen hafta gördüm."

"Ve seni geri mi istiyor?"

"Hayır." Durdu ve sanki hayatında duyduğu en saçma şeyi söylemişim gibi bana baktı. "Boşanmak istiyor."

"Ve sen ona boşanmayacaksın çünkü ona hâlâ aşıksın," dedim.

"Tanrı aşkına Violet, neden böyle çılgınca sonuçlara varıyorsun?"

"Bilmiyorum, belki de bana evli olduğunu söylemeyi unuttuğun içindir."

"Bu konu açılmadı."

"Yani Amerika'da sakladığım üç çocuğum olsaydı, onlardan bahsetmememin sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Bana bu saçmalığı anlatamazsın."

"Bak, kötü göründüğünü biliyorum-"

"Kötü mü görünüyor? Kötü."

"Yemin ederim kadın, kapatma düğmen var mı?" "Evet, sen gidince açılıyor."

"Sadece beni dinle. Gabby'yi üç yıldır görmedim. Şu anki hayatımla bir ilgisi yok. Sen ve ben henüz geçmişimizle ilgili her şeyi paylaşacak zamanı bulamadık. Ama Gabby'nin artık beni sevmediğini garanti edebilirim. Belki ben de onu bir zamanlar kendi boktan yöntemlerimle sevmiş olabilirim ama aramızdaki her şey uzun zaman önce öldü. Boşanma sadece bir kağıt parçası, Violet. Üç yıldır birbirini görmeyen iki insan evli değildir, resmi kayıtlarda başka ne yazarsa yazsın."

Erkekler hakkındaki yargılarım o kadar yanıltıcı ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Sesi samimi geliyordu ama hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da bir aldatanı fark edemeyeceğimdi.

"Geçen hafta boşanma belgelerini aldım, sonra da eşyalarımı toplamak için eve gittim."

"Üç yıldır eşyalarını almak için geri dönmedin mi? Bu saçmalık."

"Gerçek bu. İlk ayrıldığımızda bana bazı eşyaları kutulayıp garaja bıraktığına dair bir e-posta göndermişti ama hiç zaman bulamadım. Onları sakladığını düşünmemiştim."

"Peki bugün neden odaya geldi?" "Korkmanı istemiyorum."

Bu, bombayı patlattığı kısımdı, bunu biliyordum. "Sadece söyle bana."

"Boşanma belgelerini imzalamamıştım, hafta sonu imzalamayı planlamıştım ama ..."

"Bilinçaltında bunu istemediğin için mi?"

"Çünkü seninle geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyordum. Sonra işlerin gerisinde kaldım ve Gabby'nin de haklı olarak belirttiği gibi, işler her zaman ondan önce geldi."

"Sana kızgın mı?"

Yanımda otururken kanepenin minderleri devrildi. "Hayatımdaki tüm kadınlar bana kızgın."

Omuz silktim. Hak ettiğinden fazlası değildi ama yine de ona inandım. Odadaki hiç kimse Alexander'ın evli olduğundan bahsetmemişti ve ben de pek çok avukat ve eşleri hakkında, kimin aldatıp kimin aldatılmadığı hakkında pek çok şey duymuştum. Kimse Knightley'den bahsetmemişti. Ama bundan da öte, şimdi burada karşımdaydı ve bana evliliğinin ayrıntılarını anlatıyordu, ona inandım. Yalan söylemezdi. Ne bana ne de başkasına. Buna ihtiyacı olduğunu düşünen bir adam değildi.

"İronik bir şekilde, onu görmek bana spaya gelme fikrini verdi."

"Ne yani, sana gidip rastgele bir kadınla tanışmanı, onu yemeğe götürmeni, sonra da gelecek yıla kadar onunla yatmanı mı söyledi?"

"Pek sayılmaz ama onu görünce taşındığımdan beri işten başka pek bir şey yapmadığımı fark ettim. Bu iş dışı kasımı çalıştırmama yardım edeceğini umuyordum." Elini belime doladı ve beni kendine çektiğinde onu durdurmaya çalışmadım.

"Affedildim mi?" Beni kucağına aldı ama cevap vermedim. "Geç oldu," diye mırıldandım.

"Yatma vakti mi?" diye sordu boynumu öperken.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Bu her neyse, devam etmeden önce başka neyin 'ortaya çıkmadığını' bilmem gerekiyor."

Geri çekildim ama beni sıkıca tuttu. Sert bedenim onun sert göğsüne karşı yumuşadı.

"Senden kasıtlı olarak bir şey saklamıyorum. Hayatımın nasıl olduğunu biliyorsun; ilginç şeylerle uğraşacak vaktim yok."

"Çocuk yok mu?"

"Onları masamın altında sakladığımı mı düşünüyorsun?" "Gabby'den beri kız arkadaşın var mı?"

"Bekâr olduğumu söyleyemem ama kız arkadaşım yok. Bant genişliğim yok."

Üniversiteden beri ilk kez, birinin kuralının istisnası gibi hissetmek istiyordum. David'den sonra erkeklerle olan ilişkilerimdeki katı gerçekleri kabul etmiştim; onları dikkat dağıtmak, seks yapmak ya da kendimi daha iyi hissetmek için kullanıyordum. Ama Alexander'ın bana nasıl farklı olduğumu, bana zaman ayırmak istediğini söylemesini istiyordum.

"Seninle vakit geçirmekten zevk alıyorum, Violet. Kasıtlı olarak bir şey saklamıyorum. Hayatım ya da hayatımdaki eksiklikler açık bir kitap, ama bu benim hakkımda her şeyi bildiğin anlamına gelmiyor. Sadece henüz o noktada değiliz."

Bana sarıldıkça, bir gün onun hakkında her şeyi bileceğime daha çok inanmak istiyordum. Uzun zamandır hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Korkutucuydu ama aynı zamanda doğru hissettiriyordu, sanki bu İngiltere'de bulunma nedenimin bir parçasıydı.

"Peki birlikte birkaç dakika daha geçirmeye ne dersin? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Parmaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. "Bana zarar verme." David'den bu yana ilk kez bir erkeğe beni yaralamasına izin verecek kadar yaklaşmışım. İlk kez onlara zarar vermemiş ya da çok yaklaşımadan kaçmamışım. Ama Alexander'la başka seçeneğim yoktu. Onun dalgasıyla sürükleniyordum ve şu an için bundan mutluydum.

"Gerçekten yapmamaya çalışacağım."

Bana zarar vermemeye *çalışmasından* daha fazlasını istiyordum. Verdiği sözün kanlı olmasını istiyordum. "Bu pek inandırıcı değil."

"Dürüst olmak gerekirse. Hiçbir şeyin garantisi yok Violet. Ama sana yalan söylemeyeceğim."

Başımı salladım. Bu yetişkin bir cevaptı, bir erkeğin cevabı.

Alexander çıktığım ilk *erkek* olabilir.

YİRMİ İKİ

Alexander

Dünyadaki her şey bu düzeltilmiş savunmaları hazırlamama karşı komplo kuruyordu. Eğer kıdemsiz bir avukatla daha sık çalışmaya başlarsam, muhtemelen onlar halledebilirdi, ama Lance'in de belirtmekten hoşlandığı gibi, ben bir kontrol manyağıydım.

"İçeri gel," diye kapıyı çaldım. Ofisim bugün Piccadilly Circus'a dönmüştü. Her şey birbiri ardına gelmişti ama Violet'in bacakları görüldüğünde mutlu bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Onu yanıma çağırarak, "Gözlerimi yaşartıyorsun," dedim.

"Neden acıyor? Bu sabah herkesin dilindesin."

Geçen hafta Gabby ile yaşadığımız olaydan sonra aramız düzelmişti. Geçen Perşembe günü geç saatlerde otelimde akşam yemeği yemiştik ve onu Londra'daki favori restoranıma götürmek için bir Cumartesi gecesi daha izin almıştım. Arka arkaya iki cumartesi gecesi, buna kimse inanmaz.

"Tahmin edebiliyorum. Herhalde sadece boşanmam yüzünden değildir." "Hayır, şu büyük dava yüzünden -Bar Humbug ya da her neyse."

"Kraliyet Hummingbird Motors'a karşı ama Bar Humbug da olur."

Yan masama atladı, eteğinin üstünü göremeyeyim diye uzun bacak bacak üstüne attı.

"Bana odadakilerin hakkımda dedikodu yaptığını söylemeye mi geldin?"

"Hayır. Seni ögle yemeğine götürmeye geldim." "Violet, bunu yapmamın imkanı yok-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bir saatin var. Değiştirilmiş savunmalar üzerinde çalıştığını biliyorum ama yarına kadar dosyaları gerekmiyor."

Bileğini tuttum ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Hayır, bugün teslim edilmeleri gerekiyor."

"Kontrol ettim, yarınmış." Dizüstü bilgisayarına başıyla işaret etti. "Bir göz at."

Bilgisayarı açtım ve e-postalarımı ve takvimimi kontrol etmeye başladım. "Evet, haklısın. Avukatlar yanlış anlamış."

Omuz silkti. "Yani bir saatin var. Benimle Lincoln's Inn Fields'da tenis kortunun arka tarafında buluş; yağmur yağarsa bizi kuru tutacak küçük bir pavyon var." Masamdan kalktı ve kapıya yöneldi. "Sıkıca sarın ve on dakika dışarı çıkma."

Tartışmaya fırsat bulamadan gitmişti.

Savunmaları hazırlamak için fazladan bir günüm olsa da, bu bana boş zaman bırakmıyordu. Yarın yapmam gereken ve bekleyemeyecek milyonlarca şey vardı.

Ama Violet'in güzel yüzüne bir saat boyunca bakmak istedim. Dünyaya getirdiği ilginç bakış açısıyla eğlenmek ve beyni karışısında şaşkına dönmek istiyordum.

Bir saat bulabilirdim.

Bu gece daha geç kalacağım anlamına gelse bile. Violet King ile altmış dakika geçirmek buna değerdi.

Paltomu, atkımı ve eldivenlerimi giydim ve her zaman yaptığım gibi ögle yemeğimi almak üzere dışarı çıktım. New Square'den çıkıp Lincoln's Inn Fields'a doğru ilerlerken birlikte okula gittiğim birine başımla selam verdim. Ağaçlardaki sararmış yapraklar parlak mavi gökyüzüyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Mevsimlerin değiştiğini nadiren fark ederdim. Yılın hangi zamanı olursa olsun, genellikle gün ışımadan işe gelir ve hava karardıktan sonra ayrılırdım. Ama bugün mükemmel bir sonbahar günüydü.

Tarif ettiği yere iki dakikadan kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Pavilion muhtemelen Violet'in buluşmamızı istediği yer için fazla büyük bir isimdi ama nerede olduğunu biliyordum. Birkaç kez önünden geçmiştim ama Fields'a giden ana rotamın dışındaydı.

Violet el salladı, gülümsemesi bulaşıcıydı. "Mağaranızdan çıktınız ve yıldırım çarpmadı. Kimin aklına gelirdi ki?" Kollarını boynuma doladı ve ben de eğilip onu dudaklarından öptüm. Serin hava yanaklarına renk katmış ve ışık gözlerini mavilerin en parlakına dönüştürmüştü.

"Çok güzelsin."

"Gel h a d i . Buradayız." Elimden tuttu ve beni ağaçların altına sürükledi.

"Bu da ne?" Battaniyelerle örtülü iki balıkçı sandalyesi ve bir soğutucuya bakarak sordum.

"Öğle yemeği," dedi bana sırtarak. "Spaya geldiğin için sana teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok. İyi vakit geçirdim." İkimiz de oturduk ve battaniyeleri düzenledik.

"Biliyorum ama bu benim için büyük bir olaydı. Ve sonra, çünkü ..."

"Gabby."

"Her neyse, seni odandan çıkarmanın ve teşekkür etmenin iyi olacağını düşündüm."

Öne doğru eğildim ve Violet'in saçlarını yüzünden alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ben sana teşekkür etmeliyim. Bu çok hoş." Gabby çalışarak geçirdiğim zaman için benden ne kadar nefret etse de, benim için böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyordum. Londra'ya piknik yapmaya gelse ve benden bir saat zaman istese hayır diyebileceğimi hayal bile edemezdim.

"İlk iş olarak sıcak çikolata." Violet yanındaki çantadan bir matara çıkardı ve iki fincan çıkardı. Sıcak çikolatayı bana uzattı ve ben doldururken fincanları sabit tuttu.

"Neye kadeh kaldıralım?" diye sordu.

O anda ona kadeh kaldırmak, hiç kimsenin sırf benimle birkaç dakika geçirebilmek için bu kadar düşünceli bir şey yapmadığını söylemek istedim. "Sonbahar piknikleri?" Ben önerdim.

Ağzının kenarları düştü. "Bu berbat bir fikir mi?" "Hayır." Uzandım ve elini tuttum. "Oldukça

Tam tersi. Hiç aklıma gelmezdi." "Sanırım alıştığın kadar süslü değil."

"Daha iyi." Kasım soğuğunda Violet'le geçireceğim bir saati, haftanın her günü başka biriyle tika basa yemek yemeye tercih ederim.

"Gerçekten mi?"

Duraksadım, kendini düzeltmesini bekledim.

"Biliyorum, biliyorum. İstemediğin şeyleri söylemezsin."

"Açlıktan ölüyorum, ne yiyoruz?" Gerçek bir ziyafet getirmişti. Ve her şey sanki evden getirmiş gibi kutulara konmuştu.

"Bunları kendin mi

yapıyorsun?" "Şaşırmış

gibisin."

"Yemek yapmayı sever misin?"

"Evet, fırsat buldukça. New York'taki son evimdeki mutfağım bir kutu çorba açmaktan başka bir şey yapamayacak kadar küçüktü ama buradaki inanılmaz. Burada uyumadan günler geçirebilirim."

"Bu soğuk makarna mı?" Kaplardan birini karıştırarak sordum. "En sevdiğim yemektir."

"Gerçekten mi? Geyik eti ya da havyar olmamasına şaşırdım."

"Bu bana yatılı okulu hatırlatıyor, zaten Mayfair'in merkezinde yaşayan sensin." Çatalımı daldırdım ve çocukluğumdan kalma bir lokma aldım.

"Evet ama orası kız kardeşimin baldızının evi. Ben sadece misafirim."

"Parayla ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Durakladı, kucağındaki açılmamış plastik kutuya baktı. "Üniversiteden sonra daha önce istediğim her şeyi reddettim. Yani daha önce para kazanmak istediğimden değil ama başarılı olmak istiyordum. Bilirsiniz, şirkette ve gerçekten olacak gibi görünüyordu ama sonra-" Parmaklarını şıklattı. "Bir anda elimden alındı ve hayallerimizin ne kadar kırılgan olduğunu fark ettim."

"Kırılgan ama yine de sahip olmaya değer, değil mi?"

Omuz silkti. "Bunun hakkında gerçekten düşünmüyorum ya da konuşmuyorum." "Çünkü sen sadece anı yaşıyorsun," dedim.

"Peki ya sen, sen nasıl evlendin?"

Konuyu saptırıyordu ama ona izin verdim. Bana soru sorarken rahat hissetmesini istedim. Ondan kasıtlı olarak bir şeyler saklamayacağımı bilmeliydi. "Gabby'yi uzun zamandır tanıyordum. Ailelerimiz arkadaştı. Çok sıradan bir ilişkimiz vardı. Sonra bir akşam beni evlenmeye ikna etti."

"Teklif mi etti?"

"Bilirsin işte, iyi bir çift olacağımızı düşündüğünü, kendisinin de iyi bir eş olacağını ve evli olmanın kariyerime yardımcı olacağını söyledi." Konunun ne zaman açıldığını şimdi hatırlayamıyordum. Onun evinde kaldıktan sonraki bir sabah olmalı.

Violet bir şey söylemeyince ona baktım. "Ne?" "Kulağa romantik geliyor," diye mırıldandı.

"Ama aradığım şey bu değildi." "Ve sen de evet dedin çünkü?"

"Söylediği şey mantıklıydı. İkimiz de aynı çevrelerden geliyorduk, aynı insanları tanıyorduk. Mükemmel bir ev sahibiydi."

"Tanrım, sanki bir araba kiraliyormuşsun gibi." Mangalda pişmiş tavuktan bir ısırık aldı.

"Sanırım anne babasının sahip olduğu türden bir ilişkiye bakıyordu, benimkinin sahip olduğu türden. Bu bir pazarlıktı, aşk evliliği değil." Yaşıtlarımın çoğunun benzer anlaşmalar yaptığından emindim.

"Anlaşmayı kim bozdu?"

"Ona istediğinden daha azını verdim." Bunu açıklamanın en basit yolu buydu. Beklentilerimiz eşit değildi.

"İşe çok takıntılı olduğun için mi?"

Başımı salladım. "O bir aile kurmak istiyordu ama bu benim istediğim son şeydi. Aramızdaki ilişkinin doğru olmadığını biliyordum, ilişkimiz dünyaya çocuk getirecek kadar güçlü değildi. Daha da uzaklaştım ve sonunda canına tak etti."

"Seks nasıldı?"

Neredeyse sıcak çikolatamda boğuluyordum. "Bunu bana sormadın."

Sanki hiç yoktan büyük bir mesele çıkarıyormuşum gibi omuz silkti. "Seks bir ilişkide önemli bir göstergedir."

"İyiydi."

"İyi miydi? Vay canına, işte kınama, tam burada."

"Hiçbir şeyi kınamıyorum. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum. Sana New York'taki seks hayatını sorsam hoşuna gider miydi?"

Başparmağını ağızına götürdü, yanakları parmağının etrafına çöktü. "Seksti-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ama o devam etti. "Seninle olduğu gibi değildi," dedi meydan okurcasına.

Midemde bir sıcaklık oluştu. Şimdi konuşmaya devam etmesini istiyordum ve sözünü kestiğim için kendime kızıyordum.

"İşte," dedi, bana doğru uzandı ve başparmağını alt dudağıma sildi. "Sos," dedi ve başparmağını tekrar ağızına soktu.

Tanrım, büyüleyici bir kızdı. Bileğinden tuttum ve onu kucağıma çektim. "Puding için ne alayım?"

Elini göğsüme bastırdı. "Ya odalardan biri görürse?"

"Umurumda değil. Senin umurunda mı?"

"Senin için sorun değil, sen odaya para kazandırıyorsun. Ben harcanabilirim."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Hadi ama Violet. Anı yaşa. Kariyerin için çok endişeleniyorsun. Carpe diem."

Güldü ve başını arkaya eğerek boğazını ortaya çıkardı, saçları koluma döküldü. Bu hayatımda yediğim en güzel öğle yemeği idi.

"Benimle dalga geçmeyi bırak," dedi en iyi İngiliz aksanıyla. Avuçlarını yanaklarıma bastırdı ve beni öptü. Kutuplarda bile olsak umurumda olmazdı.

O benim kişisel güneşimdi.

Geri çekildi, elimi tuttu ve saatime baktı. "Kahretsin, gitmeliyiz."

"Hey, biraz daha kalalım." Saatim dolmak üzereydi ama henüz gitmeye hazır değildim.

Dizimden atladı. "Asla olmaz. Balkabağına dönüşmeni istemiyorum."

"Bekleyebilir," dedim kolunu çekerek.

Kendini geri çekti. "Ciddiyim, kalk." Yenmemiş yiyecekleri toplamaya ve battaniyeleri katlamaya başladı. "Bir dahaki sefere seni yemeğe davet ettiğimde kabul etmeni istiyorum ama bir saat dersem ve iki saat çıkarsa kabul etmeyeceksin. Başka bir zaman seninle bir gün daha geçirmek istiyorum."

İnledim. "Keşke Latince öğretmenim sen olsaydın."

"Bu berbat tavırlarınla, dayak yemek için sıraya girmiş olurdun."

"Sözler, sözler."

"Bunu şu girişe götürmeme yardım eder misin?" Alanın güney tarafındaki çıkışı işaret etti.

"Onu odama geri götüreceğim," dedim.

"Benim için onu eve bırakacak dost canlısı bir taksi şoförüm var."

"Her şeyi düşünmüşsün. Planlamacı olmadığını kim söyledi?"

"İşimi seviyorum ve bu işte iyi olduğumu düşünüyorum. İnsanların bana özel muamele yapıldığını düşünmesini istemiyorum çünkü biz ... çünkü ben ... bilirsin."

Onu kendi etrafımda döndürdüm ve alnımı onunkine bastırdım. "Kız arkadaşım olduğun için mi?"

"Her neyse." Gözlerini devirdi.

Bu unvana hazır olmadığından mı yoksa sadece utandığından mı emin değildim. Kıkırdadım. "Erkek arkadaşın olduğum için mi?"

"Eğer erkek arkadaşımsan, bunları taksiye taşımama yardım edeceksin."

Benden isteyebileceği ve benim hayır diyeceğim hiçbir şey yoktu. Hayatımda ilk kez bir kadından daha fazlasını istiyordum. Violet'in kız arkadaşım olmasını istiyordum. Onun erkek arkadaşı olmak istiyordum. Onu mutlu etmek istedim çünkü ne zaman onunla birlikte olsam beni de mutlu ediyordu.

YİRMİ ÜÇ

Menekşe

Bir erkek arkadaşım vardı.

Sadece bir erkek arkadaşım yoktu, aynı zamanda bu konuda *heyecanlıydım* da.

Normalde erkekler benden kız arkadaşları olarak bahsetmeye ya da üç ay sonraki planlarından bahsetmeye başladıklarında alarm zilleri çalardı. Ama Alexander geçen hafta parkta bunu söylediğinde, bunu kaçmam için bir işaret olarak algılamadım. Tamamen doğal geldi. Onu erkek arkadaşım olarak görüyordum. Daha da ötesi, onun da beni kız arkadaşı olarak görmesini istiyordum. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Masamdaki son dosyaları da yerleştirdim ve karton kutuyu bantlamayı bitirdim. Davalar ne kadar yeni olursa, o kadar çok kağıt tüketiyor gibiydiler.

"Nasılsın?" Jimmy yönetici odasına girerken sordu.

"İyiyim. Arşive gönderilecek beş kutu daha var."

"Harika iş. Knightley'nin ofisinin zeminindeki halıyı görebiliyorsundur artık?"

"En azından yarım halı." "Ve o aldırıyor mu?"

"Ona başka seçenek bırakmıyorum."

Jimmy kıkırdadı. "Peki, ne işe yararsa. Bundan nasıl kurtulduğunu anlamıyorum."

"Ateşe ateş," dedim, çıkarken yanından geçerken. "Ve şimdi daha fazla dosyaya ihtiyacım var." Koridordan sağa döndüm ve

Alexander'ın kapısı.

"İçeri gel," diye bağırdı. İş yerinde çok huysuzdu. Gün içinde birbirimizi pek sık görmezdik. Bundan şikâyetçi değildim. Birçok erkek çok muhtaçtı ama Alexander'la birlikte olmak için zaman bulmak çok zordu. Yatmadan önce onunla bir saatten fazla görüşürsem kendimi özel hissederdim. Belki de içimdeki mazoşistlikten kaynaklanıyordu ama dikkatini başka şeylere vermesini seviyordum. Zeki olmakla meşguldü ve ben de bunu sorun etmiyordum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve Alexander başını kaldırdı. Sırıttı, bu iyiye işaretti.

"Merhaba yakışıklı. Bazı dosyaları almaya gidiyorum. İki dakikaya dönerim."

"Buraya gel." Beni masasına doğru çekti. "Biraz ara verebilirim."

"Bar Humbug davası üzerinde mi çalışıyorsun?" Kendimi masasına attım ve dizüstü bilgisayarının yanına yerleştim. "Bu isim sana çok yakışıyor."

"Onun gibi bir şey. Sanırım umduğumdan daha erken bir çömez getirmem gerekecek." Sandalyesini döndürdü ve avucunu uyluğumun iç kısmında gezdirdi.

"Neden diğer insanlarla çalışmayı sevmiyorsun? Kontrol manyağı olduğun için mi?"

"Fark ettin mi?"

Eli daha yukarı kaydı ve ben de daha ileri gitmesini engellemek için bacaklarımı birbirine kenetledim. "Knightley. Ofiste sevişmek yok diye anlaşmıştık."

"Öyle demek istemedim," dedi beni masasının ortasına doğru kaydırarak.

"İstemediğin şeyleri söylemezsin, unuttun mu?" "Bu kadar karşı konulmaz olmamalısın."

"Karşı konulmaz demişken, bu sabahki hediyem için teşekkür ederim." Bu sabah ofise geldiğimde masamın üzerinde parlak siyah bir kutu daha bulmuştum. Neyse ki ilk gelen ben olmuştum çünkü seyirci olmadan bile bana aldığı iç çamaşırı yüzümü kızartmıştı.

"Bu hediye benim için mi yoksa senin için mi olduğundan emin değilim."

"Ortak bir hediye o zaman."

"Onları giyiyor musun?" Eteğimi kaldırdı ve ben ellerini tokatlayarak uzaklaştırmadan önce bir göz attı.

"Beklemek zorundasın. Bu gece gelebilir misin?" Alexander nadiren benim evimde kalırdı. Çoğu zaman gelirdi, öpüşürdük ve sonra erken kalkması gerektiği ya da yapacak işleri olduğu için giderdi.

İç çekti. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum. İşlerin nasıl gideceğine bakmam gerekecek ama Cumartesi öğleden sonra biraz zaman ayırdım çünkü öğleden sonra bir emlakçıyla randevum var. Ondan sonra yemek yiyebilir miyiz?"

Gözlerimi ona diktim. "Emlakçı mı?"

"Boşanma olayı beni düşündürdü, o lanet otelde çok uzun süre kaldım. Bir şeyler satın almak benim için çok daha iyi bir uzun vadeli yatırım olur."

"Ve çünkü normal insanlar üç yıl boyunca otellerde yaşamazlar." Onu göğsünden dürttüm. "Sen Lindsey Lohan değilsin, sadece söylüyorum."

"Kim?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Başımı salladım. "Boş ver." Odalar eksantrik karakterlerle doluydu, bu yüzden ne bekleyeceğimi asla bilemezdim, ancak popüler kültür, avukatların tipik olarak takip ettiği bir şey değildi, okuldan yeni çıkmış olanlar bile. Hepsi ünlülerin, reality TV'nin ya da rap'in olmadığı bir dünyada yaşıyor gibiydi.

"Peki, akşam yemeği?"

"Takvimime bakacağım." Tabii ki evet diyecektim ama o kadar emin olmasına gerek yoktu.

"İstersen benimle menajerle buluşmaya gelebilirsin, ama eminim yapacak daha iyi işlerin vardır."

Doğru duyup duymadığımı kontrol etmek için ona baktım - hafta sonları gün içinde asla plan yapmazdık. "Bunu kesinlikle yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ne, yabancıların evlerinde dolaşmak mı? Tabii ki. Biraz araştırma yapacağım. Piyasa fiyatlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığına şüphe yok."

Kıkırdadı. "Buna hakkın var."

"Nerede yaşamak istiyorsun?"

"Bulunduğum yeri seviyorum-
Mayfair."

"Tamamdır." Masasından kaydım. "Birkaç dosya alıp seni rahat bırakacağım." Sökmeye çalıştığım mevcut yığına doğru yöneldim ve köşedeki artık temiz olan masanın yanından geçtim.

Başını dizüstü bilgisayarına gömmüş olan Alexander'a döndüm. "Biliyor musun, eğer o masada bir çömezın oturmasına izin verirsen, işlerini daha kolay takip edebilir, telefon konuşmalarını dinleyebilir ve onları tam olarak istediğın şekilde eğitebilirsin."

"Ofisimi paylaşmıyorum Violet," diye mırıldandı ekrana bakarken.

"Bu durumda herkes kazanır; daha az stresli olursunuz ve daha fazla zamanınız olur. Bu da daha fazla seksi iç çamaşırı demek. Seni uyanık tutabileceğım daha çok gece."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne kadar cazip olursa olsun, çalışmak için sessizliğe ihtiyacım var."

"Ama Lance sana eğer ilerleyeceksen alt kademelerle daha iyi çalışman gerektiğini söyledi ve Craig de bana bu yeni belge yönetim sistemini uygulayacaksa maliyet tasarrufu bulmam gerektiğini söyledi. Ofisinizdeki bu masa yılda yaklaşık elli bin dolar değerinde."

Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Mükemmel bir çözümdü.

"Hayır dedim, Violet. Şimdi çalışmam gerek."

Dosyaları aldım ve ofisinden çıktım. Kapıyı açtığımda döndüm. "Bunu bir düşün." Bunun ne kadar mantıklı olduğunu görmesi gerekiyordu.

Gözlerini devirdi. "Çık dışarı!"

YİRMİ DÖRT

Alexander

Gelen kutuma tıkladım ve avukatlardan gelen, ilgilenmek bir yana, açmadığım e-postaların sayısı karşısında nabzımın yükseldiğini hissettim. Bu öğleden sonra ev aramak için çok meşguldüm. Menajerle görüşmeye tek başıma gidiyor olsaydım ve Violet'in gelebileceğini söylemeselerdi, iptal ederdim. Bu yüzden üç yıl boyunca bir otelde yaşadım. Taşınacak bir yer bulmak için asla yeterli zaman olmadı. Ama onunla vakit geçirmek istiyordum. Onun parlak gülümsemesini ve sıcak bedenini dört gözle bekliyordum.

Her zamankinden daha da gerideydim ve Lance benimle tekrar konuşarak bir çömele çalışmam gerektiğini söyledi. Son dört gecede on beş saat uyumuştum ve bitkin düşmüştüm. Lance'in haklı olabileceğini giderek daha fazla düşünüyordum. Birini geçici olarak ofisime alırsam ne yaptıklarını daha kolay takip edebilirdim. Lance ve Violet tarafından öne sürülen argümanlara karşı zayıflıyordum.

İş yoğunluğuma rağmen Violet'i istediğimden daha az olsa da çoğu akşam görüyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde zamanımı talep etmiyordu, ancak bu sadece onu görmek, ona dokunmak, ona sarılmak, Hindistan'ın o sakinleştirici kokusunu içime çekmek, dünyaya onun sahip olduğu kolay bakış açısını elde etmek istememe neden oluyordu.

İlk kez bir kadın işe karşı yarışmış ve kazanma şansı yakalamıştı. Saatile baktım. Şimdi gitsem bile,

Geç kalacaktım ama Violet beni arayıp nerede buluşacağımızı söylememişti. Unutmuş muydu?

Boş ver. Yarın iki kat daha fazla çalışacaktım. Paltomu giydim ve hızla kapıdan çıktım. Taksinin arkasına oturduğumda Violet'i aradım.

"Hey, seksi şey," dedi.

"Bak kim konuşuyor. Ajanın ofisine gidiyorum, seni alayım mı?"

"Hayır, sorun değil. Yürüyebilirim. Geç kalırsan onu konuştururum." "Hâlâ akşam yemeğine geliyor musun?" diye sordum.

"Neden? Çalışmak zorunda mısın? Çünkü eğer çalışırsan, somurtacağım."

Sözleri göğsümü sıkıştırıyordu. Bazen her konuda bu kadar soğukkanlı olmasının nedeninin kayıtsız olması olup olmadığını merak ediyordum. Beni isteyen ama zamanımı talep etmeyen bir kadına ihtiyaç duyan bencil bir piçtim. Tıpkı bu davanın yükünün bir kısmını üstlenecek genç bir avukata ihtiyacım olduğu gibi, ama kontrolü bırakmak istemiyordum. Her şeyin kendi istediğim gibi olmasını istiyordum. Her zaman.

Sadece nasıl farklı olacağımı bilmiyordum.

"Hayır, akşam yemeği için hâlâ hazırım. Nereye gitmek istersin?" "Umurumda değil, lüks bir yere."

Pahalı bir yere gitmek istememesinin nedeninin parasızlığı olup olmadığını hep merak etmişimdir. Hesabı ona ödeteceğimden mi korkuyordu? Böyle bir şey asla olmayacaktı ama belki de bu bir endişeydi. "Çin yemeğine ne dersin? Hakkasan'a gidebilir miyiz?"

"Bir süredir Londra'dayım. Bana bu saçmalığı yapamazsın. Orasının süper lüks bir Çin lokantası olduğunu biliyorum."

Kıkırdadım. "Tamam. Yeri sen söyle."

"Yemek yapabilirim. Çok iyi peynirli makarna yaparım."

"Bunu biliyorum. Kulağa hoş geliyor." Bir kadının benim için yemek yapmak istemesi, en yeni restoranlara gitmekle ilgilenmeyen ama sadece benimle vakit geçirmek isteyen biri olması da iyi hissettiriyordu. Pencereden dışarı baktım ve Violet'in emlakçının ofisinin dışında bir şemsiyenin altında toplandığını gördüm. "Seni görüyorum," dedim.

Kafasını çevirdiği anda taksi yanına yanaştı; beni görünce gözleri parladı. Tanrım, bu kadar zeki, komik ve güzel bir kadında böyle bir tepki uyandırmak iyi hissettirdi. Taksiden atladım ve yüzünü avucumun içine aldım, dudaklarımı onunkilere bastırdım, onu içime çektim.

Taksi korna çaldı ve o da sıçradı. Ağzına karşı sııttım, sonra onu bıraktım. Sabırsız taksiciye parasını ödedim, Violet'in elini tuttum ve içeri girdik.

Düz ayakkabılar ve lacivert takım elbise giymiş şık bir kadın bize kendini Martha olarak tanıttı ve pencere kenarındaki bir masada onun karşısında yerimizi aldık.

"Peki, Bay Knightley, tam olarak ne arıyorsunuz?"

Bunu gerçekten daha fazla düşünmeliydim. Otelden taşınmayı düşünmek bile büyük bir olaymış gibi geliyordu.

-Ayrıntıları düşünmekten kendimi alıkoymuştum. "Yaşayacak bir yer," diye cevap verdim, yardımcı olamadan. Ev aramakla ilgili dikkatim ancak bu kadarına ulaşabilmişti.

"Güzel. Ne tür bir yer arıyorsunuz?"

"Buralarda bir yer." Bu bölgeyi seviyordum, o kadarını biliyordum. "Anlıyorum. Peki ya bütçeniz?"

"Yerine göre değişir."

Violet elimi sıktı. "Kaç yatak odası var?" diye sordu. "İki artı bir çalışma odası."

Temsilci başıyla onayladı. "Üç yatak odalı bir ev için en yüksek fiyat on ila on iki milyon civarında."

Gabby'den ayrıldığımda birkaç yere bakmıştım ama o zamandan bu yana geçen sürede fiyatlar artmıştı. Üç yıl önce satın almalıydım ama işimden başka bir şeye bağlanmaya hazır değildim.

Martha, "Fitzrovia'da benzer büyüklükte ve özellikte bir ev üç ila dört yıl arasında değişir," dedi. "Ve Bloomsbury daha da uygun fiyatlı. Ya da biraz daha fazla çalışma gerektirebilecek bir şeye bakabiliriz, bu da fiyatı önemli ölçüde düşürecektir. Arama alanımızı genişletelim mi? Birçok insan Mayfair'den taşınmaya başlıyor."

İnsanlar Mayfair'den taşınıyor olabilir ama bu benim taşınacağım anlamına gelmiyordu. Bu kadar merkezi olmayı seviyordum. Kolaylık çok önemliydi. "Ben istemiyorum

iş yapmak ya da ondan fazla harcamak için. Mülkiyetin bana ait olmasını ya da uzun süreli kiralamayı tercih ederim. Bu konuda taviz vermeyeceğim."

Martha irkilmedi. "Eminim sizin için işe yarayacak bir şey bulabilirim. Aslında aklımda birkaç şey var. Bana birkaç dakika verin, ben de birkaç görüş ayarlayayım."

Martha uzaklaşırken Violet derin bir nefes aldı. "Sen iyi misin?" "İyi misin?" diye sordum.

"Buralar çok pahalı." Pencereden dışarı baktı.

"New York da daha iyi değil, şehirde yaşamamanın bedeli bu."

"Ben de New York'ta yaşıyorum ve kiraladığım yerlere on milyon sent ödemiyorum."

"Buradayken evini korudun mu?" Eve dönmek için yanıp tutuşuyor muydu? Londra'da geçici olarak kalacağını düşünmemiştim; acaba çok mu hafife alıyordum?

"Asla olmaz."

"Peki geri döndüğünde ne yapacaksın?" Ona ne kadar kalmayı planladığını sormak istedim. Odadaki uzatılmış sözleşmesi Ocak ayının sonuna kadar sürüyordu ama ondan sonra ne olacaktı? Yine de onu zorlamak istemedim. Bana açılmasını istedim. Bir şeyler paylaşmasını.

Tırnağını karıştırmaya başladı. "Emin değilim. Bir süre Scarlett ve Ryder'la kal."

Bakışlarına karşılık vermedi, ona sorunun ne olduğunu sormak istedim ama fırsat bulamadan Martha geri döndü.

"Az önce birkaç yerin hâlâ müsait olduğunu teyit ettim, yürüme mesafesindeler. Gitmeye hazır mısın?"

Yağmur durmuştu ve kaldırıma çıktığımızda elimi Violet'in elinin içine soktum ve Martha'nın arkasında sessizce yürüdük - ikimizin de aklında çok fazla şey vardı. Evini mi özlüyordu yoksa Mayfair'deki emlak fiyatları onu dehşete mi düşürmüştü? İkisini de anlayabilirdim ama ikisi hakkında da bir şey yapamazdım. New York'a döndüğünde ne yapacağını mı düşünüyordu yoksa Londra'daki kalış süresini altı aydan fazla uzatıp uzatamayacağını mı? Martha bizimle olmasaydı belki ona sorardım ama şimdilik benimle olmasına razıyım.

"Dürüst fikrini istiyorum, tamam mı?" İlk eve yaklaşırken Violet'e söyledim.

Bana baktı ve sırttı.

İçeri girdiğimizde Violet elimi bıraktı.

"Yakın zamanda yenilenmiş. Masif meşe, balıksırtı zemin, üç yatak odası, üç banyo. Mutfakta İtalyan mermeri, entegre ses sistemi. Yirmi dört saat kapıcı var." Violet'in daireyi incelemesini izlerken Martha'nın sesi arka planda kayboldu. Yerden tavana, mutfaktan süpürge dolabına kadar her köşeyi en ince ayrıntısına kadar inceledi. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ki bu alışılmadık bir durumdu. Normalde söylediğim ya da bir başkasının yaptığı bir şeyi onaylayıp onaylamadığını hemen anlayabilirdim. Violet'in ne düşündüğünü merak ettiğim için etrafıma bakmadan onu takip ettim.

"Üçüncü yatak odası çocuk odası için mükemmel büyüklükte," dedi Martha, meydana bakan küçük bir yatak odasının kapısını açarak. "Ve tabii ki park çocuklar için harika."

Üremek üzereymişim gibi mi görünüyordum? Belki de taşınma sebebinin bu olduğunu düşündü. Martha benim, Violet çocuklardan bahsetmeye başladığında karısını terk eden bencil bir işkolik olduğumu bilemezdi. Martha, çoğu gece Violet'le kalmadığımı anlamıyordu çünkü erken saatlerde kalkıp e-postalarımı temizlemek gibi bir alışkanlığım vardı.

Gabby'nin de dediği gibi, hiçbir şey değişmemişti; bekâr ya da evli, evli ya da boşanmış. Ve ben de böyle olmasını istiyordum, değil mi? Her gün, günde on sekiz saat boş olacak bir yer arıyordum. Buzdolabında hiçbir şey olmayacak ve gardıropta sadece kıyafetlerim olacaktı.

"Peki, ilk izlenimleriniz neler?" Martha bakarak sordu

Ben.

Violet'e baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence üçüncü yatak odası çok küçük. Çok zaman geçiriyorsun Çalışıyorum. İçeride sizin için yeterli alan yok ve eğer ikinci yatak odasını çalışma odası olarak kullanırsanız, üçüncü yatak odası misafir yatağı için yeterince büyük değil. Ebeveyn banyosunda çift lavabo ya da ayrı bir duş yok ve bence bu satışları etkileyebilir." Violet içini çekti. "Ayrıca

Bu alan için metrekaresi yaklaşık iki yüz elli pound pahalı." Elini kalçasına koydu ve tekrar etrafına bakındı. "Ama tavan yüksekliğini ve manzarayı seviyorum. Sadece bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Belki de karşılaştırmak için bir konak evine bakmalıyız. Ayrıca bir tanesinin içini görmek istiyorum. Biz Amerikalıların üç yüz yıl önce inşa edilmiş ve atlarla paylaşılan pek fazla evi kalmadı. Atlar mı çok şanslıydı yoksa insanlar mı çok kötü durumdaydı karar veremiyorum ve kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Tanrım, sevimli, seksi ve akıllıydı. Ve çok şefkatliydi.

Bir evden ne istediğimi düşünmeme gerek yoktu çünkü Violet bunu benim için yapmıştı.

"Sırada bekleyen bir evim var," dedi Martha. "Ve bir dubleks. Devam edelim mi?" Arkasını döndü ve çıkışa doğru yöneldi.

Violet sanki *ödevimi yapmayacağımı mı sandın* der gibi sırıttı.

Verecek bir cevabım yoktu ama zeki ve hazırlıklı olan ve ihtiyacım olan her şeyi ben daha ne olduğunu bile bilmeden düşünen bu kıza karşı azgınlığım başlamıştı. O hep böyleydi - Lincoln's Inn Fields'daki piknik, ofisimi paylaşan çömez. Beni ve ihtiyaçlarımı önemsiyordu ve ben de aynısını onun için yapmak istiyordum. Bana hissettirdiği kadar özel hissetmesini istedim.

YİRMİ BEŞ

Menekşe

"Bu alışveriş değil, cehennem!" Karşı yönden gelen insanlar iki yanımdan bana çarparken önümde ilerleyen Darcy'ye bağırdım.

O bir ara sokağa daldı, ben de peşinden gittim ama göbeğini tam olarak kapatmayan bir tişört giyen bir adamın küfürlerine maruz kalmadan önce değil. Kasım ayının ortası ve dondurucu bir hava olduğu için kızamadım çünkü günün sonunda hipertermiden öleceği kesindi.

Darcy, "Noel alışveriş sezonu ciddi bir şekilde başladı, bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim," dedi.

"Ama önümüzdeki haftaya kadar Şükran Günü bile değil."

Darcy omzumu itti "Ama sen Amerika'da değilsin. Şükran Günü'nü kutlamadığımızı anlıyorsun, değil mi?"

"Ben içinde inkar hakkında o, ve Her neyse, *sen* olmak kutluyoruz çünkü hepimiz Woolton'da olacağız."

Beni bir dükkâna çağırdı. "Sabırsızlanıyorum aslında. Yer elması satan bir yer buldum."

"Biz sadece tatlı patates kullanıyoruz," diye yanıtladım kapıdan içeri girerken.

Darcy gözlerini devirdi. "Şimdi sen söyle. Onları bulmak için saatlerimi harcadım. Gerçekten de onları şekerlemeyle mi yiyorsunuz?"

"Elbette. Şekerlenmiş yer elması."

Başını salladı. "Sen öyle diyorsan."

"Üzgünüm ama siz Marmite yerken İngiltere'de kimse şekerlenmiş yer elmasından şikayet edemez. Yani o şey iğrenç. Fermente edilmiş fare kakası gibi kokuyor. Görünüşü de öyle."

"Sizin için gerçekten iyi," diye cevap verdi, sanki sabahları tostun üzerine kaka sürmek çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranarak.

"Beni Charlize Theron gibi göstermesi umurumda değil. Bu iğrenç bir şey." Etrafımdaki seyrek raylara, pırıl pırıl beyaz zemin ve tavanlara baktım. Burası pahalı görünüyordu ama Darcy'nin alışveriş yaptığı çoğu yer benim fiyat aralığımın dışındaydı. "Bana Forever 21 sözü vermiştin," dedim.

"Daha yukarıda. Burada harika şeyler var."

Gizlice, sıradan görünümlü bir tişörtün kolundan sarkan etiketlerden birini aldım. Yüz dolar mı? Başka bir hayatta belki.

Darcy parmaklarını rafın üzerinde gezdirirken, "Bana düzüştüğün oğlanlar hakkında hiçbir şey söylemedin," dedi.

"Sevişmek mi?" Güldüm. "Evet, çok fazla erkekle değil. Ama bir sürü öpüşme var."

Darcy omzunun üzerinden bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biriyle çıkıyorum sayılır. Erkek arkadaşım var gibi."

Az önce uzandığı pantolonu yerine koydu ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana döndü. "Erkek arkadaşın mı var? Böyle şeylere inanmadığınızı sanıyordum. Bu ne zaman oldu?"

"Nasıl olduğundan pek emin değilim."

"Nasıl tanıştınız? O ne iş yapıyor? Bana her şeyi anlatmalısın."

"Odasında bir avukat. Bir şehvet olayı olarak başladı." Omuz silktim. "Ve bilmiyorum, daha fazla bir şeye dönüştü. O diğer erkekler gibi değil. Daha çok bir erkek gibi hissediyor. Bir yetişkin gibi, bilirsin işte."

"Ses tonunda küçümseme belirtisi olmadan hiçbir erkekten bahsettiğini duymadım, kardeşinden bile." Raylara döndü, her bir askıyı bir hamlede hareket ettirdi. "Görünüşe göre bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Max tüm aşığılarımızı hak ediyor ama Alexander biraz yanlış anlaşıyor. Dışarıdan diken gibi görünüyor ama onu tanıdığınızda harika biri olduğunu anlıyorsunuz; dürüst, onurlu ve çok zeki. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. İstemedenden de olsa beni güldürüyor."

"Kulağa ciddi geliyor," dedi. "Hafta sonu onunla tanışacağız, değil mi? Woolton'a mı geliyor?"

Kaşlarımı çattım. Alexander'ı davet etmemin imkânı yoktu. "Tanrım, hayır. İşten asla izin almaz."

Darcy bir bluz çıkardı, iki yanından inceledi, sonra tekrar askıya itti. "Ona sormadın mı?"

"Anlamı yok. Hayır diyeceğini biliyorum."

"Ama onun gelmesini istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu hiç düşünmedim," diye yalan söyledim. "Beni bilirsin. Erkeklerle plan yapmam." Alexander'ı beni hayal kırıklığına uğrattığını ya da bana yeterince zaman ayırmadığını düşüneceği bir duruma sokmak istemedim. Hem neden ailemle tanışmak istesin ki? Bu çok fazlaydı. Çok ciddiydi. Ben Ocak sonunda ABD'ye dönmüş olacaktım ve o hâlâ burada, kendini unutturmak için çalışıyor olacaktı. Son kullanma tarihimiz yaklaşıyordu. Uzatılmış kontratım bile bize sadece birkaç ay kazandırmıştı ve ben hayatlarımızı olduğundan daha fazla bütünleştirmek istemiyordum. Birkaç hafta içinde Londra'dan ve onunla birlikte Alexander'dan ayrılacaktım.

"Onunla tanışmayı çok isterim. Dışarıdan bakıldığında 'dikenli' ama yanlış anlaşılan biri ise tam sana göre. Umurunda değilmiş gibi davranıyorsun ama artık sattığın şeyi yutmuyorum."

Güldüm. "Umursamadığımı hiç söylemedim. Her neyse, benim hakkımda konuşmuyoruz. Alexander mükemmel olmaktan çok uzak. Çabuk sinirlenir ve sırf huzuru korumak için asla güzel bir şey söylemez." Ama nazik ve cömert bir kalbi ve hınzır bir gülümsemesi vardı.

Rafin önünde durdu ve bana döndü. "Eşini bulmuş gibisin. Senin bir tartışmayı bastırabildiğini hiç görmemiştim; Scarlett'le sürekli didişiyorsunuz."

Gözlerimi devirdim. "Çünkü Scarlett her zaman yanılıyor."

Gülümsedi. "Sözümü geri alıyorum."

Önümdeki rafa baktım. Umarım Darcy de aynısını yapar ve dikkati dağılırdı. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum çünkü bu bana fazla zamanımız kalmadığını, istesem bile bu adamla bir gelecek planı yapamayacağımı hatırlatıyordu. "Onu davet edebilirsin. "Onu davet edebilirsin.

Evet de. Hiç belli olmaz, sormazsanız gücenebilir."

"Bundan şüpheliyim. Çalışırken mutludur. Bir grup yabancıyla kibarca sohbet etmekten hoşlanacak bir tip değil." Alexander'ın taşradaki bir Şükran Günü yemeğine kendi isteğiyle gelmesine imkân yoktu ve sırf beni mutlu etmek için bir şey yapmasını istemiyordum. Ona güvenmeye, ondan bir şeyler beklemeye başladım ve bu da sadece belaya yol açabilirdi.

"Hey," diye itiraz etti Darcy, tüm dikkatini bana odaklayarak.

"Siz onun için bir grup yabancısınız. Hepinizin benim en sevdiğim insanlar olmanız bunu değiştirmez."

"Ona davetiye göndererek ne kaybedeceğini anlamıyorum."

"Bu kadar küçük biri için çok ısrarcısın," dedim gözlerimi kısarak.

Gururla sırttı. "Biliyorum. Bu adamla gerçekten tanışmak istiyorum. Eğer aşkı bulabilirsen, bu bana umut verir."

"Bu aşk değil," diye alay ettim. "Bu kesinlikle aşk değil, seni deli."

"O zaman ne?" diye sordu, elektrik mavisini bir elbiseyi bedenime doğru tutup başını sallayarak.

"Bu iyi bir seks." Ama ben bile bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Gerçek bir şey gibi hissettirdi. Sadece o anla ilgili olmayan, gelecekte hayal edebileceğim bir şey gibi. "Ve sana söyledim, beni güldürüyor." Alexander'da hoşuma giden pek çok şey vardı. Dürüstlüğü ve eski karısı hakkında asla kötü bir şey söylememesi. Pikniğimin onun cehennem fikri olduğundan emin olmama rağmen evet demesi. Ofisteyken yatmadan hemen önce beni arayıp tatlı rüyalar dilemesi. İsteyken bana getirdiği hediyelerin düşünceliliği. Huysuz, konsantre yüzünün beni gördüğünde gülümsemeye dönüşmesi. Bana kendimi iyi hissettirdi. Kendimi zeki hissettirdi.

Sadık ve dürüst biriydi. David'in bana yaptığını asla ama asla yapmazdı.

Bu sadece iyi bir seks değildi.

Hay sikeyim.

"Öyleyse onu davet et. Hepimizi güldürebilir."

"O bir sirk maymunu değil." Gözlerimi devirdim. "Bunu düşüneceğim. Ama sadece Forever 21'e gidebilirsek."

Knightley'de hoşuma giden her şeyi düşünmeyi bırakmak istedim.

Londra'ya geldiğimde bir öpücük ve kokteylden başka bir şey aramıyordum. Kesinlikle bir erkek arkadaş ya da kariyer aramıyordum.

Buraya ailemle tanıştıracak birini bulmak için gelmemiştim. Eve döndüğümde özlemini çekeceğim birine bağlanmak istemiyordum.

Ama aynı zamanda dört gün boyunca Londra dışında olacaktım ve onu şimdiden özleyecektim. Fazla zamanımız kalmamıştı ve onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. Onu

Şükran Günü'ne davet ederdim. Hayır derdi çünkü durumu biliyordu. Olmadığımız her şeyi biliyordu. Sonra her şey bitecekti ve ben de onu gelecek açısından düşünmeyi bırakacaktım.

şimdiki zamanda.

YİRMİ-SİX

Alexander

Sonunda ofisimde genç bir avukatın çalışmasını kabul etmiştim. Her zamanki gibi bu bencilce bir karardı - sonuçta gençlerle çalışmayı öğrenirsem, üstlendiğim davalarda ilerleme kaydetmemde bana yardımcı olacaktı.

Kapı çaldığında gülümsedim. Violet King sadece ikna edici olmakla kalmıyor, aynı zamanda herkesin hareketlerini biliyor gibiydi. Oda arkadaşım Sebastian oradayken ofisime hiç gelmezdi. Yaklaşık on dakika önce çıkmıştı.

"İçeri gel," diye cevap verdim.

Çabucak içeri girdi. "Bunu söylerken daha çok havlamalısın. Yoksa insanlar bir şeylerden şüphelenir. Her neyse, benim olduğumu nereden bildin?"

Kıkırdadım. "Saçmalıyorsun. Ne istiyorsun?"

"Bay Charm'ın döndüğünü görüyorum. Öğle yemeği için dışarı çıkıyorum ve size bir şey getirebilir miyim diye merak ettim?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Aslında ben de seninle geleceğim. Bacaklarımı esnetmem lazım."

"Doğrudan yemek almaya gitmiyorum," dedi yüzünde hafif paniklemiş bir ifadeyle. "Önce bir müzeye gideceğim. Ama sana bir şeyler getirmemi istersen bir saat içinde dönerim."

Violet'in ben çalışırken bensiz devam eden gizli bir hayatı olduğunu fark ettim. Birkaç hafta önce Londra Müzesi'ne gittiğinden bahsetmişti ama belli ki bu düzenli olarak yaptığı bir şeydi. Kendimi biraz kıskanç buldum.

Kendine zaman ayırmak ve zamanını dilediği gibi geçirmek için zaman ayırdı ve zamanını benimle geçirmedi. "Neden ben de seninle gelmiyorum?" diye sordum.

"Müzeye mi?" Sanki beni yanlış duymuş gibi kaşlarını çatı.

"Evet. Nereye gidiyorsun?"

"Şurada bir adamın evine." Başparmağıyla omzunun üstünü işaret etti. "Sir John bilmem ne."

"Soane."

"Demek gittin. Tekrar gitmek istemezsin, değil mi?"

Sir John Soane'un müzesi, hiçbir zaman yeterince iş sahibi olamayacağımdan ya da babamın yaptığı gibi bir kariyere sahip olamayacağımdan endişe ettiğim küçük yaşlarımda gitmeyi en çok sevdiğim yerlerden biriydi. Bir kariyer, bir miras inşa etmenin bir ömür boyu süren bir iş olduğunu ve bir gecede olup biten bir şey olmadığını hatırlatan hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. "Yıllardır gitmedim. Gitmeyi çok isterim."

"Zamanın var mı?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, artık bir çömezim var." Sırıttı. "Yardımcı oluyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Jüri kararını verdi. Sanırım ikimizin de alışmak için zamana ihtiyacı var. Ama bu günün bir kısmını seninle geçirme havasındayım."

Sırıttı ve bana bir öpücük kondurdu. "On dakika sonra görüşürüz."

Onu mutlu görmek güzel bir histi, hatta buna benim sebep olmam daha da güzeldi. Gabby'yi mutlu ettiğim için karnımda böyle sıcak bir his hissettiğimi hiç hatırlamıyordum. Belki de hiç mutlu etmediğim içindir.

Paltomu, atkımı ve eldivenlerimi giydim ve odamdan çıkıp Fields'a doğru ilerledim. Üretken bir mimar olan Sir John Soane, evini kısmen ev, kısmen okul, kısmen de müşterileri için bir vitrin olarak tasarlamış ve inşa etmişti. İlginç sanat eserleri ve mimariyle doluydu.

Rüzgârın ısıran soğuşuna rağmen sıırıttım. Altı ay önce, öğle yemeğinde bir müzeye gitme fikri gülünç olurdu. Bir kız arkadaşım olması fikri ise gülünçtü. Ama işte buradaydım, Violet'le buluşmak için Sir John Soane'un müzesine doğru gidiyordum.

Dökme demir parmaklıklara yaslanmış, burnu okuduğu bir şeye gömülmüş bir halde göründü. Saçları

Korkuluklarla aynı parlak siyah renkte olan paltosunun omuzları, soğuktan pembeleşmiş solgun teniyle tezat oluşturunuyordu. Evin yeni inşa edildiği on sekizinci yüzyılda da en az şimdiki kadar saygı duyulacak o zamansız güzelliğe sahipti.

"Şapkanı beğendim," dedim ona yaklaşırken, yanaklarındaki pembeliği ortaya çıkaran soluk pembe beresini çekiştirerek.

"Merhaba," diye cevap verdi bana gülümseyerek. Nefesim kesildi. Öğle yemeğimi bu kadınla geçirdiğim için çok şanslıyım.

"Elinde ne var?" Okuduğu şeyi çantasına tikiştirirken sordum.

Baktığı şeye bakmak için eğildim. "Columbia Üniversitesi mi?" Kitapçığı yerine koymadan hemen önce başlığını okuyarak sordum.

"Yok bir şey, sadece biraz araştırma. Hazır mısın?" Kolunu benimkine doladı ve girişe giden soluk taş basamakları çıktık.

Violet koridordaki şifonyerden bir bilgi broşürü aldı. "Nereden başlamalıyız?"

Başımı sallayarak sağa, kütüphane-yemek odasına dönmemizi işaret ettim. Odaya adımını atar atmaz Violet başını arkaya eğdi ve üç yüz altmış derece dönerek tablolar ve heykellerle dolu kan kırmızısı duvarları ve odanın iki yanındaki cam kitaplıkları inceledi. "Bu harika. Sanki hâlâ burada yaşıyor olabilirmiş gibi."

"Bazen burada akşam yemekleri veriyorlar. Tıpkı o hayattayken olduğu gibi mum ışığında servis ediliyor."

"Kulağa romantik geliyor. Hiç gittin mi?" diye sordu.

"Evet, her ne kadar odaların yaptığı bir şey olsa da, yani romantik değildi." Yine de Violet ile burada yemek yemek romantik olurdu. Mum ışığında yemek güzel olurdu - belki de bir ara bunu önermeliydim. Violet'in odayı gezerken verdiği tepkileri izlemeye devam ettim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sanki onunla birlikte olmak bana enerji veriyor, beni dolduruyor ve bir damlasını bile dökmek istemiyordum.

"Bu hafta sonu için ne planlıyorsun?" "Bu hafta sonu için planların neler?" diye sordum.

odaya doğru. Belki onu güzel bir yere yemeğe götürebilirim, romantik olduğunu düşüneceği bir yere.

"Sana söyledim, erkek ve kız kardeşim çocuklarıyla birlikte Amerika'dan geliyorlar."

"Doğru ya. Şükran Günü için." Onu tüm hafta sonu boyunca göremeyecektim. "Londra'da değilsin, değil mi?"

"Dört gün tatilim var," dedi, kolumu sıktı, sonra bıraktı ve koridor daralırken önümde yürüdü.

"Dört gün mü?" diye sordum.

"Burası çılgın bir yer," dedi Violet sorumu duymazdan gelerek.

Etrafımız farklı yollara açılan çıkışlarla, kapılarla, koridorlarla, daha küçük odalara çıkan basamaklarla çevriliydi.

"Alice Harikalar Diyarında gibi bir şey," diye devam etti. "Evet, Çarşamba gecesi Woolton'a gidiyorum." Sırıttı. "Darcy çok şirin; yer elması şekeri, mısır ekmeği, her şeyi yapıyor."

"Kulağa hoş geliyor. Herkesi görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Gözleri büyüdü ve yakamı okşadı. "Tabii ki. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kız kardeşimi özledim."

Onun bensiz eğleneceği düşüncesi içimi burktı. Onu dört gün boyunca göremeyecek olma fikri. "*Star-Spangled Banner*'ı mırıldanarak döneceksin."

"Eğer şanslıysan, bir tanesine sarınmış olarak dönerim." Göz kırptı.

Onu kendime doğru çektim. "Bu gece şık giyinebilirsin." Dudaklarına bir öpücük bıraktım. Gecelerim giderek daha fazla Violet ile geçiyordu. Giderek daha sık işten çıktığımda kendimi onun evinde buluyordum ve daha sık onda kalıyordum. Olmak istediğim yer orasıydı.

Geri çekildiğimde, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kendini durduruyormuş gibi bana baktı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Omuz silkti ve arkasını dönerek evin derinliklerine doğru ilerledi. "İstersen sen de gelebilirsin. Yani, çok meşgul olduğumu biliyorum, ama istersen, sadece bir akşam için, hoş karşılanırsın."

Yutkundum. Beni davet mi ediyordu? Hafta sonu için, ailesiyle tanışmak için?

"Evet demeni beklemiyorum. Sadece düşündüm ..." Gözlerini Sör John'un evinden topladığı biblolarla kaplı duvara dikti.

kapsamlı seyahatler. Gözlerimden kaçmaya çalışıyordu.

Yapacak çok işim vardı. Büyük miktarda. Ama Violet'le birlikte olma ve Londra'dan uzaklaşma fikri zihnimde işleri nasıl yeniden düzenleyebileceğimi planlamama neden oldu. "Belki yapabilirim," diye cevap verdim.

"Çılgınca olacak. Evet demeni beklemiyorum. Sadece-"

"Gelmek istiyorum, Violet."

Sonunda dönüp bana baktı. "İstiyor musun?"

Bu kadar şaşırmış olmasından nefret ediyordum; zaman ayırmamı gerektirecek kadar önemli olmadığını düşünmüştü. Ama başka türlü tepki vermesi için hiçbir neden yoktu. İş her zaman önce gelirdi. "Evet. Muhtemelen tüm hafta sonu için gelemem ama belki Şükran Günü için gelebilirim."

Durdu ve sanki beni doğru duymamış gibi bana baktı. "Ama o Perşembe günü."

"Şaşırmış gibisin," dedim sanki şaşırması için bir neden yokmuş gibi. Dalga geçebilen tek kişi o değildi.

Bir kahkaha patlattı. "Nedenini hiç bilmiyorum. Yani, sen sürekli işten kaytarıyorsun."

"Günü yakalıyorum, Violet."

Ellerini belime doladı ve ben de onu kendime doğru çektim. "Bu hoşuma giderdi," dedi sessizce, sanki bir itirafmış gibi. Sanki bir zafer kazanmışım gibi göğsüm genişledi. Violet'i şaşırtmak, onu mutlu etmek, haftamdaki en büyük başarı gibi hissettirdi. Hukuk dışında hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

YİRMİ YEDİ

Menekşe

Woolton'daki yemek odası istediğimiz zaman yemek yiyebilmemiz için açık büfe tarzında düzenlenmişti, ancak hepimiz konuşmak ve birbirimizle sohbet etmekle meşguldük ve kendimizi yarınki Şükran Günü ziyafetine saklamamız gerekiyordu. Çocuklarla birlikte sadece altı kişi olmamıza rağmen sanki tüm ev doluymuş gibi görünüyordu. Kardeşlerimden ne kadar şikâyet etsem de, onları gördüğüme bu kadar sevindiğimi hiç hatırlamıyordum.

Kolumu Scarlett'in beline dolayarak ayakta durdum. "Harika görünüyorsunuz, Düşes," dedim.

Kıkırdadı. "Bana böyle hitap etme. Çocuklarla iyi geçinmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Sana daha kötülerini de söyledim."

"Doğru. İngiltere nasıl? Bu hafta senden haber alamadım." "Keyfini çıkarıyorum."

"Harika görünüyorsun. Bu elbiseye bayıldım." Şişe yeşili, ipek elbiseme baktı. "Senin normal boho tarzından biraz farklı."

Elbise Alexander'dan bir hediye idi. Ona bana bir şeyler almayı bırakmasını söylemiştim ama bana eteği aldığından beri perakendecinin onu internette beğeneceğimi düşündüğü şeylerin reklamlarıyla takip ettiğini, bu yüzden tıklamaya devam ettiğini söylemişti. Ve onları giydiğimde her zaman fark etmesi hoşuma gidiyordu.

"Aşk böyle bir şey işte," dedi Darcy.

"Kes şunu, Darcy. Bu saçmalığa inanmadığımı biliyorsun." David bana aşkın gerçekten kör olduğunu öğretmişti ve ben de at gözlüklerimi çıkarmıştım.

"Buradayken bu adamı bir an olsun görebilmeyi umuyorum. Bir haftadan daha uzun süre dikkatini çekmeyi başaran her erkek ilgimi çeker. Bir günlüğüne Londra'ya geleceğim ve hiç beklemediğin bir anda iş yerine g e l e c e ğ i m ."

Darcy kaşlarını çattı ve benim midem bulandı. Scarlett'e Alexander'ın yarın geleceğini söylememiştim. Darcy biliyordu, çünkü bunu o önermişti ve yarınki öğle yemeği için numaraları bilmesi gerekiyordu. Alexander'ın son dakikada çıkan acil bir iş yüzünden gelmemesini bekliyordum, ama şimdiye kadar hiçbir şey çıkmamıştı, bu da beni biraz sinirlendiriyordu - bu onun yapacağı bir şey değildi. Hangisinin daha korkutucu olduğunu bilmiyordum: Alexander'ın gelmesi mi, yoksa Alexander'ın beni ekmesi mi?

"Gelecek haftaya kadar beklemek zorunda kalmayacaksın," dedi Darcy düşüncelerimi bölerek. "Yarın hepimiz onunla tanışacağız."

Ağzı açık kalan Scarlet bana döndü.

"Gelip gelmeyeceğinden emin değilim," dedim. "Kesin değil demiştim, değil mi?" Darcy'ye sordum. Artık insanlar bildiğine göre gelmemesi utanç verici olurdu. "Büyük bir dava üzerinde çalışıyor. Deneyeceğini söyledi, ama zaman ayırabilirse şaşırırm." Scarlett'i bıraktım ve şarap kadehimi aldım.

Darcy, "İnancın bu kadar az olmasın," dedi. "Başlangıçta bunu hiç düşünmeyeceğini sanıyordun. O burada olacak."

"Onunla hiç tanışmadın," diye cevap verdim. "Nereden biliyorsun ki?"

"Sadece bir his." Şarabından bir yudum aldı ve bardağın etrafında sıırıttı.

"Bu büyük bir haber Violet," dedi kız kardeşim.

"Gerçekten değil." İstedğim son şey herkesin bunu büyütmesiydi. Birkaç aydır çıkıyor olabilirdik ama Alexander çok meşgul olduğu ve ikimiz de bunun geçici bir şey olduğunu bildiğimiz için o kadar da ciddi değildi. Ciddi olamazdı.

"'Seni seviyorum' dedin mi?" Darcy ortalığı karıştırarak sordu.

"Hayır! Öyle değil." Alexander'ın sevgilisine bunu söylediğinden bile şüpheliydim.

Karısını seviyordu. O öyle bir adam değildi, ben de öyle bir kız değildim. Sadece takılıyorduk. Anın tadını çıkarıyorduk.

"Aylardır birliktesiniz, değil mi? Bir erkekle bu kadar uzun süre birlikte olduğunu hiç görmemiştim. Ondan hoşlanıyor olmalısın."

"Elbette ondan hoşlanıyorum. Yani, bazen karamsar, düşünceli bir pislik oluyor ama-"

"Kimmiş pislik?" Max elinde yemekle dolup taşan bir tabakla yanımıza geldi. Pislik kelimesini duymuş ve ondan bahsettiğimizi sanmış olmalıydı.

Scarlett, "Onun erkek arkadaşı," dedi.

"Çıkıyor musunuz, Darcy?" Max sırtıttı.

"Hayır." Scarlett dirseğiyle onu dürttü. "Violet."

"Ne? Erkek arkadaşın mı var?" diye sordu, sanki ona böbreğimi bağışlamaya karar verdiğimi söylemişim gibi bakarak. "İngiliz bir adam mı? Bu ailede daha fazla İngiliz kanına tahammül edemem."

Aman Tanrım, Max çocuklarımın doğumunu ileri sarıyordu. "Bu konuyu büyütmeyi bırakır mısınız? Geldiğinde hepinizin deli olduğunu düşünecek."

"Ne, Woolton'a mı geliyor?" Max sordu. "Yarın," dedi Darcy.

Bu hafta sonundan sonra kız benim için ölmüştü. Bütün sırlarımı ortaya döküyordu.

"Hamile misin?" Max sordu.

Gözlerimi devirdim ve şarabımı doldurmak için gruptan ayrılmak üzere döndüm.

"Hamile değil; aşık." Scarlett kolumu tuttu. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır, hamile değilim ve kesinlikle aşık *değilim*. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Keşke onu hiç davet etmeseydim diye düşündüm. Her şey bir korku şovuna dönüşecekti. Aslında onu davet etmemiş olmayı dilemiyordum. Gelebileceği için heyecanlıydım, benimle vakit geçirmek için birkaç saatliğine işini bırakacaktı. Ona evi gezdirmek, paltolarımıza ve atkılarımıza sarınarak gölün etrafında birlikte yürüyüş yapmak istiyordum. Kroket çimlerine bakarken onu öpmek.

"Ucube gibi davranmayacağınıza söz vermelisiniz."

"İyi olacağız. Ona üniversiteden beri ilk erkek *arkadaşın* olduğunu ve kendisinden bahsedildiğinde gözlerinin parlamasına neden olan tek erkek olduğunu söylemeyeceğiz."

"Scarlett, lütfen. Hem zaten David hakkında her şeyi biliyor."

"Ona olanları anlattın mı?" diye sordu.

"Şey, evet." Ona anlatmış olmam o kadar da önemli değildi, değil mi? Ondan bir şey saklamak istemiyordum ve Gabby fiyaskosundan sonra onun da benden bir şey saklamasını istemiyordum.

"İş hakkında mı?" Scarlett sordu.

Başımı salladım. "Evet, dedim ya. O biliyor."

"Vay canına." Gülümsemesini gizlemeye çalışarak şarabından bir yudum aldı. "Bunda 'vay canına' denecek bir şey yok."

"Umarım pisliğin teki değildir," dedi Max.

"O zaman korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksınız," diye cevap verdim.

"Şey, eğer bir ayağını yanlış atarsa-" Max'in göğsü genişledi ve ben gözlerimi devirdim.

"Götün teki olamaz," dedi Darcy. "Ondan bu kadar hoşlanıyorsan olamaz."

"Ondan o kadar hoşlandığımı kim söyledi?"

"Boşanma belgelerini imzaladı mı?" Scarlett sordu.

"Pislik herif evli mi?" Max ağzı yemekle dolu olduğu halde sordu. Yutkundum. "Tanrım, Violet. Evli bir adamla ilişkin mi var?"

"Teşekkürler Scarlett," dedim başımı sallayarak. "Evet, boşanma belgelerini imzaladı ve üç yıldan fazla bir süredir karısından ayrı yaşıyor."

"Bu adamın sesini hiç sevmedim," diye mırıldandı Max.

"İkinizin pek çok ortak noktası var. İkiniz de işkolik pisliklersiniz, bu yüzden iyi anlaşmalısınız."

Max ve Alexander'ın iyi anlaşabileceklerinden pek emin değildim. Alexander'ın benden başka biriyle iş dışında bir ortamda etkileşime girdiğini hiç görmemiştim. Ama o iyi bir adamdı. Düşünceli ve huysuz olabilirdi ama bu sadece bir gizlemeydi. Gerçek Alexander'ı tanıdığınızda iyi ve nazik biri olduğunu görürdünüz. Ailemin bunu görebilmesini umuyordum. Onu sevmelerini istiyordum çünkü o uzun zamandır değer verdiğim ilk kişiydi. Ve onun hakkında haklı olmak istiyordum. Onda gördüğüm şeyi onların da görmesini istedim. Sanki

Alexander yeni bir Violet'i temsil ediyordu; yirmili yaşlarının başındaki yaralarını geride bırakmış bir kadın. Ve eğer onun hakkında yanıldığım ortaya çıktıysa, o zaman başka ne hakkında yanılmışım?

Umarım iptal etmez. Şimdi olmaz.

YİRMİ EİGHT

Alexander

Üç ay içinde ikinci kez Violet King için şehre gidiyordum. Çarşamba günü odasından ayrıldığında, onunla birlikte gitmediğim için şikayet etmemişti. Ve bana ne kadar kalacağımı sormamıştı, hatta kesinlikle başaracağımdan emin olup olmadığını bile. Her günü geldiği gibi kabul etti.

Birlikte geçirdiğimiz öğle yemeklerinin iş yükümü beklediğim kadar etkilemediğini fark ettim. Aslında, çalınan anlarımız beni canlandırıyor, masamdan uzaklaştıktan sonra daha verimli olmamı sağlıyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmek için can atmama neden oldu.

Haritanın gösterdiği çakıllı yoldan yukarı çıktım. Westbury Dükü'nün malikânesi çok güzeldi. Violet King sürprizlerle doluydu.

Arabayı evin önüne çektiğimde kapı açıldı ve Violet merdivenlerden yuvarlanarak indi. Daha arabadan yeni inmiştim ki kollarını boynuma doladı.

"Başardın," dedi, umduğumdan çok daha fazla sevinerek için.

"Söyleyeceğimi söyledim, değil mi?"

"Ve sen asla ciddi olmadığın bir şey söylemezsin." Elini bastırdı Dudaklarımı dudaklarıma değdirdim ve onu daha sıkı kendime çektim.

"Bu o a güzel yer," I dedi, tarama ve bahçeler. "Görünüşe göre Capability Brown."

"Evet, göle doğru bir yürüyüş yapmalıyız ama öğle yemeğinden sonra, ki bu bütün gün sürecektir. Yani yarın. Eğer kalacaksan?"

"Eğer beni kabul edersen kalırım."

Başını öne eğdi. "Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi.

Kıkırdadım. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. Şimdi gel ve bana yardım et," dedim ve arka kapıyı açtım. Ona iki kağıt torba uzattım.

"İçinde ne var?" diye sordu.

"Ne getireceğimi bilemedim, bu yüzden yetişkinler için biraz içki ve çocuklar için oyuncaklar." Kapıyı kapattım ve bagaja gidip hafta sonu çantamı çıkardım. "Ne?" diye sordum. Kaşları çatılmış bir halde öylece dururken sordum.

"Çocuklara hediye mi getirdin?" diye sordu.

"Çok heyecanlanmayın. Sadece internetten sipariş ettiğim birkaç şey. Yaşınıza uygun olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok." Kapıya doğru başımı salladım. "Hadi içeri girelim; hava buz gibi."

"Çok tatlısın."

Kıkırdadım. Daha önce kimse bana tatlı dememişti.

"Herkes öğle yemeği için hazırlanıyor, ben size odamızı göstereyim." Violet hediyeleri yan masanın üzerine koydu. Merdivenleri çıkarken bir çığlık duvarlarda yankılandı ve bir kapı çarpıldı.

Uzun kahverengi saçlı, minyon bir kız çoraplı ayaklarıyla merdivenlerden inerek bizi karşıladı. "Sen Violet'in erkek arkadaşı olmalısın," dedi elini uzatarak. "Burada olmanıza çok sevindim. Ben Darcy."

"Nasılsınız?" Elini tutarak sordum. "Beni güzel evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Parmak uçlarına kalktı ve sonra kendini tekrar yere bıraktı. "Benim için büyük bir zevk. Bence şükretmek harika bir fikir ve masanın etrafında gölün bu tarafından başka birinin daha olmasından çok memnunum. Genelde istila ediliriz!"

"Evet, bu Amerikalılar bizi ele geçiriyor," diye cevap verdim.

"Ben sadece her şeyin yolunda gittiğini ve Bayan MacBee'nin felç geçirmediğini görmek için uğradım. Kendinizi evinizde hissedin ve size getirebileceğim bir şey olursa haber verin."

Merdivenlerden hızla indi ve biz de yukarı doğru çıkmaya devam ettik.

"Çok çekicisin," dedi Violet yanağını öperek.

"Denediğimde neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdim poposuna vurarak.

Güldü. "Öğrenmek hoşuma gidiyor."

Violet en güzel halini gülerken gösterirdi.

"Bu ev çok gıcırtılı. Yerler, duvarlar, kapılar. Ve yataklar."

"Yaratıcı olmamız gerekecek gibi görünüyor," diye cevap verdim.

"Öğle yemeği ne zaman?" Dün gece onun yanında uyumayı özlemiştim. Yakın zamana kadar birbirimizin evinde kalmıyor olsak da, sabahları kalktığımda karanlıkta sürünmeyi alışkanlık haline getirmiştik, bu yüzden otel odamda dolaşırken ışığın açık olması ve arka planda haberlerin olması garip hissettirmişti.

"Zamanımız yok," diye cevap verdi elimi arkasından tokatlayarak. "Hızlı sikişen biri değilsin."

"Senin skalanda nerede olduğumu bilmek güzel, ama ofisteki ilk seferde oldukça hızlı olmak zorundaydık."

"Özür dilerim, iltifat etmek istememiştim."

"Hey, neşelen biraz. Anı yaşa," diye takıldım.

"Tanrım, çok sinir bozucusun."

Büyük meşe bir kapıya vardığımızda eğildim ve başını öptüm. "Bu biziz," dedi.

Bu etiket karşısında gülümsememeye çalıştım. Uzun zamandır *biz olmamıştım*. Daha önce hiç *biz* olduğumdan emin değildim. Violet ile *biz* olmak yeniydi. Ama doğru tanımlamaydı.

İçeri girdiğimizde çantamı bıraktım ve ceketimi çıkardım. "Buraya gel," dedim kollarımı uzatarak. Onun sıcaklığını hissetmeye, vücudunun benimkine mükemmel uyumunun tadını çıkarmaya ihtiyacım vardı.

"Konferans görüşmen nasıldı?" diye sordu, ellerini belime doladı ve başını göğsüme koydu.

Nefes verdim ve tutuşumu sıkılaştırdım. "İyiydi. Sebastian'a halletmesi gereken işlerin bir listesini bıraktım. Yetki devri yapıyorum. Gurur duyuyor musun?"

"Çok," dedi. "Ve burada olduğun için çok mutluyum." Yatak odasının kapısının gürültüsüyle çalınması bizi böldü.

Violet inledi. "Bu benim kız kardeşim olmalı."

Kollarımı bıraktım ve ben ceketimi tekrar giyerken Violet kapıyı açmaya gitti.

"O burada mı?" diye fısıldadı biri.

"Alexander, bu benim sinir bozucu kız kardeşim Scarlett." Violet kapıyı açtı ve Scarlett içeri girdi.

Scarlett, Violet'ten biraz daha uzundu ama ikisinin de benzer uzun, siyah saçları vardı.

"Sizinle tanıştığırma çok sevindim," dedi ve el sıkıştık.

"Nasılsınız? Ben Alex."

"Aşığıya inmek ister misin? Saat neredeyse bir oldu," dedi Violet ve bizi aceleyle dışarı çıkardı. "Görünüşe göre öğle yemeğinden önce kütüphanede bir şeyler içeceğiz."

Başımı salladım ve kızların peşinden dışarı çıktım.

Merdivenlerden inerken arkalarından yürürken Violet omzunun üzerinden bana baktı. Gülümsedi ama daha önce gördüğüm o zoraki sırıtış değildi bu.

Kütüphaneye girdiğimizde İngiliz bir adam, "Bu Alexander olmalı," dedi. "Ben Ryder. Nasılsınız?"

Elini tuttum. "Lütfen bana Alex de."

"Tanrım, tüm bu tanıştırmalar. Umarım çok bunaltıcı değildir," dedi Darcy ve bana bir kadeh şampanya uzattı. "Ryder benim kardeşim ve Scarlett'in kocası. Bu," dedi ve yürümeye başlayan bir çocukla pazarlık etmek için çömelmiş bir adamı göstererek, "Max, Violet ve Scarlett'in erkek kardeşi-"

"Ben de Harper," diye araya girdi kahverengi saçlı bir kadın. "Violet'in baldızıyım ve bugünün baş sorgucusuyum."

"Karırma aldırmayın," dedi Max, gruba katılarak. "Ben koruyucu bir ağabeyim. Avukat olduğunuzu duydum."

Kardeşine ters ters bakan Violet'e baktım.

"Bu doğru. Sen de Wall Street'te misin?" diye sordum. Sorulara cevap vermektense başkaları hakkında bilgi edinmeyi tercih ederdim. Çoğu zaman insanlar beni memnun etmekten mutluluk duyardı.

"Ve Violet ile aynı ofiste mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Ofis aşklarının büyük bir hayranıyım," dedi Harper kocasının göğsünü okşayarak. "Max ve ben böyle tanıştık. Ve işte buradayız - evli ve üç çocukluyuz."

"Ve siz evlisiniz?" Max gözlerini kısarak bana sordu.

Evliliğim hakkında beni sorguladığı için onu suçlayamazdım. Kız kardeşiyle çıkıyordum ama bu bana biraz yersiz geliyordu - Violet ve ben üç çocuk sahibi olmak üzere değildik. İlişkimiz farklıydı. Bizim ilişkimiz farklıydı.

İşim ve bir kadına zaman ayırma kapasitem tarafından kısıtlandım. "Gabby ve ben üç yıl önce ayrıldık."

"Başlama Max," diye ısrar etti Violet. "İspanyol Engizisyonu'nu yeniden canlandırmak yerine güzel vakit geçiremez miyiz?"

Neyse ki, öğle yemeğini duyurmak için gelen biri tarafından bölündük ve hepimiz yemek odasına girdik. Violet ve ben arkasından gittik ve ben onun elini tutup dudaklarımı parmaklarına bastırdım. "Verecekleri her şeyle başa çıkabilirim. Merak etme."

İç çekti. "Ama bunu çok büyütüyorlar." Başını iki yana salladı.

"Sen küçük kardeşsin ama bunun bir önemi yok. Sen ve ben birlikte kim olduğumuzu biliyoruz ve önemli olan da bu."

Violet durdu ve bana döndü, boştaki eli göğsünde idi. Bakışlarıyla yüzümü aradı. "Haklısın. Haklıyız. Anı yaşıyoruz, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz."

"Aynen öyle. Endişelenmeyi bırak." Onu alnından öptüm ve öğle yemeğine doğru ilerledik, isim kartlarında belirtildiği gibi yerlerimizi aldık. Masanın etrafında sadece yetişkinler vardı ve ben Violet ile Scarlett'in arasına yerleştirilmiştim. Yemekler elden ele dolaşıyor, sohbet ve kahkahalar Violet'i rahatlatıyor gibiydi.

Scarlett bana bir tabak brokoli uzatırken, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Davet edilmek çok güzeldi. Daha önce hiç Şükran Günü kutlamamıştım."

"Yaptığını sanmıyorum. Violet'le ortak bir noktanız daha var," dedi Scarlett.

"Pardon?" İfadesinin arkasında bir alt metin mi vardı?

"Sen ve Violet oldukça farklı görünüyorsunuz."

"Zıt kutuplar hakkında ne derler bilirsin," diye cevap verdim. "İkimizin de pek çok ortak yönü var; ikimiz de aptal yerine konmaktan hoşlanmıyoruz ve o da fikrini söylemekten çekinmiyor. Birbirimizi pek çok yönden tamamlıyoruz," dedim ve tabağı Darcy ile konuşmakla meşgul olan Violet'e uzattım.

"Birbirimizi tamamlamak mı?" Scarlett bana bir kase daha uzatarak sordu. "Yer elması şekeri," diye açıkladı, tabağıma küçük bir miktar kaşıklarken.

Başımı salladım. "Evet. Violet plan yapmayı sevmez ve ben de çok meşgulüm - bu bizim için oldukça iyi işliyor. Ve ..." Piknikte yediğimiz öğle yemeği zihnimde canlandı. Meşgul olduğumu biliyordu. Ama aynı zamanda kendimi bir saatliğine işimden soyutlayabileceğimi de biliyordu. "Biliyorsun, o bana meydan okuyor - hayatın nasıl farklı olabileceğini gösteriyor."

Violet'le birlikte dünyam genişlemişti - sadece onunla vakit geçirdiğim için değil, aynı zamanda yeni restoranlar denememi, Kasım ayında piknik yapmamı ve öğle yemeklerimde müzelere gitmemi sağladığı için.

"Günü biraz daha iyi değerlendirmeme yardımcı oldu." Violet beklenmedik bir şekilde hayatımda küçük değişiklikler yapmış, dünyaya dar bakış açımı kırmış, bu da her geçen gün daha fazla keyif aldığım anlamına geliyordu.

Scarlett gülümsedi. "Spontanlık gerçekten de Violet'in en iyi özelliği." "Pek çok özelliğinden biri," diye cevap verdim.

Verdiğim cevaplar Scarlett'i yatıştırmışa benziyordu ve onun işi ve Connecticut ile İngiltere arasında geçen hayatı hakkında rahat bir sohbe daldık.

Ryder Violet'e, "Garsonluğu bıraktığını duydum," dedi. "Ofis hayatı nasıl?"

"Farklı," diye yanıtladı Violet. "Yine de hoşuma gidiyor. Sorunları çözmekten ve meseleleri halletmekten keyif alıyorum."

"Bu işte çok iyi," diye araya girdim. "Gerçekten çok iyi. Fazlasıyla kalifiye."

"New York'a döndüğünde ne yapmayı düşünüyorsun?" Ryder sordu.

Violet güldü. "Beni bilirsin Ryder, hafta sonundan sonrasını düşünmem. Hiçbir fikrim yok."

"Hâlâ Columbia'yı mı düşünüyorsun?" Scarlett tabağına patatesleri kaşıklarken Violet'e sordu.

Violet'in tepkisini görmek için başımı çevirdim. Columbia Üniversitesi mi?

Omuz silktili. "Hiçbir fikrim yok. Belki. Başvuru formunu doldurdum. Beni kabul etmeyebilirler."

Scarlett, "Bence okula dönmek senin için harika bir şey olur," dedi. "Uzun zamandır kullanmadığın kocaman bir beynin var."

Okula geri dönmek mi?

Zihnimi yokladım, Violet'in daha önce başka bir yeterlilik almaktan söz edip etmediğini düşünmeye çalıştım. Bu çok önemli bir haberdir. Violet neden bir şey söylememiştir? Belli ki geleceği hakkında bana hiç açıklamadığı kadar çok düşünüyordu. Ve geleceğini New York'ta, Columbia Üniversitesi'nde görüyordu. Bu olumlu bir adımdı. Yeteneğinin daha fazla garsonluk ya da açıkçası yöneticilik yaparak boşa gittiğini görmek istemem. Yeteneğiyle başka bir şey yapmalıydı. Onun adına mutlu oldum.

Ama bunu duymak biraz acıttı. Olması gerekenden daha fazla. Düşündüğümünden daha fazla. Çünkü Columbia Üniversitesi üç bin mil uzaktaydı ve oraya başvurması, gelecekle ilgili planlarının hiçbirinin beni içermediğinin kanıtıydı.

Geleceğimi her zaman düşünürdüm ama sadece kariyerim açısından. Yapmak istediğim işi ve bunun erken yaşta ipek alma isteğimi nasıl etkileyeceğini dikkatle değerlendirdim. Craig ve Lance ile kariyer yolum ve işleri hızlandırmak için neler yapabileceğim hakkında konuştum. Sürekli ufka doğru bakıyordum.

Ama kendimi gelecekte gördüğümde -babamınkine rakip olacak bir kariyere sahip bir adam- tek gördüğüm bardaki en iyi adamdı. Bir ev, bir eş ya da çocuklar görmedim. Ziyaret ettiğim yerleri ya da edindiğim deneyimleri hiç düşünmedim; her şey işle ilgiliydi. İki ay sonrasına bile baksam, Violet'in sözleşmesi bitecekti ve sonra ne olacaktı? Genişleyen dünyam birden küçülür müydü? Onun yokluğunda küçülür müydü? Daha az ilginç. Neredeyse kesinlikle. Ama elbette Violet geleceğini düşünmek zorundaydı ve ben de bundan mutlu olmalıydım. Ama hayatımdan çıkarsa üzülür müydüm? Geleceğimde olmasaydı?

Fark ettim ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Violet

"Bu kadar çekici olabileceğın kimin aklına gelirdi?" Alexander'a kravatını çözüp yatağa yayılırken sordum.

"Senin bu kadar seksi olabileceğın kimin aklına gelirdi?" diye cevap verdi bana doğru gelirken. "Bu elbise yasadışı olmalı." Parmaklarını göğüs dekoltelerimin üzerinde gezdirdi ve düğmelerimi iliklemeye başladı.

"Bunu benim için almıştın."

"Çünkü inanılmaz görüneceğini biliyordum."

Elbisemi açınca beni bırakıp kendi gömleğini çıkarmaya başladı.

"Neden herkesin sana Alex demesini istiyorsun?" Daha önce hiç fark etmemiştim ama insanlar ona ne zaman Alexander dese, o da onlardan Alex demelerini istiyordu.

Gömleğini çıkarırken sırttı ve pantolonunu çıkarmaya başladı. "Benim adım bu."

"Çok komik. Ben sana Alexander diyorum ve sen benden hiç Alex dememi istemedin."

"Biliyorum. Hiç sevmedim. Her zaman babamla ilişkilendirdiğim bir isim oldu."

"Ama sana öyle seslenmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Önümde çırılçıplak dururken başını salladı. Onu görünce kalçalarımı sıktım -güçlü kalçaları ve mükemmel siki. Sonra ne olacağını biliyordum, içimde nasıl hissedeceğini biliyordum. Onun için karnımda bir ağrı büyürken ürperdim.

"Ağzından çıktığında hoşuma gidiyor." Üzerimde süründü ve elbisemi çıkarmaya başladı. "Benden bir şeyler saklamandan hoşlanmıyorum." Yanıma uzandı.

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğinden emin değildim. Ona sormaya fırsat bulamadan iç çamaşırımı bir kenara çekti ve iki parmağını içime soktu.

Bu beklenmedik hareket karşısında nefesim kesildi.

"Böyle hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyorum." Başparmağı klitorisimin üzerinde kaydı ve parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı. "Yani sikimi alamayacaksın. Bu ilk orgazm için değil."

Ona tam olarak neyi anlatmadığım için beni sikinden mahrum bırakıyordu?

Bileğini kavradım, amansız, tahrik edici ritmini durdurmaya çalıştım. "Senden ne sakladım?" Vücudumda dolaşan zevk dalgalarını geri püskürtmeye çalışarak sordum.

"Columbia, üniversiteye geri dönmek."

Orgazmım artmaya başladığında bir inilti çıkardım. "Seni ne kadar kolay tahrik ettiğimi görüyor musun?"

Gözlerimi kapattım, konuşamıyordum, bacaklarımın arasındaki sert, kaba parmaklarından zevk alıyordum, zevk darbeleri tenimin altına dağılıyordu.

"Çok çabuk boşalmak istiyorsun."

Dokunuşundan birkaç saniye sonra tüm vücudum zonklamaya başlamıştı. Ben.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini çekti ve

Ben. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Zirveye ulaşmama bir saniye kalmıştı. O ne yapıyordu? "Alexander.

Ne . . ."

"Benden bir şey saklamıyorsun." Yüzü karanlık ve ciddiydi.

Bilmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Londra'dan ayrıldıktan sonra ne yaptığım neden umurundaydı ki?

"Özür dilerim," dedim, avucumu yanağından aşağıya doğru yumuşatarak.

Elini karnımdan aşağıya ve amımın üzerinden geçirdi, parmaklarını bu sefer daha nazikçe içime bastırdı.

"Seninle müzede buluştuğumuzda okuduğun broşür buydu," dedi.

"Sana ne olduğunu sormuştum."

Parmakları pompalamaya ve daireler çizmeye devam ederken sırtımı dikleştirdim. "Düşünecek o kadar çok şeyin var ki. Önemli değildi." Bedenim doruğa doğru ilerlerken sesim soluksuz çıkıyordu.

Sanki yıllardır beni inceliyormuş gibi vücudumu okuyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama tam olarak ihtiyacım olan ritmi, mükemmel baskı miktarını, ne zaman geri çekileceğini ve ne zaman bırakacağını anlıyordu.

Parmakları tam olarak doğru zamanda yön değiştirdi ve her hücremden zevk fışkırırken kendimi kaybettim.

Ben daha nefesimi tutamadan Alexander üstüme çıktı ve prezervatifle kaplı siki girişime sürtündü.

"Bana bunları anlat, duyuyor musun?" diye kulağıma fısıldadı, saçları yanağıma sürtündü ve içeri iterken beni ateşledi. "Bilmek istiyorum."

O anda ona her şeyi anlatabilirdim. Onunla tanıştığım için ne kadar minnettar olduğumu söylemek isterdim. Daha önce hiç onunla yaptığım gibi beni doyuran ve aynı zamanda daha fazlasını arzulatan bir seks yapmadığımı. Ondan önce hiçbir erkeğin beni bu kadar seksi ve arzulu ama aynı zamanda bu kadar saygıdeğer hissettirmediğini. Başarılı olma ve bir miras inşa etme tutkusu DNA'ma işlemiş gibiydi. Alexander beni değiştirmiş, dünyaya bakışımı değiştirmişti.

Aletin içimde sürüklenişi beni fiziksel ihtiyaçlara geri döndürdü. Beni iyi hissettirmek, onu iyi hissettirmek, *bizi* iyi hissettirmek için harcadığı çabadan dolayı alınının terle kaplanmasını izledim.

Bacaklarımı daha geniş açtım, daha derine inmesini ve bana daha çok bağlanmasını istiyordum.

İnledi ve daha sert itti, pürüzsüz parmaklarını benimkilere bastırdı, ellerimi kapadı ve bizi bir arada tuttu, sanki ellerimizin birbirine kenetlenmesi bundan sonra her şeyi paylaşacağımız anlamına geliyordu, umutlarımızı ve korkularımızı, hislerimizi ve duygularımızı. Yapmamalıydım ama Columbia'yı, planlarımı bilmek istemesi hoşuma gidiyordu; geleceğimde bir tür payı varmış gibi hissediyordu. Ben de aynısını hissettim. Onun başarılı olmasını, mutlu olmasını, daha çok gülmesini istiyordum.

Kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Bu duyguların gelişmemesi gerekiyordu. Birine değer vermem gerekiyordu. Bana neler oluyordu? Bir daha asla bir erkeğe açılmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama elimde değildi. Alexander'ı istiyordum, ondan hoşlanıyordum, ona güveniyordum. Sadece biraz açılmamıştım. O beni sahiplenmişti.

Tüm bu ezici farkındalıklarla ne yapacağıma karar veremedim Alexander dizlerinin üzerine çöktü, ben kucağındaydım, bacaklarım iki yanında duruyordu.

Beni kendine doğru çekerken parmakları kığıma battı, aynı anda kalçalarını da hareket ettirdi, göğüslerim hareketle birlikte yukarı kalktı. Alexander'ın gözleri göğsüme kaydı. İnledi, daha derine ve daha sert itti.

Kalçalarımız birbirini iterken omuzlarını kavradım, bedenlerimiz çaresiz ve istekliydi, doruğa doğru çabalıyordu.

Aşağı baktım ve onun bana baktığını gördüm, mükemmel mavi gözleri beni ezberlemek istercesine içine çekiyordu.

Bu seferki sevişme farklıydı, sanki birbirimizden daha fazla bir şeye ihtiyacımız vardı, bir şeyi kanıtlamamız, bir tür engeli yıkmamız gerekiyordu. Sanki ilişkimizde farklı bir seviyeye geçmiştik.

"Alexander," diye inledim.

"Saklanmak yok," diye homurdandı, hareketleri daha keskin ve daha az kontrollü hale geldi.

Orgazmımı tetikleyenin onun talepkâr tonu mu yoksa benden daha fazlasına duyduğu ihtiyaç mı olduğundan emin değildim ama şartı karşısında tüm vücudum titremeye başladı.

Üç kez daha içime girdi, orgazm yüzünden yüzü buruşmuştu.

Benden talep ettiği her şeyi ona vermek istiyordum.

Bana neler oluyordu? Bir daha asla bir erkeği umursamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama işte buradaydım, bir erkeğin kollarına sarılmış, beni asla bırakmamasını umuyordum.

YİRMİ NİNE

Alexander

Violet'in evine vardığımda pirinç tokmağı dirseğimle kaldırdım, sonra bıraktım, neredeyse kucak dolusu taşıdığım siyah kutuları düşürecektim.

Violet kapıyı açtı. Yığının en üstündeki kutu yuvarlandı ve onu yakaladı.

"Alexander. Ne yapıyorsun?" "Seni yemeğe götürüyorum," dedim.

Gözleri parladı. "Öyle mi?" Onu oturma odasına kadar takip ederken şöminenin üzerindeki saate baktı. "İşini bitirdin mi? Saat daha yedi bile olmadı."

Şükran Günü'nü birlikte geçirdiğimizden beri her gece onun evinde kalıyordum. Gerçi normalde bundan çok daha geç dönüyordum. O hafta sonu aramızda bir şeyler geçmişti ve birbirimize her zamankinden daha çok bağlanmıştık. Kendimi olabildiğince çabuk odadan çıkmaya çalışırken buldum ki bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Hiçbir zaman saati izlemedim, sadece yapmam gereken her neyse onu yapmaya çalıştım ve uyumam gerektiğini anladığımda durdum. Violet'le vakit geçirmek erken bitirmek için bir neden haline gelmişti.

"Evet ve bugün Cumartesi. Fırsatım varken bu akşam kendime izin veriyorum." Kalan üç kutuyu konsol masasının üzerine koydum.

"Çok heyecanlıyım. Bize bir masa bulmamı ister misin?"

"Şık bir Çin lokantasında yer ayırttım," dedim kanepeye çökerken.

Gülümsemesi bozuldu ama başını salladı.

"Tamam." "Oraya gitmemeyi mi tercih edersin?"

Omuz silkti ve elindeki paketi diğerlerinin üzerine koydu. "Sadece süslü şeyler bana pek uymuyor. Süslü olmak her zaman Scarlett ve Max'in işi olmuştur."

"Buranın güzel yemekleri var ve bunu kutlamalıyız. Akşamları pek izin yapmam." Cumartesi gecesiydi. Hiçbir normal insan Cumartesi gecesini çalışmaz. Hayatımı gözden geçirmeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Kucağıma kaydı ve elini boynuma doladı. "Tamam. Bu gece şık bir restorana giden kız ben olacağım."

"Ben de o partide bir şeyler giymek isteyebileceğini düşündüm." Paketleri görünce çenemi kaldırdım. Woolton'da onu sadece benim hediye ettiğim kıyafetler içinde görüyordum. Ve bu bana alışılmadık bir tatmin duygusu veriyordu. Ona hediye almak hoşuma gidiyordu, onun da benim aldıklarımı giymesi hoşuma gidiyordu, sanki birbirimize en ufak bir şekilde bağılmışız gibi.

"Alexander, bana bir şeyler almayı bırakmalısın."

Kollarımı beline doladım. "Hoşuma gidiyor, değil mi?"

"Beğenmediğimi söylemedim ama paranı benim için harcamana gerek yok." Dudaklarını çeneme bastırdı ve stresli bir günün ardından kaslarım gevşemeye başladı.

"Ama istiyorum." Gabby'ye ne zaman hediye alsam, suçluluk duygusuyla alıyordum. Akşam yemeğini kaçırdım ya da bütün hafta sonu çalışırdım. Bir süreliğine etkili olmuştu - o memnun oluyordu ve ben daha çok çalışıyordum. Ama ona güzel şeyler almak kısa sürede bir tür para cezası ya da cezaya dönüştü ve buna içerlemeye başladım. Violet'e verdiğim hediyeler hiçbir zaman bir özürle birlikte verilmedi. Sadece savurganlığım için beni uyarıyor ve sonra aldığım şey her neyse onun içinde muhteşem görünüyordu. "Scarlett bana senin numaranı söyledi, yani şu kutuda ayakkabılar var," dedim, aşağıdaki ikinci kutuyu göstererek.

Violet gözlerini devirdi. "Müdahalelerine ara vermesi gerekiyor." Kravatımı gevşetti. "Yemeğe gitmek istediğine emin misin? Evde kalabilir miyiz?" Elini göğsümde gezdirdi.

"Daha sonra da *kalabiliriz*. Ama ben seni dışarı çıkarmak istiyorum. Konuşalım. Masa yedi buçuk için rezerve edildi." Konuşmamız gereken şeyler vardı. Her ne kadar ben

Columbia'da yüksek lisans yapmayı düşündüğünü biliyordu ama yine de bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmamıştık. Gelecek yıl ne yapmayı planladığını anlamak istiyordum. Columbia'ya hemen mi başlayacaktı yoksa İngiltere'de biraz daha mı kalacaktı? Craig'in sözleşmesini tekrar uzatacağından ya da başka bir büroda benzer bir iş bulabileceğinden emindim. Uzun zamandır ilk kez geleceğimle ilgili iş dışında bir şey düşünüyordum.

"Yedi buçuk mu?" Dizimden kalktı.

Saatime baktım. "On dakika içinde yola çıkmalıyız, o yüzden şu kutuları aç."

Önce kokteyl elbisesini çıkardı. Kiraz kırmızısıydı ve içinde olağanüstü görünecekti. "Alexander, bu çok güzel." Elbiseyi ona doğru tuttu. "Kısa."

"İyi ki inanılmaz bacakların var."

Daha sonra ayakkabıları açmasını istedim. Umarım ayağına olurlardı, çünkü bana kalsa onları çok giyerdi.

"Vay canına," dedi, çapraz bantlı ve yüksek topuklu parlak, siyah ayakkabıyı çıkararak.

"Beğendin mi?"

Gözlerini onlara dikti. "Var olmuş en seksi şey onlar." "Yanlış. *Sen* var olan en seksi şeysin. Ben istiyorum onları gör."

"Ama çıplak olmamı istiyorsun, değil mi? *Kahretsin*, bunları giyerken çıplak olmak istiyorum."

Kıkırdadım, düşünceyle sikim seğirdi. "Daha sonra. Sanırım restoran müşterilerinin tamamen giyinik olmasını tercih ediyor."

"Restoranı atlayabiliriz," dedi, üstünü çıkardı ve bacaklarımın arasına girdi. Eğildi, elini sertleşen sikime bastırdı ve beni öptü.

Bileklerini kavradım. "Violet. Uslu dur. Beni vücudum için kullandığını biliyorum ama birkaç saatliğine aklını da istiyorum." Ona karşı koymak zordu ama ben kendimi kontrol etmekte ustaydım. Saptırmasının kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Gelecek yıl ne olacağı hakkında konuşmaktan kaçınıyor muydu? Plan yapmaktan hoşlanmadığını biliyordum ama Columbia'yı düşünüyorsa bu geleceğini düşündüğü anlamına geliyordu ve ben de bunun bizi nereye götüreceğini bilmek istiyordum.

Ayağa kalktım, ellerini arkasından tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sanki son öpücüğümümiş gibi ondan bir öpücük aldım. "Biz dönene kadar bu seni doyurur," dedim ve onu serbest bıraktım. "Şimdi üstünü değiştir ve gidelim."

Ofladı ve eteğinin fermuarını açtı, yere dökülmesine izin verdi ve çok hoşuma giden bacaklarını ve kışını ortaya çıkardı. Vücudunun bana ne yaptığını biliyordu. Tam bir fingirdekti ve mücadele etmeden asla bu kadar kolay pes etmezdi - beni tekrar baştan çıkarmaya çalışacaktı, ben de koridorda beklemeye karar verdim.

Yenilgiyi kabul etmiş olmalıydı, çünkü birkaç dakika içinde hazırды ve yanımdaydı.

"Harika görünüyorsun," dedim, bakışlarım kırmızı kumaşın ve bronzlaşmış kalçalarının üzerinden geçerek geri döndüğümüzde onu becereceğim topuklu ayakkabılara kadar indi.

"Teşekkür ederim. Stilistim Alexander Knightley."

Paltolarımızı giydik, elini elime aldım ve Berkley Meydanı'ndan restorana doğru kısa yürüyüşümüze başladık.

"Düşünüyordum da," dedim ve Violet'e bakarak tepkisini ölçmeye çalıştım. Gözlerini önümden ayırmıyordu. "Her Cumartesi gecesi izin alacağım, en azından bir davanın ortasında olmadığım zamanlarda."

Başını salladı ama meydanın girişine ulaştığımızda hiçbir şey söylemedi. Ağaçlar haftalar önce yapraklarının çoğunu dökmüştü ama birkaç tanesi nafile bir şekilde tutunmuştu. Burası hâlâ Londra'nın en güzel meydanlarından biriydi.

"Hafta sonu en azından yarım gün izin almaya çalışacağım. Hatta belki tam gün."

"Bütün gün mü, Knightley?" Yürürken bana döndü ve göğsünü tuttu. "Gökyüzü kararacak ve tüm bebekler ağlamaya başlamayacak mı?"

Beni böylesine büyük bir gürültüyle yeryüzüne geri indiren tek kişiydi. "Bunun uzun vadede sağlığım için -zihinsel ve fiziksel- iyi olacağını düşünüyorum ve beni gençlerle daha sık çalışmaya zorlayacak, böylece daha büyük davalar alabileceğim."

Gülümsedi ve patikaya geri döndü. "Senin için iyi," dedi.

"Ve bu sana daha fazla zaman ayırabileceğim anlamına geliyor."
Başını salladı. "Benim için çalışma düzenini değiştirmiyorsun, değil mi?"

Heyecanlanmasını bekliyordum ama biraz savunmacı görünüyordu. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum," dedim. İsteddiği bu değil miydi?

"Bunu gerçekten çok isterim."

Omuzlarımı biraz gevşettim.

"Sadece benim için bir şeylerden vazgeçmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Eğer verecek bir şeyin varsa, bu harika, ama bunu yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Bana kızmanı istemiyorum."

Durdum ve kollarımı beline doladım. Gabby ile aramızda olanları tam olarak anlatıyordu. Sonunda, karımın beni işimden alıkoyduğu her ana, onunla geçirdiğim her ana içerlemiştim. "Yapamadım. Benden hiçbir şey istemedin."

Başını öne eğdi. "Teknik olarak doğru değil. Senin sığın için yalvarıyorum. çok."

Kıkırdadım. "Evet, beni asla bu konuda şikayet ederken bulamazsın." "Sen kendin için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığın sürece, ben de seninle daha fazla zaman geçirmekten çok mutlu olurum."

Beklediğim tepki bu değildi. İngiltere'de kalış süresini uzatmak, hatta burada okumak isterse ona daha fazla zaman ayırabileceğimi göstermek istiyordum ama belki de bunu düşünmemişti bile. "Anlamıyorum. Beni bencil olmaya mı teşvik ediyorsun?"

"Bir şey bekleyip sonra da hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Hayal kırıklığına uğramak. Anlıyor musun? Ben de yük olmak istemiyorum. Sadece aramızdaki şeylerin tadını çıkarmak istiyorum."

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. Akşam yemeğinde bu konuyu tekrar açacaktım. Onu hayal kırıklığına uğratabileceğimi düşünmesinin nedenlerini gerçekten anlamak istiyordum. "Bundan nasıl zevk almayız? Berkley Meydanı'ndayız." Neredeyse yapraksız ağaçlara baktım. "Hiç bülbül sesi duyuyor musun?"

"Bülbül mü?"

"Evet. Berkley Meydanı'nda şarkı söylüyorlar. Bu şarkıyı duymadın mı? En iyi Frank Sinatra söylemişti."

"Onun söylediği her şey muhteşemdir."

"Kesinlikle." Elini tuttum, yanağımı onunkine yaklaştırdım ve tanıdık melodiyi mırıldanarak hafifçe bir o yana bir bu yana hareket etmeye başladım.

"Dans mı ediyoruz?" diye sordu bana sırtarak.

"Burada, Berkeley Meydanı'nda seninle birlikte olmak. Yanak yanağa dans etmek ve bülbülleri dinlemek zorundayız."

"Bu kanun mu?" diye sordu ben etrafımızda dönerken.

"Evet." Onu arkaya doğru eğdim ve bülbüllerden daha güzel bir sesle kıkırdadı.

Yüzünü kavradım ve elini tutup restorana gitmeden önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Kendimi tatmin olmuş, gururlu hissediyordum. Hatta hoşnut. Ama hiç bu kadar *mutlu* hissetmemiştim.

Başını iki yana salladı. "Nasıl bu kadar romantik oldun?"

Romantik olmak kendimi en son tanımlayacağım şeydi ama Violet King bana bunu yapıyordu. Beni cumartesi geceleri izin alıp parkta dans eden bir adama dönüştürüyordu.

"Vay anasını. Bentley ve Bugatti'nin bu caddede mağazaları mı var?" Bruton Caddesi'ndeki galerilerin cam cephelerinin önünden geçerken Violet sordu. "Gideceğimiz yer ne kadar havalı?"

"Çok değil. Ama yemekleri güzel ve sen Çin yemeği seviyorsun." "Seviyorum," dedi birbirimize sırtırken.

"Alex," diye seslendi bir adam ileriden.

Kafamı kaldırdığımda Lance ve karısının bize doğru geldiğini gördüm. Violet bakışlarımı takip etti ve kimin geldiğini görünce elimi çekti. Onu bırakmadım. Anlamı yoktu, bizi görmüşlerdi.

"Flavia, bu Violet King," dedi Lance, karısını tanıtırırken. "Alex'i de tanıyorsun."

Tanışma faslından ve zorunlu yanak öpüşmelerinden sonra Lance, "İkinize böyle rastladığım için çok memnunum. Çok ketum davrandınız. Her ne kadar doğru olmasını dilemiş olsam da ikiniz hakkında hiçbir fikrim yoktu." Karısına döndü. "Violet, Alex'in faturalarını çözebilen gördüğüm ilk kişi. Ve şimdi de

Görünüşe göre onu bir Cumartesi gecesi izin almaya ikna etmiş. Etrafım her gün mucizelerle dolu."

"Bu benim fikrimdi. Violet'in onu yemeğe götürmem için beni ikna etmesine gerek yok." Daha önceki konuşmamızdan Violet'in, beni ikna ettiği için akşamı onunla geçireceğim fikrinden hoşlanmayacağından şüphelenmiştim.

"Daha da iyi," dedi. "İkiniz adına da çok sevindim." Omzumu kavradı. "Ona iyi bak."

"Peki efendim."

"Sizi akşamınızla baş başa bırakalım. Biz köşedeki balıkçıya gidiyoruz," dedi Lance.

Vedalaştık ve restorana doğru yola koyulduk. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım. Bu konuda sakın olmasına sevindim ama keşke onlarla karşılaşmasaydık. Umarım Craig'e söylemez."

"Söylemeyecek ama endişelerini giderecekse söylememesini isteyebilirim. Ama Craig buna itiraz etmez."

"Sadece dinamiğin değişmesini istemiyorum."

Elini sıktım. "Sorun değil. Lance'in bundan bahsetmemesini sağlayacağım."

Hostese adımı söyledim ve masamıza geçtik.

"Bunu unutalım ve akşamımızın tadını çıkaralım," dedi. "Benim için sipariş verir misin? Ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Kıkırdadım. "Elbette." Menüye göz attım. "O zaman bana Columbia hakkında her şeyi anlatabilirsin. Bu konuda daha fazla düşündün mü?"

"Konuşacak bir şey yok, gerçekten. Önce GMAT sınavına girmem gerekiyor, sonra da kabul edilip edilmeyeceğime bakacağım." Ben başımı kaldırdım, o da sanki konuşmanın seyrinin değişeceğini umuyormuş gibi başka tarafa baktı.

Garson geldi ve Violet loş restoranı tararken siparişlerimizi verdim. "Burası çok süslü, Alexander."

"Sen buradan çok daha havalısın. Kız kardeşin bir düşes."

Gözlerini devirdi. "Pek sayılmaz. Ve her neyse, ben kız kardeşim değilim. Ben Connecticut'lı bir garsonum, erkek ve kız kardeşlerim ne olursa olsun

yaparım. Diplomam ne olursa olsun."

"Ve sen de o elbiseyi bir podyum mankeni gibi giyen çok zeki bir kadınsın." Masanın üzerinden elini uzattım. "Geleceğinde garsonluk göremiyorum; özellikle de Columbia'da okuyorsan."

"Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Beni bilirsin, plan yapmayı sevmem."

Columbia konusunda onu sıkıştırmak zorunda kalacaktım. Belli ki gönüllü olarak bilgi vermeyecekti. Gerçekten giremeyeceğinden mi endişeleniyordu yoksa benimle bu konuda konuşmak mı istemiyordu emin değildim.

Elini ters çevirdim ve başparmağımı avucunun içinde gezdirdim. "Evet, seni tanıyorum ve her ne kadar inkâr etmek istesen de bundan sonra ne olacağını düşündüğüne inanıyorum." Onunla bu konuyu konuşmak, ne yapmak istediğini, nerede yaşamak istediğini tartışmak istiyordum. Beni geleceğinde görüp görmediğini bilmem gerekiyordu. Violet ile ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok arzuluyordum. Gabby'yle olan ilişkim sanki tatilde aldığım ucuz bir buzdolabı mıknatısı gibi hayatımın bir kenarına yapışmış gibiydi. Violet, bir kadının olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şekilde hızla hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geliyordu. Kendimi sabahın son dakika haberleri hakkında ona fikir sorarken ya da Connecticut'ta büyümesi hakkında daha fazla şey duymak isterken buluyordum. Benden bunu hiç istemedi ama gün içinde onu görmediğim zamanlarda onu kontrol ettim. Etrafta olmadığında kokusunu ve gülümsemesini özliyordum. İşin her zaman yaptığı gibi beni toprakladı, ama beni hiç olmadığı bir şekilde tatmin etti. Onun New York'a dönmesine hazır değildim ve asla hazır olamayacağımdan da emin değildim.

Yanağının içini ısırdı. "Giriş sınavına girerim ve oradan devam ederim diye düşündüm. Eğer yeterince yüksek puan alamazsam, bu benim için bir karar olacak."

"Violet, sınavı kazanacaksın. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin."

Birleştirilmiş ellerimize baktı. "Belki de. Ama haklısın. Geleceğimi ve ne yapmak istediğimi düşünüyordum. Bu iş, Londra'da olmak, eski hayatımdan uzakta olmak, hepsi bana nefes almak ve bir şeyler düşünmek için alan sağladı." Başını iki yana salladı. "Garsonluğa geri dönemem. En iyi zamanlarımda bile boktan bir garsondum."

ve hayatımı üniversitede çıktığım bir dangalağa tepki olarak yaşamak istemiyorum, o zamanlar onu ne kadar sevdiğimi düşünmüş olsam da. İşim benim fikrimdi. İş planının büyük bir kısmını ben hazırladım."

"Bu beni şaşırtmadı. Çok yeteneklisin."

"Odalarda çalışmaktan keyif aldım ama daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum."

"Size tamamen katılıyorum." Odada yaptığı büro işi için fazla zekiydi.

"Öyle mi?" Kafası karışmış görünüyordu. "Elbette katılıyorum."

"Okula dönmek için çok yaşlı olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer her gün bir şeyler öğrenmiyorsak, bir şeyleri yanlış yapıyoruz demektir. İşimi bu kadar sevmemin bir nedeni de bu. Sürekli öğreniyorum."

Garson yemeklerimizle birlikte geldi ve tabaklarımızı yerleştirirken birbirimize baktık.

"Sanırım kendi işimi kurmak istiyorum." Sanki çok büyük bir yükten kurtulmuş gibi nefes verdi. "Şu anda danışmanlık yapmayı düşünüyorum. Ama belki başka bir şey de olabilir. Bilmiyorum ama tekrar garsonluk yapamam. Eğer MBA yapabilirsem belki o zaman ne yapmak istediğimi daha iyi anlayabilirim. Önümde değerlendirmem gereken koca bir hayat var. Sadece bir gün değil."

Onu dinlerken, elimden geldiğince ona destek olmak istediğimi fark ettim. Parlak bir geleceği hak ediyordu ve onu ne kadar özleyecek olsam da, Columbia'ya gitmek ve geleceğinin ne olduğunu keşfetmek istiyorsa, o zaman ıslık çalar ve kenardan yüksek sesle tezahürat yapardım. Ama hem geleceğinin peşinden koşup hem de benimle birlikte olmasının bir yolu var mıydı? Hatta bunu ister miydi?

"Bence ne yapmaya karar verirsen ver harika olacaksın."

"Sadece garsonluk değil." Sırıttı.

"Belki de olmaz."

"Sence Craig bana bir referans yazar mı?"

"Kesinlikle." Başımı salladım. "Demek Columbia'da genel MBA için başvurmayı düşünüyorsun."

"Evet, ne yapmak istediğime tam olarak karar vermedim ve oradayken bazı fikirleri test edebilirim, birkaç staj yapabilirim ve beni nereye götüreceğini görebilirim."

Başımı salladım, boğazım aniden kurudu. Konunun etrafında dans ediyordum, ki bu gerçekten benim tarzım değildi. Beni tamamen susturursa ne yapacağımı bilmiyordum. "Yani özellikle Columbia'ya gitmek istemiyorsun?"

"İyi bir okul ve oradayken Scarlett ya da Max'in evinde kalabileceğimden eminim."

"Bazı İngiliz üniversitelerinin mükemmel MBA programları olduğunu duydum," diye geveledim.

Ağzının kenarları seğırdi ve elini şarap bardağına uzattı. "Öyle mi?" diye sordu bir yudum almadan önce.

"İngiltere'de kalmayı düşündün mü? Kalır mıydın?"

Bardağını tekrar yerine koydu. "Kalmayı düşünür müyüm?"

"Mükemmel üniversitelerimiz var. Ve senden hoşlanıyorum. Gidersen seni özlerim."

Güldü. "Gittiğimi fark etmezsin."

İçimde keskin bir acı hissettim. Buna gerçekten inanıyor olamazdı. "Bu doğru değil. Seni çok özleyeceğim. Londra'da geçireceğın süreyi uzatabileceğini umuyordum."

"Ne öneriyorsun? Columbia'dan vazgeçmeyi mi?"

Ondan hiçbir şeyden vazgeçmesini istemeye hakkım yoktu. Kadınlar konusunda berbat bir sicilim vardı ve işim dışında hiçbir şeyi başarıyla yapmamıştım. "Hayır. Columbia'ya gitmeye kararlıysan olmaz. Ama eğer istediğın MBA ise, dediğim gibi İngiltere ve Londra'da mükemmel üniversiteler var."

Cevap vermedi ama bıçağını ve çatalını bırakıp sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı. Bir şey söylememi mi istiyordu?

"Senden hoşlanıyorum, Violet. Bence sen de benden hoşlanıyorsun. Bencil bir işkolik olduğumu biliyorum ama seni daha çok görmek istiyorum. Programımı senin için yeniden düzenlememi istemediğini biliyorum, ama ya bunu seçersem?" Biraz cesaret bulmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. "Seninle daha fazla vakit geçirebilmek için daha az çalışmak istiyorum. Sözleşmen Noel'den hemen sonra bitiyor ve ben veda etmeye hazır değilim."

İçini çekti, ki bu beklediğim bir tepki değildi. "Alexander, çalışmamızın tek nedeni benim senden bir şey istememem ve senin de beni hayal kırıklığına uğratmaman değil mi? Çünkü ben bir şey beklemiyorum."

"Ama belki de benden bir şeyler istemeni istiyorumdur."

"Ama evliliğinizin yürümemesinin tek nedeni her zaman işi ön planda tutmanız ve karınızın çok fazla şey istemesi."

"Katılıyorum. Ama Gabby ve ben, sen ve ben değiliz. Ve seninle daha fazla zaman geçirmeye söz verebileceğimi söyledim."

"Sorun sadece bu değil. David'le olanlar beni incitti. Ve benim için bu işe yarıyor çünkü sen olduğunu söylediğin kişisin. Kastetmediğin şeyleri asla söylemezsin."

"Bu kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor."

"Öyle. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu. Ama aramızdaki bu şey değişirse -daha fazlasını verirsen, daha fazlasını beklerim- bu çizgilerin aşılması çok daha kolay olur. Hayal kırıklığına uğramam, incinmem çok daha kolay olur."

Başımı salladım. Her zaman olduğu gibi haklıydı. "Bu bir risk."

Başını salladı ve sanki her şey hallolmuş, tartışma bitmiş gibi yemeğine geri döndü. Benim işim bitmemişi.

"Ama bana kalırsa bu almaya değer bir risk," dedim ve başını kaldırıp baktı. "Cumartesi geceleri seninle dışarıda yemek yemek ve parkta dans etmek istiyorum. Ve seninle konuşmak varken müşterilerle telefonda konuşmak yapmak isteyeceğim son şey."

"Ama evli olduğun Gabby ile yürümediyse, benimle neden yürüsün?"

"Gabby için hissettiklerimden daha fazlasını senin için hissediyorum. Dünyaya bakış açımı değiştirdin. Altı ay önce Berkley Meydanı'nda yanak yanağa dans ettiğimi mi sanıyorsun? Ya da öğle yemeklerini müzelerde geçirdiğimi? İkisini de Gabby ya da başka bir kadınla yapmadım."

Güldü. "Oh, bu benim kötü etkim, öyle mi?"

"Bu sizin çok iyi bir etkiniz." Durakladım. Birkaç ay önce burada oturup bir kadından benim için bir kıtayı geçmesini isteyeceğimi bir an için düşünseydim, aklımı kaybettiğimi düşünürdüm ama hiç de öyle değildi. Violet bulmama yardım etmişti. "Her zaman Londra'daki bazı okullara başvurabilir ve aramızda neler olacağını görebilirsin."

önümüzdeki birkaç hafta içinde. Zaten hepsi aynı giriş sınavına tabi tutuluyor."

Bana sıırttı. "Öyle, değil mi? Biraz araştırma yaptın mı?"

"Belki biraz," diye itiraf ettim.

Şarap kadehinin sapını çevirdi. "Başvuru formlarını doldurabilirim. Bakalım kimler beni kabul edecek?"

"Ve birlikte biraz daha zaman geçirebiliriz ve sana söylediğim gibi bir adam olduğumu gösterebilirim. Hemen karar vermek zorunda değilsin."

"Gerginim," dedi kirpiklerinin altından bana bakarak. "Bu ciddi bir şeymiş gibi geliyor."

Başımı salladım. "Ciddi. Ama doğru da hissettirmiyor mu?"

"Burada ve şu anda seninle olmak doğru hissettiriyor ve bunun sona ermesini istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama geleceğe bakmak asla kolay değildir. Beni korkutuyor. Tekrar incinmek istemiyorum."

"Beni de korkutuyor ama olmak istediğim kişi olmak için çok çalışmakta gerçekten iyiyim. Her zaman en iyi avukat olmak istemişimdir. Şimdi de senin hak ettiğin bir adam olmak istiyorum."

"Ve en iyi avukat?" diye alay etti.

"Evet, tabii ki ikisini de istiyorum."

"Ve eğer istediği her şeye sahip olabilecek biri varsa, o da sensin."

"Bunu bilmek güzel. Çünkü ben seni istiyorum." Masanın üzerinden elini uzattım.

Yanaklarında pembe bir allık belirdi. Violet nadiren utanırdı ve bu kadar güzel, çekici ve zeki bir kadının benim gibi bir erkeğin onu bu kadar açıkça istemesinden utanmasında oldukça sevimli bir şey vardı.

"Bunu yavaştan alalım, tamam mı?" dedi.

"Seni takip edeceğim." İlişkimiz hakkında ilk kez konuşuyorduk. İlk kez yarın ne yapacağımızdan daha fazlasını konuşmuştuk. Adrenalin vücuduma yayıldı. Heyecanlanmışım. Atandığım yeni bir dava için değil. Mahkeme salonunda kazanacağım bir dava için değil, bir kadınla olan geleceğim için. Hayatımda ilk kez baronun en iyisi olmaktan daha fazlasını istiyordum. Violet King'i istemişim.

THIRTY

Menekşe

Scarlett telefonu açar açmaz, "Galiba Alexander Knightley'e aşık oldum," diye ağızımdan kaçırdım.

"Tabii ki aşıksın. Sanırım *ben* Alexander Knightley'e aşığım," diye cevap verdi. "O çok çekici, Violet."

İçimi çektim ve yatağıma geri çöktüm. "Ciddiyim. Bu bir *felaket*. Beni bundan vazgeçirmeniz ya da eczaneden alabileceğim ve beni iyileştirecek bir şey önermeniz gerekiyor." Cumartesi gününden beri bulutların üzerinde yüzüyordum ve gülümsememi engelleyemiyordum. Sanki farkında olmadan Knightley'nin daha fazlasını istediğini, gitmemi istemediğini söylemesini bekliyordum. Onunla parkta dans etmek, beni ne kadar çok istediğinden bahsetmesi, içimde bir duygu patlamasına yol açmıştı. Sanki Alexander'a aşık olduğumu kendime itiraf etmeyi bekliyordum.

Scarlett güldü. "Bence bu harika."

"Berkley Meydanı'nda benimle dans etti, pislik herif. Bülbülleri dinlememiz gerektiğini söyledi."

"Aman, şarkı gibi mi demek istiyorsun?"

İçimi çektim. Hayatımın en romantik gecesiydi ve asla unutamayacağım bir geceydi. "Bana akıllı ve güzel olduğumu ve Columbia'ya giriş sınavını kazanacağımı söyledi."

"Ki bu doğru."

"O gerçekten benim yanımda, Scarlett. Gerçekten başarılı olmamı istiyor."

"İşte hayatında böyle bir adama ihtiyacın var. Peki bu neden bir felaket?"

"Binlerce nedenden dolayı." Pazar sabahından beri, umutsuzca pamuk şeker bulutumdan aşağı inmeye çalışırken onları sayıyordum.

"Pekâlâ. Bana ilk üçünü söyle."

Sıkılı yumruğumu uzattım ve başparmağımı dışarı ittim. "O Londra'da yaşıyor, ben de Amerika'da."

"Kolay. Biriniz taşınabilir."

Elimi yanıma bıraktım. "Eğer her şeyin kolay olduğunu söyleyeceksen, telefonu kapatıyorum. Bu hiç kolay değil. New York'a gelmesinin imkânı yok, tüm kariyeri burada. ABD'de avukatlık yapma yetkisi bile yok. Tüm müvekkilleri ve ünü burada, Londra'da."

"Yani? Londra'ya taşın," dedi.

"Yüksek lisansımı Londra'da yapmayı düşünmemi istiyor." "Bu harika bir fikir."

"Ama sonra ne olacak? Ya iki yılın sonunda onu hâlâ seviyor olursam? O zaman ne olacak?" Şimdiden daha da derine düşünüyordum. "Ne demek ne olur?"

"O zamana kadar ayrılmak zor olacak."

"Yani yapmıyorsun. Londra'da kal." Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. "Öylece mi? Deli olma. Annem ve babam-"

"Annem ve babam senin mutlu olmanı istiyorlar ve zaten onlar zamanın yarısında Connecticut'ta değiller ve ben de çoğu zaman İngiltere'deyim. Dünya o kadar da büyük bir yer değil. Görüntülü arama yapabiliriz. Ryder'ı bir uçak bulmaya bile ikna edebilirim."

Gözlerimi devirdim. Sanki Ryder'dan eve dönerken marketten tavuk almasını isteyecekmiş gibi konuşmuştu. "Yani sadece taşıyorum. Aynen böyle."

"Evet, aynen öyle. O adamın sana nasıl baktığını gördüm. Gidip bir bülbül sürüsü satın alacak."

Onun bana Scarlett'in tarif ettiği gibi baktığını hayal etmeye çalışırken, "Bu bir saat," dedim.

"Saat nedir?"

"Bülbüllerin ortak adı saattir. Sürü değil."

"Tanrım, Violet. İnek gibi davranmayı bırak ve odaklan."

"Odaklandım zaten. Onunla birlikte olmanın kötü bir fikir olmasının binlerce başka nedeni var. Sabırsız, çabuk sinirlenen ve tam bir işkolik."

"Ve onu seviyorsun."

Seviyordum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Boşandı," dedim. "Çünkü bir ilişki için zamanı yoktu." Daha iyi bir denge kurmaya çalışacağını, daha fazla zaman ayıracağını söylemişti ama çalışmak için yaratılmıştı. "Karısıyla yürütemiyorsa aramızdaki ilişki neden yürüsün ki?"

"Bir ilişkiyi diğeriyle kıyaslayamazsınız. Aşık olduğunda her şey değişir. Ryder ve bana bak."

İçimi çektim. "Seninkinin aksine, benim hayatım bir peri masalı değil."

"Alex kadar çekici bir adamla parkta dans etmek, eğer istersen senin için bir peri masalına benziyor."

Gelecekle ilgili bir şeyler umut etmek için kendime bir saniyeliğine bile izin verdiysem, gördüğüm İskender'di. Plan yapmadım. Önceden yatırım yapmadım. Uzun zamandır böyle bir kız olmamıştım. Ama Alexander kurslara başvurmamı, geleceği düşünmemi ve onun da bunun bir parçası olmasını istememi sağladı.

"Hiçbir şeyi iki yıl önceden düşünemezsiniz. Bu konuda sizi kızdırdığımı biliyorum ama iki yılın sonunda ne olacağını görmeniz gereken tek zaman bu. *Bu*, anı yaşamamız gereken bir dönem. Geleceğinizi askıya alacak falan da değilsiniz. İki yılın sonunda işler yolunda gitmezse, yine de bir MBA sahibi olacaksınız."

Bu doğruydı. Yurtdışında okumak pek çok insanın yaptığı bir şeydi. Sadece farklı bir ülkede sevgilisi olan insanlar değil. Scarlett'in dediği gibi, yüksek lisansımı İngiltere'de yapmakla hiçbir şey kaybetmezdim.

Sadece ona aşık olmasaydım daha kolay olurdu. Duygularım beni savunmasız bıraktı. Tekrar kullanılmak, aptal yerine konmak istemiyordum. Knightley bunu asla bilerek yapmazdı - David'den daha onurlu ve dürüsttü - ama bu olmayacağı anlamına gelmiyordu. Alexander işine çok odaklanmıştı. Onun hayatında bir eklenti olmak istemiyordum. Şimdiye kadar işler bizim için yolunda gitmişti,

ama bir şeyleri değiştirmek beni savunmasız bıraktı. Ama belki de önümüzdeki iki yıl bir deneme süresi olabilirdi. İşler yolunda gitmezse, işim bittiğinde doğal bir çıkış yolum olduğunu biliyordum.

"Londra'daki bazı programlara başvurabilirim. Eğer kabul edilmezsem kararımı vermiş olurum." Londra'daki başvuruları çoktan yapmıştım. Pazar sabahı Berkley Meydanı'nda dans ettikten sonra yapmıştım.

"Evet. Ve kabul *edildiğinde*, iki yıl boyunca birlikte kalabilir ve ondan sonra ne olacağı konusunda endişelenebilirsin."

Kız kardeşim acımasızdı ama bir yanımda onun haklı olduğunu umuyordu. Her ne kadar onu sevmek bir felaket gibi gelse de, birkaç hafta içinde Knightley'den ayrılma düşüncesinden nefret ediyordum.

THIRTY-ONE

Menekşe

Banyodan çıktığımda Alexander'ı karşımda buldum. Cumartesi günüydü ama odaya girerken hâlâ takım elbisesini giyyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi.

Sırıttım, parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm. "Çok anlayışlısın. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi bir avukatsın." Alexander normalde Cumartesi sabahları beni yatakta bırakırdı ama bugün yapacak işlerim vardı. Market alışverişi ve yemek pişirmekle geçecek bir gün planlamıştım.

"Bu akşam ne yapacağımıza karar verdik mi?" diye sordu. "Bir yer ayırtmamı ister misin?"

"Hakkasan'ı da dahil edersek üç cumartesi gecesi çok şıktı," dedim. Londra'da MBA yapmamla ilgili konuşmamızın üzerinden üç hafta geçtiğine inanamıyordum. O zamandan beri Columbia'ya ve Londra'da iki yere başvurmuşum. Üçü de bu hafta yanıt vermişti. Zarfları saklıyordum, Cumartesi gecesi Knightley'le birlikte onları açmaya hazırdım. "Bu gece evde kalmak istiyorum."

"Dışarıda kutlama yapıyor olmalıydık." Ellerini belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Knightley'e mektupları bu gece birlikte açacağımızı söylemişim. "Kutlama yapıp yapmayacağımızı bilmiyoruz. Hiçbir yere kabul edilmeyebilirim." Columbia'ya kabul edilirse ama Londra'daki üniversitelerden hiçbirine kabul edilmezsem, bu bizi nereye götürürdü? Her iki durumda da bu gece sadece ikimizin olmasını istiyordum.

"Bazen çok saçmalıyorsun. Tabii ki hepsi seni isteyecek.
Kendine daha fazla güvenmelisin."

Her ne olursa olsun, tüm hayatım değişmek üzereydi ve Knightley'nin orada elimi tutmasını istediğimi biliyordum.

"Hâlâ evde kalmak istiyorum."

Beni alnımdan öptü. "Sadece peynirli makarna yaparsan."

Güldüm. "Peynirli makarnadan daha güzelini yapmayı planlıyordum. Tatil için Connecticut'a dönmeden önce başka bir Cumartesi gecemiz olmayacak. Salı günü uçuyorum." Bu geceyi özel kılmak istiyordum. Kristal ve kaliteli porselenler planlamıştım. Çiçekler ve bembeyaz bir masa örtüsü. Geyik eti bile pişirmeyi deneyebilirdim.

"Beni bir hafta boyunca yalnız bırakmak zorunda olduğuna emin misin?"

Güldüm. "Hayatta kalacaksın. Geri dönüp ailemi görmem gerek. Burada sadece üç ay kalmam gerekiyordu ama şimdi altı ay olacak."

"Ve belki daha da fazla," diye homurdandı.

Birlikte geçirdiğimiz son bir ay harikaydı. O zamandan beri her Cumartesi gecesini ve Pazar öğleden sonrasını birlikte geçirdik. Her şey hakkında konuştuk. İşinden, hırslarından ve yatılı okulda geçirdiği zamandan. Evliliğiyle ilgili pişmanlıklarını bile... Asla kabul etmemesi gerektiğini söylüyordu. Ben de onunla New York'taki çılgın maceralarımı ve orada garsonluk yaparken kendimi nasıl farklı biri gibi hissettiğimi paylaştım. Aramızda bir şeyler büyümüştü. Onunla birlikte olmak için Londra'da kalmayı düşünmek giderek daha az korkutucu ve daha çok olması gerektiği gibi görünüyordu.

"Biraz şarap getireyim mi?" diye sordu.

Güldüm. "Eğer beş dolardan daha pahalı olmasını istiyorsan evet derim."

Ürperdi. "Şişesi beş sterline bile şarap alabiliyor musun?"

Göğsünü okşadım. "Sen fildişi kulende otururken dünyanın geri kalanının nelerle uğraşmak zorunda kaldığını görüyorsun."

"Ben şampanya alacağım. Kutlamak için." İnledim. "Uğursuzluk getirme."

"Uğursuzluk getirecek bir şey yok. Şu lanet zarfları açarsan görürsün."

"Sana söyledim, ikimizin de zamanı olana kadar onları saklamak istiyorum."

Sırıttı. "Bütün gece kutlama yapacağız." Saatine bir göz attı. "Ama şimdi odama gitmem gerekiyor. Sebastian çoktan orada olacak."

"Gitmelisin."

Kollarını belimden çözdü. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Evet, yediye kadar dönerim. En geç buçukta," dedi yatak odasının kapısını açarken.

Ona bir öpücük gönderdim. "Sabırsızlanıyorum." Hakkasan'daki gecemizden sonra unutacağını düşünmüştüm. İşin onu yutacağından, benim bir kenara itileceğimden ve Cumartesi gecelerini boş geçirme sözünün bozulacağından şüphelenmiştim. Ama tıpkı Alexander Knightley'nin söz verdiği gibi, söylediğini yaptı ve kastetmediği şeyleri söylemedi. Onu bu yüzden bu kadar çok seviyordum.

Ön kapı tıklayarak kapandı ve cep telefonumu aldım. Markete erken gitmek istiyordum. Geyik eti almanın bu kadar kolay olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Son bir aydır zihinsel ayarlamalar yapıyordum. Kendimi İngiltere'de okurken hayal ediyordum. Darcy tüm eğitimim boyunca onun konağında kalabileceğimi söylemişti. Gerçi Alexander bir ev satın alacağını ve onunla kalmamı istediğini ima etmişti. Boş zamanlarımızı birlikte geçirdiğimizi, hatta onu tatile çıkmaya ikna etmeyi başardığımı hayal ediyordum. Ya da onun deyimiyle tatil. Birlikte mutlu olduğumuzu hayal ettim. Çünkü şu anda olduğumuz şey buydu. Ama kendime hiçbir şey planlamak için izin vermemiştim. Darcy'nin teklifini kabul etmemiş ve öğrenci vizesiyle yarı zamanlı bir işte çalışıp çalışamayacağımı araştırmamıştım. Kabul edilmeme ihtimaline karşı kendimi fazla kaptırmak istemiyordum. Bu gece zarfları birlikte açtığımızda, plan yapmaya başlayabilirdim.

Bu gece bir şeylerin başlangıcıydı. Bu, birlikte geleceğimizin başlangıcıydı.

Alexander

Violet beni öldürecekti.

Bu ofiste neredeyse ilk başladığı zamanki kadar çok kâğıt yığılmıştı.

"Duruşmanın neden yeni yıla ertelenmediğini anlamıyorum. Noel'den iki gün önce başlayıp ortasında ara vermek hiç mantıklı değil," diye homurdandı Sebastian.

"Mahkemeleri daha verimli hale getirmeye çalışıyorlar." Hukuk sisteminin mantığını sorgulamanın bir anlamı yoktu. Duruşma Pazartesi günü yapılacaktı ve hepsi bu kadardı.

Sebastian, "Cumartesi gecesi burada olmasaydım çok daha verimli olurdu," diye yakındı. Alışmak zorundaydı; bu işler böyle yürüyordu.

"Bekle, saat kaç?" Pencereden dışarı bakıp havanın ne kadar karanlık olduğunu görmeye çalışarak sordum.

"Neredeyse on bir."

Bu nasıl olmuştu? Kahretsin, on bir mi? Saate son baktığımda dördü çeyrek geçiyordu. Dışarısı karanlıktı ama yılın bu zamanında hava hiç aydınlanmıyordu, özellikle de bütün gün yağmur yağdığı için. Saatin kaç olduğunu söylemek zordu. Ayağa kalktım ve ceketimi giymeye başladım. "Gitmem gerek."

Cumartesi günüydü.

Bu Violet'le geçirdiğim akşamdı.

O ve ben akşam yemeği yiyecektik.

Bu akşam onun kabul mektuplarını açacaktık.

Kahretsin.

Yaptığım şeyin büyüklüğü aniden ortaya çıktı, sanki hafızamın üzerindeki bir perde kalkmıştı. Cep telefonumu kaptığım gibi odamdan dışarı fırladım. Sebastian bir şeyler mırıldanıyordu ama duyacak vaktim yoktu.

Bir taksi çağırmak için Lincoln's Inn'in çıkışına doğru yürüdüm ve giderken telefonumu çıkardım. Ekranı kaydardım ve üç cevapsız aramayı gördüm. Lanet olsun. Aptalın tekiydim.

Bar Humbug duruşması için hazırlıklar neredeyse tamamlanmıştı, ancak bugün çözülmesi beklenenden daha uzun süren bir dizi sorunla karşılaştık. Tanrıya şükür Sebastian oradaydı, yoksa gece boyunca çalışmak zorunda kalacaktım. Sadece bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Zamanın böyle geçip gitmesine nasıl izin verebildiğimi bilmiyordum. İşime o kadar dalmıştım ki Violet'i hatırlamamıştım. İnledim ve tuşa bastım.

İki kez çaldı ve sonra aniden kesildi. Telefon sessize alınmış ve aramam görmezden gelinmiş olsaydı böyle olmazdı. Hayır, Violet aramayı görmüş ve iptal etmişti.

Tanrım.

Ne yapacağımı bilemedim. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı ve bunun ona bir yansıması olmadığını anlamasına ihtiyacım vardı. Başka ne olabilirdi ki?

Taksiyi durdurup Mayfair'e doğru kısa bir yolculuğa başladığımda karnımdaki ağrı giderek artıyordu.

Telefonumun ekranına bakıp Violet'in beni aramasını diledim. Açılmamış üç mesajım vardı.

İlk mesaj, saat beşi biraz geçe gönderilmişti ve ne zaman döneceğimi soruyordu.

Lanet olsun. Bu mesajı daha önce alıp cevap vermeliydim. İşin yoğunluğu içindeydim. Ama bu bir mazeret değildi. Ona söz vermiştim ve bu sözü tutmamıştım.

İkinci mesaj -ne zaman döneceğimi soran- yediyi biraz geçe gelmişti. Son mesaj ise yirmi dakika öncesine aitti. Yatmaya gittiğini söylüyordu.

Yüzümü buruşturdum. Normalde Violet'le gün içinde ara sıra mesajlaşırdık, daha çok da Cumartesi günleri, o işte değilken. Ama bugün çok yoğundu ve Sebastian'la ben saatlerdir çalıştığımız için biraz sarhoş gibiydik.

Bir mesaj yazdım.

Çok özür dilerim. Saatin kaç olduğunu fark etmedim. Şimdi eve gidiyorum. İş çok acımasızdı.

Muhtemelen uyuyordu. Ama içimde rahatsız edici bir his vardı.

Taksi Hill Street'teki evin önünde durdu. Parayı ödedim ve dışarı atladım. Işıklar kapalıydı, bu yüzden hafta başında bana verdiği anahtarı bulmak için ceplerimi karıştırdım. Şimdiden uyuyor olamazdı, değil mi?

Karanlık eve girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Violet'in kanepede uyumadığını kontrol etmek için oturma odasına geçtim ve huzursuzluğuma bir açıklama bulmaya çalışarak odaya göz gezdirdim. Çantamı yere bıraktım ve paltomu ve ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına koymak için yemek odasına doğru yürüdüm.

Kalbim durdu.

Masaya beyaz bir masa örtüsü, kristal şarap kadehleri, gümüş çatal bıçak takımı, mumlar ve beyaz orkideler serilmişti. Her şey çok güzel görünüyordu. Masa benim için, bizim için kurulmuştu. Onun geleceğini ya da birlikte geleceğimizi kutlamak için.

Ben gelmemiştim.

Onu aramamıştım.

Başparmağımı ve işaret parmağımı alnıma bastırdım. Bunu daha iyi hale getirmeliydim. Döndüğümde şifonyerin üzerinde iPad'inin takılı olduğu bir hoparlör buldum. Kaydırarak açtım.

Berkley Meydanı'nda Bir Bülbul Şarkı Söylüyor.

Hay sikeyim. Violet King'i hak etmeyen bencil bir adamdım.

Violet

Ön kapının hafif kapanma sesi üst kata ulaştığında gözlerimi açtım.

Alexander gitmişti.

Saate baktım. Dokuzu beş geçiyordu. Bu sabah geç kalmıştı. Belki de uyanıp uyanmayacağını görmek için oyalanmıştı. Aslında pek uyumamıştım ve saatlerdir uyanıktım. Onun geldiğini duymuştum.

ama uyuyormuş gibi yapmıştı. Onunla konuşmak istememiştim. Nerede olduğu ve neden aramadığıyla ilgili bir konuşma yapmak istememiştim. Ne söyleyeceğini biliyordum. Üzgün olacağını biliyordum ama bu yeterli değildi.

Tam bir işkolik olan bir erkek kardeşim vardı, bu yüzden bunun ne anlama geldiğini anlamıyor değildim. Ve bazı açılardan Alexander'ın işine olan bağlılığı benim için iyi olmuştu. Daha fazla zamanı olan erkeklerle çıkarken hissettiğim gibi boğulmuş ve sıkışmış hissetmemiştim. Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle beklerken kendime de zaman ayırabiliyordum. Dün gece benim için her şeyi netleştirmişti. Birlikte yediğimiz akşam yemeği sembolik ve önemli olmalıydı; geleceğimizin başlangıcı olmalıydı. Başvurduğum üç programa da kabul edilmişim ve Alexander planlandığı gibi geri dönseydi, Londra'da geçireceğim iki yıla ve onunla birlikte bir geleceğe hazırlanıyor olacaktım.

En azından bu şekilde kalbim yaralanmış ama kırılmamış olarak uzaklaşabiliyordum.

İşte bu yüzden erkeklere güvenmiyordum. Bu yüzden David'den beri hiçbir erkek birkaç haftadan fazla dayanamadı ve ben de çekip gittim.

Bu yüzden aşık olmadım. Şimdiye kadar, incinmeden önce kaçtım.

Bana aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini söylediklerinde içgüdülerime güvenmeliydim. Onun tarafından hayal kırıklığına uğratıldığım için kendimi gülünç hissediyordum, çünkü onun kim olduğunu biliyordum. İşin her zaman önce geldiğini biliyordum.

Oturup erkeğini bekleyen bir kız olmak istemiyordum. Bu günü yakalamak değildi ve geleceğim için de işe yaramıyordu, sadece acınası bir durumdu. Ona, söylediği gibi bir adam olmasını istediğimi açıkça belirtmiştim. Dün gece gelmeyerek -bunun ne kadar önemli olduğunu ve Salı sabahı Amerika'ya gideceğimi bildiği halde beni aramayarak- bana sevebileceğim bir adam olmadığını gösterdi. Eğer Alexander bana dün gece gelecek kadar saygı duymadıysa ya da en azından gelemeyeceğini bana bildirme zahmetine katlanmadıysa, o zaman çekip gitmeliydim. Geleceğim, kalbim, benim için önemli olan şeyler bu kadar kolay unutulabiliyorsa, onu sevmeyi *reddettim*.

Uzun zamandır içimi kemiren duyguların kuruyup ölmesi sadece biraz zaman alacaktı. Öleceklerdi. Bundan emin olabilirdim. Ama onlar ölürken Londra'da kalamazdım. Alexander'ın özrünü duymak istemiyordum. Ya da daha kötüsü, bir mazeret duymak. Geleceğinin nerede olduğunu öğreneceği gece bir erkek yemeğe gelmediği için hayal kırıklığına uğrayan kız olmak istemiyordum. Yalnız olmayı tercih ederdim. Beni umursamadığını *bildiğim* isimsiz bir adamla birlikte olmayı, umursuyormuş gibi yapan biriyle birlikte olmaya tercih ederdim.

Bunun beni üzmesine izin veremezdim. Alexander'ın azmini ve amacını görmek bana pek çok açıdan ilham vermişti. Londra, hayatımın nasıl olabileceğine dair gözlerimi açmıştı. Bu deneyimin beni saçma sapan bir enkaza dönüştürmesine izin vermeyecektim. Ve onun geleceğimi etkilemesine izin vermeyecektim.

Hayatımı erkeklerin bana yaptığı yanlışlarla tanımlayarak çok uzun zaman geçirmiştım. O zaman sona ermişti.

Doğrudum ve komidinden telefonumu aldım. Yazmam gereken bir istifa mektubu ve toplamam gereken bir bavul vardı.

Telefon elimde vızıldadı.

Dün gece için özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. İçeri girdin mi? Uyandığında beni ara.

Ben de cevap verdim. *Özür dilemene gerek yok. Belki de bu gece otelde kalmalısın. Üzerinde çalışmam gereken çok şey var.*

Hemen cevap verdi.

Uyanmışsın. Dün gece seni özledim.

Vücuduma donuk bir ağrı yayıldı. Ben de onu özlemiştim. Onu özleyecektim. Ama onu atlatacaktım. Şimdi olması iki yıl sonra olmasından daha iyiydi.

Darcy ile birlikte ABD'ye dönmeden önce bugünün, yani Pazartesi gününün odadaki son günüm olması her zaman planlanmıştı. Noel'den sonra Chambers'taki işimin bitmesine sadece birkaç hafta kalmıştı,

Craig kontratımı kısa kesmeyi kabul etti. Ona, erken gitmeme izin verirse Ocak ayında Columbia'daki kursumu başlayabileceğimi söyledim. O da öyle bir adam olduğu için kabul etti. Yalan söylemeyi sevmezdim ama zaten Amerika'ya döndüğümde başlangıç günümü Ocak ayına çekip çekemeyeceğimi görmek planımdı, bu yüzden bunu olayların zaman çizelgesini yeniden düzenlemek olarak görerek haklı çıkardım.

Tatil için Connecticut'ta y k e n Alexander'ı özlemeyi bekliyordum ama sadece bir haftadan biraz fazla ayrı kalacağımızı düşünmüştüm. Sonsuza kadar ayrı kalacağımızı düşünmemiştim. Dün beni birkaç kez aradı. Sonunda telefonumu kapattım. Tartışmak istemedim. Bir anlamı yoktu. Kararımı vermiştim.

Kaçıyordum ve bunun korkakça olduğunu bilmeme rağmen başka ne yapacağımı bilmiyordum - kendimi korumak zorundaydım.

Birkaç mutlu hafta boyunca kendime sonsuza kadar Londra'da olmayı hayal etme izni vermiştim. Alexander'la ve Londra'daki bir üniversiteden MBA derecemle - ışıltılı bir kariyer ve yanımda yakışıklı, çekici bir adam. Ne düşünüyordum ki? Scarlett'e de söylediğim gibi, hayatım lanet bir peri masalı değildi.

Masasının önünden son kez geçerken Jimmy'ye, "Sorunuz olursa bana e-posta gönderin," dedim.

Koltuğundan sıçrayarak kalktı ve kollarını uzattı. "Seni özleyeceğim." Beni kendine çekti ve sarıldı. "Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğinde bizi ziyaret et."

Bir dahaki seferin olacağını hayal bile edemiyordum. Geri dönüp işler farklı ilerleseydi, Alexander farklı bir adam olsaydı hayatımın nasıl olacağını hayal etmek çok acı verici olurdu.

Jimmy beni bıraktı ve ben de vedalaşıp koridora yöneldim. Söylenecek son bir veda daha vardı. Mahkeme bugünlük bitmişti ve Knightley ofisine geri dönecekti. Nabzım hızla atıyordu. Sadece birkaç dakika daha kendimi tutmam gerekiyordu. Veda etmeden gidecek kadar korkak değildim ama Sebastian'ın ofiste olacağını bildiğim için zamanlama yapmışım. Alexander'a gideceğimi haber vermek için en uygun zamandı. Seyirci varsa olay çıkaramazdı. Zaten yapmazdı da.

Ellerimi yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, beni boğmakla tehdit eden duygulardan kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bunu yapabiliirdim. Sevmeyi *reddettiğim* bir adama sadece veda ediyordum.

Kapıyı çaldım ve Alexander'ın tanıdık havlaması karşısında hüznle gülümsemekten kendimi alamadım. "İçeri gel."

Kafasını kaldırıp bakmadı. Hem o hem de Sebastian başlarını dizüstü bilgisayarlarına doğru eğmişlerdi. Hissettiğim kızgınlık değil, acımaydı. Tatil için güzel ailemin yanına gidiyordum ve Knightley ile Sebastian'ın bayramın tamamını olmasa da büyük bir kısmını bu odada, kâğıtlarla çevrili bir şekilde geçireceklerine hiç şüphe yoktu.

"Sadece gitmeden önce arayıp veda etmek istedim." En iyi şarkı söyleyen sesimi kullandım.

Ben konuşurken Alexander başını kaldırdı ve beni görünce ayağa kalktı.

"Hoşça kal Violet," dedi Sebastian. "İyi Noeller."

Boş bir gülümsemeyi zorladım. "Meşgul olduğunuzu görüyorum, bu yüzden sizi tutmayacağım. Her şey için teşekkürler." El salladım ve gitmek için döndüm.

"Violet," diye tersledi Alexander ve ben donakaldım.

"Sebastian, bize bir saniye izin verir misin?"

Alexander'ın Sebastian'dan gitmesini istemesini beklemiyordum. Onunla yalnız kalmak isteyeceğim son şeydi.

Sebastian tek kelime etmedi. Sadece dizüstü bilgisayarını aldı ve o yanımdan geçerken ben de kenara çekildim.

Knightley'e bakamıyordum.

"Violet, lütfen kapıyı kapat."

Başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen çok meşgulsün ve ben-"

"Violet, neyin var senin? Kapıyı kapat."

Yutkundum ama masasının arkasından çıkarken dediğini yaptım.

"Birkaç günlüğüne gitmeden önce kız arkadaşımı öpmek istiyorum. Dün gece seni görebileceğimi düşünmüştüm-"

Onu susturmak için parmağımı dudaklarının üzerine koydum. Ne kadar meşgul olduğunu duymak istemiyordum. Biliyordum.

Elleri kalçalarımın üzerinden kaydı ve gerildim. Onu tekrar hissetmek istemiyordum. İyi şeylerin hatırlatılmasını istemiyordum.

"İyi şanslar," dedim ve kalbim sanki göğsümden sökölüyormuş gibi acıdı. "Umarım kazanırsın."

Beni bıraktı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kazanmalıyız ama korkarım kazanamayacağız."

Duruşmayı kastettiğimi sandı. Ben hayatı kastetmiştim.

"Döndüğünde daha fazla zamanım olmalı. Hangi gün evdesin?"

Yarın *evde*, ailemin yanında olacaktım. Gülümsedim ve omuz silktim, elimle çenesini kavradım. Çok yorgun ve stresli görünüyordu. Ona Londra'ya dönmeyeceğimi söylemeliydim ama endişesini daha da arttırmak istemedim. Bugün olmaz. Beni benim on u önemsediğim kadar önemsemiyor olabilirdi ama yükünü biraz hafiflettiğimi biliyordum ve bugün temelli ayrıldığımı öğrenmesine gerek yoktu.

Yapmak istediğim son şey bir tartışmayla ayrılmaktı. Yaptığı şeyin doğru olmadığına beni ikna etmesini istemiyordum. Çakıllı aksanı ve güçlü elleri karşısında zayıf düşmek istemiyordum. Eğer ona ihtiyacım olan adam o değilse, hâlâ gücüm varken şimdi çekip gitmeliydim.

"Mektuplarında ne yazıyordu?" Elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Cumartesi için çok üzgünüm. Dün seni aramaya çalıştım ama Bu gece uğrayayım mı?"

Başımı salladım. "Darcy burada ve çok erken kalkmamız gerekiyor."

"Bu duruşma bittiğinde her şey sakinleşecek."

Yalan söylüyordu. Bundan sonra başka bir duruşma daha olacaktı ve ondan sonra da başka bir duruşma. Hayatımı bir sonraki sefer beni ne zaman hayal kırıklığına uğratacağını merak ederek yaşayamazdım.

Bir yalan diğerini hak ediyordu. "Onları henüz açmadım."

Kaşlarını çattı ama beni daha fazla sorgulamadı. "Seni sonra ararım, tamam mı?" diye sordu.

Başımı salladım ama cevap vermedim. Yarına kadar değil, o mahkemeden çıktığında ve ben ait olduğum yere döndüğümde.

THİRTY-TWO

Alexander

Londra boşalıyordu. İnsanların çoğu hafta sonu şehri terk etmişti, bu yüzden kalanların sayısı çok azdı.

"Tanrı'ya şükür bitti," dedi Sebastian, avukat çantasını omzuna asarken. Bu şeyler çok gülünç görünüyordu. Peruğunu ve cübbesini çantasına koymalıydı.

"Sadece Ocak ayının üçüne kadar," diye hatırlattım ona.

"Bu arada kız arkadaşıma ve aileme neye benzediğimi hatırlatacağım. Noel için ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bunu hiç düşünmemiştim bile. Genelde annemi görmeye giderdim ama o İsviçre'deki akrabalarını ziyaret ediyordu. "Bilirsin işte, her zamanki aile işleri," diye yalan söyledim. Noel için kim plan yapmazdı ki? Belki Violet'i beni bir günlüğüne hoparlöre alması için ikna edebilirdim?

Yüzünü hayal ederken gülümsedim. Dün gece onu birkaç kez aramaya çalışmışım ama açmamıştı. Darcy ile erken yatacaklarını söylemişti ama onu yakalayabileceğimi düşünmüştüm.

"Pekâlâ," dedim odaya girerken. "Bunu atacağım" -çenemi çantama doğru kaldırdım- "ve sonra gideceğim. Size de aynısını yapmanızı öneririm. Hazırlanmak için ikinci gün tekrar burada görüşürüz."

Sebastian başını salladı.

Çantamı yere bıraktım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve çıktım. Aralık ayının soğuk havasına geri döndüğümde, artık biraz boş zamanım olduğunu ve gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettim. Görecekimsem, dönecek evim yoktu.

için. Ev arayışım emlakçının telefonlarına cevap veremeyince yarım kalmıştı, o yüzden hâlâ oteldeydim. Violet Amerika'ya geri dönmüştü ve annem de şehirde değildi. Kardeşimle bir yıl sonundan diğerine kadar hiç konuşmadım.

New Square'in yeşil imlerinin üzerinden Craig'e el salladım. "Sonunda gidiyor musun?" diye sordu bana doğru koşarak.

Başımı salladım. "Evet. Çok yakında döneceğim."

"Harika bir yıl geçirdin. En azından Violet'ın senin için yaptığı tüm faturalandırmalar sayesinde."

"Evet, harikaydı."

Başını salladı. "Onu özleyeceğiz. Birkaç hafta daha kalsa eminim mucizeler yarattırdı ama Columbia'da olması daha iyi. Bu onun için büyük bir fırsat."

"Kesinlikle öyle." Oraya kabul edilmiş olmalı. Ona Londra'ya da başvurduğunu söylemiş olamaz. "Ve Ocak ayında döndüğünde onu birkaç hafta daha görebileceksin."

Kaşlarını attı. "Duymadın mı? Geri gelmeyecek- kursun başladığı tarihle ilgili bir şey. Bizim için büyük bir utanç tabii ki."

Sözleri sanki bir bataklığın içine çekiliyormuş gibi birbirine karışmaya başladı ve ben ne dediğini duyamadım. Violet geri gelmeyecek miydi? Kesinlikle yanlış anlamış olmalıydı. Ellerimi ceplerime soktum, telefonumu çevirirken soğuk metalini hissediyordum, çıkarıp Craig'in neden bahsettiğini sormak için onu aramak istiyordum.

"İyi misiniz Bay Knightley?" Craig sordu.

Başımı salladım. "Evet, az önce bir şey hakkında bir şey hatırladım. Beni bağışlayın, gitmem gerek." Bir taksi bulmak için Lincoln's Inn'in çıkışına doğru hızla ilerledim. Taksi durduğunda ona otelimin adresini verdim. Başka nereye gidebilirdim ki?

Cebimden telefonumu çıkardıktan sonra oturdum ve Violet'in numarasını çevirdim. Havalanmadan önce ya da indikten sonra arayacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey duymamıştım. Meşgul olduğumu ve muhtemelen uzun süre konuşamayacağımı bildiği için aradığını düşünmüştüm. Ama belki de hiç aramaya niyeti yoktu.

Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Neredeydi? şimdiye kadar inmiş olmalıydı.

Daha önce hiç yalnızlık yaşamamıştım. Neredeyse beklediğimin tam tersi bir duyguydu; yapacak bir şeyim ve görecek kimsem olmadığı zamanlar hep kutsal bir kâse gibi gelmişti ama şimdi buradaydım ve beni yutabilecek devasa bir uçurum gibi hissediyordum.

Taksiden tökezleyerek indim, beynim bir şekilde uzuvlarımdan ayrılmıştı.

Başvurduğı Londra üniversiteleri tarafından kabul edilmemiş miydi? Ya da belki de kabul edilmişti ve Ocak ayında bunlardan birine başlayacaktı ve Craig bunun Columbia olduğunu düşünmüştü. Öyle olmalı. Violet'in geri dönme niyeti olmadan Londra'dan ayrılması ve Cumartesi günkü yemeğimizi kaçırmış olsam bile bunu bana söylememesi mümkün değildi. Kesinlikle.

Üç saat önce otele döndüğümden beri her on beş dakikada bir Violet'i arıyordum. Yapacak başka bir şeyim yoktu. Sadece onun sesini duymak istiyordum. Onu en son ne zaman kucağıma aldığımı hatırlayamıyordum. MBA için başvurduğı her yere kabul edildiğini öğrenmemizden önceki Cumartesi sabahı olmalıydı. Kahretsin, telefonuma alarm falan kurmalıydım.

Odanın köşesindeki küçük bara gittim ve kendime bir viski doldurdum. Eğer yarın konuşacak kimsem ve işim olmadan yalnız kalacaksam, en azından sarhoş olabilirdim. Belki beynimi yavaşlatır, içimde her geçen an daha da büyüyen boşluğu doldururdu. Duruşma hazırlıkları son birkaç haftadır hayatımı giderek daha fazla ele geçirmişti. Cumartesi geceleri dışında tamamen tüketilmıştim ve bu Cumartesi gecesi ses seviyesi taşmıştı.

İlk kadeh viskimi yudumlarken, telefonum yatağın üzerinde bıraktığım yerden titredi. Ekranda Violet'in adı yanıp sönüyordu ve cevap vermek için o kadar çaresizdim ki, benden önce pes etmemesi için o kadar istekliydim ki

Ekranı kaydırmayı başarmadan önce telefonu neredeyse iki kez düşürdüğüm aramayı kabul etti.

"Violet, iyi misin?" diye sordum. Tamamen saçma bir soruydu ama aramış olmasına çok sevinmiştim. Birkaç saat boyunca sonsuza dek ortadan kaybolduğundan endişelenmiştim.

"Evet, Scarlett ve Ryder'ın evine yeni döndüm. Darcy ve ben yarın Connecticut'a gitmeden önce bu gece burada kalacağız."

O konuşurken nefesimi tuttum, her kelimesini, her nüansını duymak istiyordum. "İyi olmana sevindim. Seni hiç görmemiş gibi hissediyorum."

Hareket ve kapanan kapı sesleri hatta yankılandı. "Meşguldün," diye cevap verdi. "Ve sana bir şey söylemem gerekiyor. Yeni yılda odama geri dönmeyeceğim. Bunun bir anlamı yok gibi görünüyordu."

Craig haklıydı. Gitmişti. *Beni* temelli terk etmişti.

"Bir anlamı var mı?" Ben sordum. Neden gitmeden önce bir şey söylememişti? "Londra'da MBA yaptığını sanıyordum. Düşündüm ki ..." Birlikte olacağımızı sanıyordum.

"Columbia'da MBA'e başlama tarihim bahar döneminin başına çekmeyi planlıyorum, yani okula sadece birkaç hafta içinde başlayacağım. İşleri ertelemek için herhangi bir neden yok gibi görünüyordu."

Göğsümdeki baskı kaburgalarımı çatlatmak üzereydi. "Yani Londra'ya hiç dönmeyecek misin?" Kesinlikle yanlış anlıyordum. Öylece gitmiş olamazdı.

"Dediğim gibi, başlangıç tarihini değiştirebildim."

"Londra'daki üniversitelere giremedin mi?" Reddedildiği için üzölmüş ve kaçmış mıydı?

"Önemli değil. Columbia'yı seçtim."

Boğazımı temizledim. Ruh halini okumakta zorlanıyordum - sesi hafif ve kaygısızdı ama söylediği şey çok felaket görünüyordu. Burada karşımda olsaydı, kelimelerin ötesinde neler olup bittiğini görebilirdim. "Tamam."

"Anlayacağını biliyordum."

Anladığımdan emin değildim. "Yani aramızdaki ilişkiyi bitiriyor musun?"

"Bu bir rahatlatma, değil mi?" Sesi neşeli ve hafifti, sanki birbirimizi hiç görmeyeceğimizi söylemek yerine bana iyi bir haber veriyormuş gibiydi.

diğerini tekrar. "Benim için zaman bulma konusunda endişelenmene gerek yok. O değil ..."

Kahretsin.

"Violet, Cumartesi için özür dilerim. I-"

"Özür dileme. İşin senin için nasıl olduğunu biliyorum. Her şeyden önce geldiğini anlıyorum."

Bunu söylerken nefesimi verdim. Kulağa çok sığ ve zayıf geliyordu ama doğrudu. Her zaman önce gelirdi.

"Her neyse, seni oyundan düşürmek istemedim. Bu davanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, o yüzden aradım."

"Bekle, ne? Bu kadar mı?" Masanın yanındaki sandalyeye oturdum. "Ne söylememi istiyorsun?"

Emin değildim ama içinde bulunduğumuz durum çok gülünç görünüyordu. Eğer bana kızgınsa o zaman bağırıp çağırmasını istiyordum. Bunu aşmak, geçmişte bırakmak istiyordum. Bir şeyler paylaşmamış mıydık? Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almamış mıydık? Ben bu kadına *değer veriyordum* ve o sanki sadece iş arkadaşımız gibi veda etmek için mi arıyordu? Aramızdaki şeyler bu şekilde bitmiş olamazdı.

"Her şey çok ani oldu. Beni biraz hazırlıksız yakaladın. Gitmeden önce seni görmeyi umuyordum. Cumartesi için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Aramızdaki ilişkiyi bitirip öylece kaçamazsın." Daha önce hiçbir kadına ona karşı hissettiklerimi hissetmediğimi ona söylememiştim. Tüm bunlar için zamanımız olduğunu düşünmüştüm.

Cevap vermedi.

"Yani, bu kadar mı?" diye sordum.

"Başka türlü nasıl olabilir anlamıyorum," diye cevap verdi. "Senin işin var ve-"

"Üzgün olduğumu söyledim ve biliyorsun duruşmam yaklaşıyordu-"

"Mesele Cumartesi günü değil," dedi. "Bu her cumartesi ile ilgili. Senin bana atmaya hazırlandığın zaman kırıntıları için bekleyen kız olmak istememekle ilgili."

Yüzümü buruşturdum. Kulağa korkunç geliyordu. "Gerçekten çok üzgünüm. Hiçbir zaman mükemmelmışim gibi davranmadım ve sadece kendim için endişelenmeye o kadar alıştım ki buna alışmam biraz zaman alacak. Hepsi bu."

"Seninle ilgilenmeme izin veremem Alexander. Hayatımı yoluna koymak üzereyim. Tekrar raydan çıkmak istemiyorum. Birine inandıktan sonra onun tamamen başka biri olduğunu görmek istemiyorum. Bunu daha önce de yaptım."

Midemden aşağı kaynar sular döküldü.

"İlk başta sadece sevişiyorduk, sonra Berkley Meydanı'nda dans ediyorduk ve bunların ortasında bir yerde duygularım değişti ve daha fazlasını istemeye başladım. Ben değiştim. Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, beni o kadar çok incitebilirsin ve bunun olmasına izin veremem. Bir daha hayal kırıklığına uğramayacağım."

Gabby'yi yüzüstü bırakmıştım. Her ne kadar yaptığımdan pişmanlık duysam da, bu bana gerçek bir acı vermemişti. Ama şimdi acı vücudumdan akıp gidiyordu. "Çok özür dilerim. Daha iyisini hak ediyorsun." Bu doğrudu. O çok değerliydi.

"Sen çok özel bir adamsın. Bana hayatımda ne istediğimi öğreten birisin. Bana neyi hak ettiğimi gösterdin - beni ilk sıraya koyabilecek bir adamı."

"Bu bir hataydı ve keşke geri alabilseydim. En azından deneyemez miyiz?"

"Yapamam Alexander. Çok derindeyim; zaten çok acıyor."

Yanıt veremedim. Onu incitmek istemiyordum - bu istediğim son şeydi.

"Özür dilerim," dedim.

"Olma. Bu şekilde, son birkaç ayı hatırlayabilir ve birlikte geçirdiğimiz zamana sevgiyle bakabiliriz. Bana yeni bir hayat üflediğini hissediyorum ve sana her zaman minnettar olacağım."

Ona yeni bir hayat vermek mi? Bana yaptığı şey buydu.

"İrtibatta kalabilir miyiz? Arkadaş olabilir miyiz?" Boşuna çabalıyordum ama ne şekilde olursa olsun onu dünyamda istiyordum.

İçini çekti ve içindeki yalnızlık büyüdü. Cevabını o söylemeden önce biliyordum. "Belki bir gün. Şu anda temizliğe ihtiyacım var-"

"Anlıyorum." Yapmak istediğim şey yıkılmak ve başka bir şans için yalvarmakken sesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Teşekkür ederim. Ciddiyim; bence sen harika bir adamsın."

Onun için yeterince iyi olamamıştım. Hak ettiğinden daha azını vermiştim ve haklı olarak beni terk etmişti.

Noel gününü bir otel odasında yalnız geçirdim. Bir sandviç ve bir şişe viski sipariş etmiştim ve otelde bir şekilde çalışmayan kimseyle konuşmamıştım. Bazı yıllar bu, yılbaşı sezonunu geçirmek için mükemmel bir yol olabilirdi, ancak bu yıl sadece boş bir hayatı olan yalnız, bitkin bir bekarın hayatı gibi görünüyordu.

Hiçbir zaman çok içen biri olmadım. Zihnimi bulandırması ve duyularımı köreltmesi hoşuma gitmiyordu. Ama son bir haftadır, Violet gittiğinden beri, kafamın berrak olması istediğim son şeydi. Sarhoş olmayı arzuluyordum. Her sabah ayık bir şekilde uyanıyor, öğleyi vurana kadar saate bakıyor ve bir viski hazırlamak için yataktan kalkıyordum.

İkinci kadehimi doldururken arka planda haberler çınılıyordu. Kapıdaki bir tıkırtı dikkatimi çekti. Bir an için Violet'in fikrini değiştirdiğini ve beni kurtarmak için geri döndüğünü düşündüm. Gözetleme deliğini kontrol ettim ve temizlik ekibinden birinin dışarıda durduğunu gördüm.

Kapıyı açtım ve kız benimle Romence gibi gelen bir dilde konuşmaya başladı ama Lehçe de olabilirdi. Beni iterek geçti ve odamı temizlemeye başladı. Noel öncesinden beri kapının dışında asılı duran Rahatsız Etmeyin tabelasını söküp kaldırdım. "Affedersiniz." Tabelayı salladım. Döndü, tabelayı gördü, omuz silkti ve yataktan çarşafı çekti.

Hay sikeyim. Tartışacak enerjim yoktu. Şüphesiz otel personeli burada ne halt ettiğimi merak ediyordu. Üzerime bir şeyler giydim ve cüzdanımı aldım. Belki de aşağıdan bir şeyler sipariş etmek yerine gidip en sevdiğim viskiden bir şişe alabilirdim.

Asansörden çıkarken gözlerimi ışıktan korumak için kolumu kaldırdım. Geçen haftayı karanlıkta geçirmiştim; güneş gözlüklerimi getirmeliydim.

Nereye gittiğimi bilmeden dışarı çıktım. Atkımı ya da eldivenlerimi yanıma almamıştım ve hava neredeyse donmak üzereydi. Ceketimin yakasını kaldırıp ellerimi ceplerime sokarken hava viskiden morarmış boğazımı yaktı. Hizmetçinin işinin otuz dakika içinde biteceğini düşündüm. Geri dönüp biraz kestirmeden önce biraz zaman öldürmem gerekiyordu.

Duruşma için hazırlandığım son birkaç hafta çok zor geçmişti ve bu beni yakalamaya başlamıştı. İş dur durak bilmiyordu ve bir de Violet vardı. Alkolden bayılmadan uyumanın bir yolunu bulabilseydim, belki o zaman gecenin bir yarısı karnımı yırtan bir ağrıyla uyanmazdım. Bu bir hastalık gibiydi ama ateşim ya da başka bir belirtim yoktu, sadece o kadar derine gömülmüştü ki nerede olduğunu tarif etmek imkânsızdı.

Kaldırımın sonuna gelip nerede olduğumu gördüğümde inledim. Berkley Meydanı.

Şarkı söyleyen bülbüller yoktu. Dans edecek güzel Amerikalılar da yoktu. Sadece gidecek hiçbir yeri olmayan ben kendime acıyordum.

Kapılardan geçtim ve sadece birkaç hafta önce Violet ile dans ettiğim yerin yakınındaki banklardan birine oturdum. Kamburumu çıkarıp başımı ellerimin arasına aldım. Her şey bu kadar iyiyken nasıl bu kadar çabuk bu kadar berbat hale gelmişti? Her şeyi nasıl bu kadar temelden mahvetmişim?

Zihnimi Gabby'den ayrıldıktan sonraki haftalara geri götürdüm. Hiç böyle hissetmemiştim. Ne kadar sürecekti? Bu ezici yıkım beni hiç terk edecek miydi? Gabby'yle ayrıldığımızda suçluluk ve pişmanlık vardı ama acıyı hatırlamıyordum. Ya da yalnızlığı.

Konuşmalar dikkatimi çekince doğruldum ve parkta el ele dolaşan, gülüşen ve günlerini birlikte paylaşan bir çift gördüm.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Ters yöne doğru ilerledim ve parktan sola döndüm. Ama kendime işkence etmeyi bitirmemişim. Hill Caddesi görüş alanımdaydı ve orayı görmek, Violet'in

İşten sonra ona gittiğimde kapıdaki güzel yüzün, birlikte uyuduğumuz ilk gecenin ve o zamandan beri geçen tüm zamanların anılarının tadını çıkarıyordum.

Ev görüş alanıma girdiğinde yavaşladım. Onun gitmesine nasıl izin vermişim? "Alex?" diye seslendi arkamdan bir kadın.

Kaçma isteğime direndim. Violet'ten başka kimseyi görmek istemiyordum ama kadın tekrar adımı söylediğinde döndüğümde Darcy'nin alışveriş yüküyle bana doğru geldiğini gördüm.

Kaşları çatılmış ve gözleri kısılmıştı. "Burada ne işin var?"

"Sadece geçiyordum. Ben sadece ..." Ne diyebilirdim ki? Otelim diğer yöndeydi. Sapık gibi görüldüğüme şüphe yoktu.

"Bunları taşıyama yardım eder misiniz?" diye sordu, elindeki çantaları göstererek.

"Evet, elbette." Ağırılığı bana aktarırken parmaklarımız beceriksizce hareket etti. Anahtarlarını çıkardı ve ön kapının kilidini açtı.

"Sakal mı bırakıyorsun?" diye sordu.

Elimi çenemin üzerinde gezdirdim. Sanırım tıraş olma vakti gelmişti. "Hayır, sadece Odalara girmedim, o yüzden ..."

Çantaları mutfığa bıraktım ve ayaklarımdan başka bir şeye bakmamaya çalıştım. Violet'ın bu evde bıraktığı anılar daha şimdiden beni boğmakla tehdit ediyordu.

Darcy kahve makinesini çalıştırmak için dönerek, "Bize kahve yapayım," dedi.

Kalmak istemiyordum ama kabalık da etmek istemiyordum. Yemek odasına baktım, cilalı ceviz masanın üzerindeki kolalı beyaz masa örtüsü kaldırılmıştı. Çiçekler ve çatal bıçak takımı temizlenmişti. Söylediğim zaman gelseydin ne olurdu?

Belki Violet hâlâ burada olurdu.

"Gitmeliyim," dedim. "Meşgul görünüyorsun."

"Peki sen meşgul değil misin?" diye sordu. "Her zaman meşgul olduğumu sanıyordum." "Mahkemeler kapalı ama Pazartesi günü tekrar odamdayım."

Tanrım, o güne sadece birkaç gün vardı. O zamana kadar beynimdeki sisin ya da kalbimdeki acının beni terk edeceğinden emin değildim.

"Tamam ama gitmeden önce bir şey söylemek istiyorum, her ne kadar Violet'in tek kelime etmeme izin vermeden beni öldüreceğinden emin olsam da,

Ama belki faydası olur, iyi görünmüyorsun Alex."

Karşı çıkamayarak başımı salladım.

"Eve gelmediğin Cumartesi gecesi-"

Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için konuşacaktım ama Darcy elini kaldırdı. "Başvurduğu iki Londra üniversitesini de kazandı. Burayı çok sevdi ve sanırım seninle tanışması dünyayı daha farklı görmesini sağladı."

Kalbim sızladı. Violet kabul edilmişti. Eğer işleri berbat etmeseydim, geri dönecekti ve birlikte olacaktık.

"Seni seviyordu."

Kendimi tutamadım. Derin, gürleyen bir inilti çıkardım. Eğildim, keskin sancılar karnıma saplandı. Beni seviyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Violet tanıdığım en güzel, en çekici, en coşkulu kadındı.

Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı beni sevmiştı.

Ve ben onu *kaybetmişim*.

"Üzgünüm ama bilmek istersin diye düşündüm. Sessiz kalmalı mıydım?" Darcy sordu.

Destek almak için çalışma yüzeyini kavrayarak doğruldum. Başımı salladım.

"Yaralanmadan önce dışarı çıkması gerektiğini söyledi," diye devam etti Darcy.

Başımı salladım, acıdan nefesim kesilmişti.

Violet telefonda da aynı şeyi söylemişti.

"Kalbi kırılmış, Alex. Ve sen de yıkılmış görünüyorsun. Yapılabilecek bir şey yok mu?"

Boğazımı temizledim ve ellerimi serbest bıraktım. "Korkarım ki hayır. Gitmekte haklıydı." Kendimi toparlamam gerekiyordu. Canım yanıyordu ama bir noktada bunun olması kaçınılmazdı. Bu kaçınılmazdı. "Onu uzun vadede asla mutlu edemeyeceğimi biliyordu." Bunun farklı olabileceğini asla düşünmemeliydim. Onu mutlu edebilecek kapasitede değildim. Çok bencildim. "Sadece onu incittiğim için üzgünüm."

"Alex." Üst kolumu tuttu. "Seni suçlamıyordum. İkiniz de acı çekiyorsunuz. Tek söylediğim, eğer onu seviyorsan, öylece pes etme. Ben de ona aynı şeyi söyledim. Birbirinizi öylece bırakıp gidemezsiniz."

"Temiz bir ara vermek istediğini söyledi. Buna saygı duymak zorundayım." "Hayır! Hayır, yapamazsın. Tartışmadan çekip gitti ve bırak gitsin." Bir nefes üfledi. "Onu sevmiyor musun?" "Elbette onu seviyorum." Bunu kendime itiraf etmemiştim ama Çok açıktı, değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım - ne sevinç ne de acı.

"Acı çekiyor ve kendini korumaya çalışıyor." Darcy kollarımı kavradı. "Onun için gerçekten önemli bir şeyi kaçırmış olsan da bunun pişmanlık duyduğun ve tekrarlamayacağın bir hata olduğunu ona kanıtlamalısın. Bunun onun önemsiz olduğu anlamına gelmediğini göster ona."

"O hiç kimsenin olmadığı kadar önemli. Birinin yapabileceğini düşündüğümünden çok *daha fazla* şey ifade ediyor. Onu hiçbir erkeğin bir kadını sevmediği kadar *çok* seviyorum."

"Bunu *ona* söyledin mi?"

Hiç şansım olmamıştı, değil mi? Telefon konuşmamızda çok kararlı görünüyordu. Çok kararlıydı.

"Bu çok açık..."

"Sana söyleyebilirim Alex, bu çok açık *değil*. Kesinlikle onun için değil. Ondan savaşımdan vazgeçtin, sen, yaşamak için savaşan bir adam. Hayatta kazanmayı kendine görev edinmiş bir adam, onun çekip gitmesine izin verdi."

Çürütücü cevabımı kafamdan geçirdim: Violet'e kendimi dinletemezdim. Üç bin mil uzaktaydı. Beni terk etmişti.

Ve nasıl daha az çalışacağımı bilmiyordum. O doğru olanı yapmıştı.

Kulağa zayıf geliyorlardı. Bir kaybedenin yapacağı argümanlardı.

Darcy haklıydı. Violet için savaşmamıştım. Açılış konuşmamı bitirmeden yenilgiyi kabul etmiştim.

Ama bazı kavgalar kazanılamazdı. "Onun hak ettiği adam olabilir miydin bilmiyorum."

"Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor; denemeye değer, değil mi?"

"Benim için, belki." Ayaklarıma baktım. "Ama artık çok geç. O gitti."

"Bir uçak yolculuğu uzakta ve bir hafta oldu. Aptal olma." Bundan daha uzun ve daha uzaktı sanki. Çok mu kolay pes ediyordum? Eğer onu mutlu edebilme ihtimalim olduğunu düşünseydim

Onu bana geri dönmeye ikna edebilirdim, tek istediğim buydu. Başımı kaldırdım. "Sence bir şansım var mı?"

"Denemeden bilemezsin. Eğer söylediğin kadar önemliyse, kariyerinin davasıymış gibi onun için savaş."

Violet herhangi bir yasal davadan daha önemliydi.

Hukuku biliyordum ama kadınları tanımıyordum. İlişkilerden anlamıyordum. Değişebileceğimi nasıl kanıtlayacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Kelimeler yeterli olmazdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Basit bir seçimin var. Ya bir yol bulursun ya da onu kaybedersin."

Seçme şansım varsa onu kaybetmek bir seçenek değildi. Aşkımı göstermenin bir yolunu bulmalıyım ve nereden başlayacağımı bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı: Violet King'i seviyordum ve savaşmadan pes etmeyecektim.

ÜÇ-ÜÇ

Menekşe

Bu dünyadaki en saçma şeydi. Burada, bana tahsis edilmiş koltuğumda oturuyor, MBA'imın ilk haftasını tamamlamış, Alexander'a her şeyi anlatabilmeyi diliyordum. Bir adamı düşünmek yerine her şeyi içime çekmeliydim. Ona aşık olduğumu düşünsem bile, ki değildim. Çünkü bu çok saçma olurdu.

New York'a dönmek yapılacak en doğru şeydi. Burada kendimi daha güvende hissediyordum. Londra'dan ayrıldığımdan beri geçen haftalarda tatillerle meşguldüm, sonra başlangıç tarihimi değiştirdim ve derslere hazırlandım. Aklımın Knightley'de dolaşmasını engellememe yardımcı olmuştu. Çoğunlukla.

Amfide iki yüzden biraz az kişiydik; her birimiz önceden belirlenmiş koltuklarda oturuyorduk, böylece öğretim görevlileri kimlerin geldiğini anlayabiliyor ve hocalar da masanın üzerindeki çizelgeden masum isimleri seçerek inanılmaz derecede zor sorularını yanıtlatabiliyorlardı. İki yüz tamamen yabancı. Bu kadar insanın arasında kendimi bu kadar yalnız hissetmenin imkânsız olduğunu düşünürdüm.

"Bu kadar çok iş olacağını düşünmüş müydün?" Douglas yanımdan sordu.

Gülümsedim ve eşyalarımı toplamaya başladım. Önümüzdeki hafta için tamamlamamız gereken saatler süren hazırlık çalışmaları vardı ve şimdiden üç ödev verilmişti. "Meşgul olmak iyidir."

Tatiller çok yorucu geçmişti. Onları yatakta, karanlık bir odada bir şişe votkayla geçirmek istemiştım ama ailemin evinde bir an bile huzur bulma şansım yoktu. Babam her zaman ayaktaydı.

Altıya kadar yatak odamın hemen altındaki garajda takılırdım ve her zaman Scarlett ve Ryder'da, Max ve Harper'da, Grace ve Sam'de bulunacak bir yer olurdu. Bu yüzden gülümsememi takınmış ve içimde ne kadar boşluk hissettiğimi umursamadan hareket etmişim. Geriye dönüp baktığımda, gizlice ayrılmak çocukça bir davranıştı. Tartışmak yerine kaçmışım. O zamanlar başka bir yol göremiyordum. Fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdi, bu yüzden ikimiz için de en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmışım. Alexander'ın bana veda ederken duymak istediklerimi söylememiş olması -beni sevdiğini, bensiz yaşayamayacağını ve bana daha fazla zaman ayıracağına söz vermesi ayrılığı kolaylaştırdı. Bozulacak sahte sözler yoktu, sadece işler çok karışmadan, çok sert düşmeden önce temiz bir ayrılık.

En azından beni sevmemişti. Eğer bana sevdiğini söyleseydi, çekip gidecek kadar güçlü olup olmayacağımdan emin değildim. Ama söylememişti ve işte buradaydım, geleceğimle yüzleşiyordum.

Üniversitede olmak, bir yığın işin altında olsa bile, mutlu çiftlerle çevrili olmaktan daha iyiydi. En azından burada istediğim şeyi yapıyordum. Okul beni geçmiş değil geleceği düşünmeye zorluyordu. Olabilecekleri düşünmeyi reddediyordum.

"Bir grup içki içmeye gidiyoruz. Gelmek ister misin?" Douglas sordu.

Öyle mi yaptım? Emin değildim. Ödevler beni çağırıyordu ama ödevlerin bana sahip olmasını istemiyordum. Ben de eğlenmek istiyordum. İhtiyacım olan şeyin gelecek ve şimdiki zaman arasında bir denge kurmak olduğunu fark ettim. "Belki sadece bir saatliğine."

Sırıttı. "Mükemmel. O zamana kadar bir bira içmiş olursun ve umarım seni akşam için kalmaya ikna edebilirim."

Gülümsemesi, göz teması, konuşurken kaşlarının titremesi, hepsini daha önce görmüştüm. Gülümsedim, ondan daha çok hoşlanmak istiyordum.

Bir grup insan paltolara sarınmış, yün şapkalar, eldivenler ve atkılarla Amsterdam'daki bir bara doğru ilerliyorduk. Manhattan'da bir şeyler içmek için en son Darcy'nin beni Londra'ya davet ettiği gece dışarı çıkmışım. O zamandan beri çok şey oldu. Bir daha asla

Bırakın bir yönetim danışmanlığı işi kurma hevesimi, tekrar okuyacağımı hayal bile edemezdim.

Bu asla gerçekleşmeyebilirdi ama ben risk almaya, geleceğe yatırım yapmaya hazırdım.

"Size içecek ne getireyim?" İçeri girdiğimizde Douglas sordu. Londra öncesi Violet bir kokteyl sipariş ederdi. Ben Alexander'la şarap içerdim. İşler değişmişti. Artık farklı bir şeye açtım. "Sadece bir bira. Siz ne içiyorsanız," diye cevap verdim. Douglas ve diğer birkaç kişi bara giderken, geri kalanımız bir masaya yerleşti ve içeri girdiğimiz için zaten sıcak olan dış giysilerimizi çıkardı.

"Tanrı'ya şükür bitti," dedi tanışmadığım kızlardan biri. "Umarım önümüzdeki hafta işler biraz hafifler."

"Daha da kötüleştiğini duydum," dedi Kaliforniyalı kız.

Neyse ki uzun bir işe gidip gelme sürecim yoktu. Kardeşimden okul harcı için borç para almıştım, bu yüzden yarı zamanlı bir işe girmek zorunda değildim. Çoğu kişiden daha fazla zamanım olacaktı, bu yüzden iş hacmi beni rahatsız etmiyordu. Hiç boş zamanım olsun istemedim. Çok fazla boşluk, İskender'in düşüncelerinin filtreleneceği anlamına geliyordu ve bu kabul edilemezdi. Ayrıca, son birkaç yıl boşa gitmişti. Kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekiyordu. Kolay bir yolculuk istemiyordum; bu deneyimden son damlasına kadar yararlanmak, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

"Bira," dedi Douglas, kocaman bir sürahi dolusu köpüren alkolü masaya vurarak. Başka bir öğrenci de bir sürahi koydu ve derslerde yanımda oturan Christine de bir tepsi bardak koydu.

"Sarhoş olmaya içelim," dedi siyah saçlı bir kız -Erin ya da Erica, diye düşündüm- masanın karşısından.

Douglas bana döndü ve bardağını benimkine vurdu. "Seninle sarhoş olmaya."

Gülümsedim. Aramıza biraz mesafe koymam gerekecekti. Londra'dan önce muhtemelen gün bitmeden onunla çırılçıplak olurdum, ama o hiç çekici gelmiyordu. Knightley'nin yanında Douglas bir çocuk gibi görünüyordu. Hevesi, düşündüklerini gizleyememesi, Alexander'ın bastırılmış tutkusuyla karşılaştırıldığında hepsi çok çocukça görünüyordu.

Onu her düşündüğümde beynimde parlak görüntüler belirliyordu. Şimdiye kadar duruşmasını bitirmiş olmalıydı. Bir sonraki şeye geçmiş olmalıydı. Şüphesiz dosyalar çoktan ofisine yığılmıştı. Sebastian'ı kovmuş bile olabilirdi. Alexander için hayat normale dönmüş olacaktı, sanki ben hiç var olmamışım gibi.

Ama benim hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Knightley'i sevmek, kendimi üniversiteden beri taşıdığım prangalardan kurtarmamı sağlamıştı. Bu bana üniversitedeki erkek arkadaşıma karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şey olmadığını göstermişti. Alexander bana David'in yaptığı gibi ihanet etseydi, asla hayatta kalamazdım.

-Dünyaya bakışım tamamen paramparça olurdu. Ama o bana asla böyle davranmazdı. Alexander pek çok şey olabilirdi ve beni incitmiş olabilirdi ama ihanet edecek biri değildi.

Alexander Knightley bana neler yapabileceğimi, ne istediğimi ve kim olduğumu öğretmişti.

ÜÇ DÖRT

Alexander

Sandalyeme yığıldım. İşim bitmişti.

Sebastian oturdu ve başını masasının üzerine koydu. "Evine git," dedim.

"Başarabileceğimi sanmıyorum." Sesi acınası geliyordu. Duruşma çok yorucuydu ama bitmişti. Kalan adrenalin onu bir taksiye bindirecekti.

Lance'in masama bıraktığı notu aldım, gece çıkmadan önce ofisine uğramamı istiyordu. Saatime baktım. Saat sadece üçtü ama daha geç gibiydi. Gidip onu görecektim ve otele dönüp bir uçak bileti ayırtacaktım.

Günlerce bir karar alamayacaktık. Belki daha da uzun, ve ben bunun için oyalanmayacaktım. Gidip Violet'i bulmam gerekiyordu. Darcy'yi gördüğümünden beri neredeyse bir hafta geçmişti ve tüm argümanlarımı dikkatle prova ediyor, davamı oluşturunuyordum. Artık bu duruşma bitmişti, onu bulmam ve onun için savaşmaya başlamam gerekiyordu. Onu bir hafta sonu içinde geri kazanabilir miydim bilmiyordum. Her iyi avukat, rakiplerinin argümanlarını dinlemeden önce bilir. Violet'in bana meydan okuyacağını biliyordum. Farklı olacağımı ona nasıl kanıtlayabileceğimi bilmek isteyecekti. Onu bir daha incitmeyeceğimi nasıl *garanti* edebilirdim? Şimdiye kadar elimde kanıt yoktu.

Ayağa kalktım. "Döndüğümde seni burada istemiyorum," dedim ve Lance'i bulmak için dışarı çıktım.

Ofisi koridorun ilerisinde, avluya bakan sessiz bir noktadaydı. Son otuz yıldır aynı yerdeydi, ondan önce de yan odadaydı.

Yarı açık kapıyı çaldım ve içeri girdim. "Seni görmek güzel Alex, içeri gel," dedi.

En son ne zaman bu ofise ya da odam ve katiplerin odası dışında herhangi bir odaya girdiğimi hatırlamıyordum. Ve tabii ki, Violet'e aldığım hediyelerden birini bırakmak için girdiğimde idari personelin odasına. Onu düşününce derin bir nefes aldım. Nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni düşünseydi, tam olarak nerede olduğumu ve ne üzerinde çalıştığımı bilirdi. Adaletsiz ve eşitsiz görünüyordu. Onu hayal bile edemiyordum - onu kendi topraklarında hiç görmemiştim.

Lance çenesini masasının karşısındaki sandalyelerden birine doğru kaldırarak, "Oturun," dedi. "Bu çok karmaşık bir dava oldu, çok yorulmuş olmalısın."

Başımı salladım ve kollarımı sandalyenin maun kollarına dayayarak oturdum. Karar konusunda da olabildiğince kendimden emindim. Savlar iyi sunulmuştu ve yargıç sempatik görünüyordu. Ama Lance haklıydı, paramparça olmuşum. Hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Craig'den performansının olağanüstü olduğunu duydum. Birçok insan senin tıpkı babana benzediğinden bahsediyor."

Craig'in beni izlemeye gelmiş olması beni şaşırtmamıştı. Bu kariyerim için çok önemli bir davaydı ve beni yıkabilirdi. Ama olmadı. Violet'in gülümsemesi gözümün önüne geldi. Belki de öyleydi.

"Ama senin için biraz endişeleniyorum," dedi Lance, kaşları çatılmış bir halde.

Lance kariyerim boyunca bana sürekli akıl hocalığı yapmıştı ama benim için endişelendiğini söylediğini hiç hatırlamıyordum.

"Endişelenmene gerek yok. Sadece iyi bir gece uykusuna ve iyi bir şişe kırmızı şaraba ihtiyacım var." Ben gülümsedim ama Lance taş suratlı kalmaya devam etti.

"Violet'i kaybettiğimiz için çok üzgünüz. Eminim siz de üzölmüşsünüzdür," dedi. Sanki beni inceliyormuş, tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi yüzümü taradı. Onun gidişiyile ilgili ne hissettiğimi mi ölçmeye çalışıyordu?

Derin bir nefes aldım. "Evet, Columbia iyi bir okul. Eminim başarılı olacaktır." Bu hafta sonu uçağa atlayıp onun için mücadeleye başlamayı planlıyordum.

Lance yavaşça başını salladı. "Yersiz konuştuğumun farkındayım. . ."

Sandalyenin kollarını sıkıca kavradım. Ne söyleyecekti acaba? Bana aptal olduğumu mu söyleyecekti? Bunu zaten biliyordum.

"Ama bence Violet senin için iyiydi. İkinizin arasında neler geçtiğini tahmin bile edemem ama bence o seninle başa baş mücadele eden tek kadındı. İkiniz oldukça farklısınız ama Violet senin dengin."

Yutkundum. Lance ve ben nadiren kişisel konulardan bahsederdik ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. "Violet'in en azından benim dengim olduğundan hiç şüphem yok." O benim hak edebileceğimden çok daha fazlasıydı. "Ama kadınlarla aramın ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Her zaman yaptığım gibi işime öncelik verdim. Ve şimdi Violet New York'a geri döndü."

"Kadınlarla aranın kötü olduğundan pek emin değilim. Daha çok Violet kadar özel bir kadın söz konusu olduğunda alışık olmadığın bir bölgedesin. Bu iş zahmetli. Ve çok yalnız bir hayat olabilir- evli ya da bekar. Flavia konusunda şanslıydım. Çalışma saatlerim konusunda anlayışlı olduğu için değil, eve, onun yanına dönmek *istediğim* için. Mesleğimizin çekiciliğine karşı yeterli bir denge unsuru. Günün sonunda görmeyi arzuladığınız bir kadına ihtiyacınız var. Eğer Violet'te bunu bulduysanız, gitmesine izin vermemelisiniz."

İçimi çektim ve omuzlarım düştü. Violet tam da böyle biriydi, Cumartesi geceleri işten vazgeçmem için bana ilham verebilecek tek kadındı. Şimdi o gittiğine göre, birlikte geçireceğimiz cumartesi gecelerinden daha fazlasını istiyordum ama bunu ona nasıl kanıtlayacaktım? "Bu hafta sonu uçakla gelmeyi planlıyorum. Doğru düzgün özür dilemem lazım. Her şeyi berbat ettim."

"Ama bunun yeterli olmayacağından endişeleniyorsun."

"Kanıtı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum - ona farklı olacağını nasıl kanıtlayabilirim? Deneyeceğim."

Başını salladı ve bakışları sanki benim için bir çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi odanın içinde dolaştı. "Tam size göre bir şeyim olabilir. Seni buraya çağırmamın nedenlerinden biri de

Çünkü az önce eski bir arkadaşım aradı. Daha önce New York'ta ders verdiğimi biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu Harvard'da yaptığını sanıyordum?" Bunun konuyla ne ilgisi vardı ki?

"Evet, Harvard ve ayrıca Columbia. Eski bir dostum Columbia Hukuk Fakültesi'nin başkanı ve onu zor durumdan kurtaracak birine ihtiyacı var. Sizin bu iş için uygun kişi olabileceğinizi umuyordum."

"Neye ihtiyacı var?"

"Bu sömestr Columbia'da uluslararası hukuk modülünü alacak birine. Sıraya koydukları kişi son dakikada hastalandı."

Arkadaşının tavsiye istediğini söylemesini bekliyordum. Belki de bir ders kitabına bir bölümle katkıda bulunmamı istiyordu. Bir öğretmenlik görevi Lance'in önermesini beklediğim en son şeydi. "Ders vermek mi? Ama öğretmenlik yapmayı hiç düşünmedim. Neden-"

"Olmayabilir. Ama yorgun olduğunu kabul ediyorsun. Ve Violet'in ayrılması hepimiz için üzücü bir haber, en azından senin için değil. Bu, hayatından, kariyerinden ne istediğini yeniden değerlendirmek için bir şans olabilir. Muayeneler hakkında düşünebilir, bir yön değişikliğine ihtiyacın olup olmadığına karar verebilirsin."

Kaşlarımı çattım ve neden muayenelerimin yön değiştirmesi gerektiğini düşündüğünü merak ettim. "Kariyerim mi? Emin olduğum tek şey bu. Temeli atmak için çok uzun zaman harcadım. Sanırım sonunda doğru yoldayım."

"Babanın yolundan bahsediyorsun."

Barda en iyi olmak istiyordum, bu yüzden benden önce gelen en iyilerin ayak izlerini takip etmem elbette mantıklıydı. O izler de babaminkiler oldu.

"Mesele şu ki, babanızın mirası sadece geride bıraktığı ve geriye dönüp baktığınızda görebileceğiniz bir kariyerdir. Onun efsanesine uymayan kısımları atabiliriz çünkü bunlar geçmişte kaldı. Ama söz konusu olan onun kariyeri değil, senin kariyerin. Sizin zamanınız. Hayatınız. Gurur duyabileceğiniz bir şey yaratmalı ve kendini, bıraktığı mirasın dezavantajları olduğunu, bir daha yapmayacağı fedakârlıklar olduğunu söylemek için burada olmayan bir adamla kıyaslamayı bırakmalısın."

Kendimi onunla kıyaslamamın tek nedeni en iyisi olmasıydı. Babam olduğu için değil. Ve beni sadece güzel günlerin hikayeleriyle eğlendirirdi. Yaptığı seçimler hakkında olumsuz bir şey söylediğini hiç duymamıştım.

"İnsanın yaptığı her seçimde fedakârlıklar vardır," diye cevap verdim. "Ben sadece yaptığım işte en iyisi olmak istiyorum." Sandalyemde öne doğru eğildim.

"Ama en iyi olmak ne anlama geliyor? Birçok yorumu var. Çok para kazanmak, Büyük İskender'e denk bir efsane edinmek, en iyi davaları almak anlamına mı geliyor? Belki de arkanızdaki nesle geri vermenizi sağlayan bir kariyere sahip olmak anlamına geliyordur. Belki de sevgi dolu bir baba olmak ya da iyi seyahat etmek ve dünyanın sunabileceği kadar çok şeyi deneyimlemek anlamına geliyordur? Eşinin sevgisini bilen, kendini adanmış, sadık bir koca olmak yeterli olabilir." Ellerini bir araya getirerek durakladı. "Başarılı olmak pek çok anlama gelebilir. Babanın seni ve kardeşini hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü biliyorum, ama hayatta hukuktan daha fazlası olduğunu anladığında, başka bir şey yapmayı bilemeyecek kadar yaşlanmıştı. Kendisini örnek alan ve ona güvenen insanlara bir değişiklik istediğini söyleyemeyecek kadar yaşlıydı. Senin için çok geç olmasına izin verme."

İçimde yükselen duyguları bastırmak için boğazımı temizledim. Babamın herhangi bir konuda başarısız olduğunu asla hayal edemezdim. Benim tanıdığım adam bir fatih, bir kazanandı. Pişman değildi.

Şu anda hangi yolun yukarı olduğundan emin değildim. Babam daha fazlasını, farklı bir şey istemiş olabilir miydi? Onun için Violet'in benim için olduğu kadar değerli bir şeyi hiç kaybetmiş miydi?

"Onu onurlandırman, seninle gurur duyması için onunla aynı kariyere sahip olmana gerek yok. Bence senin için daha fazlasını isterdi."

Konuşmadım.

"Yıllar boyunca seni izledim," diye devam etti Lance. "Hep merak etmişimdir, gerçekten de babanın ilgisini çekmeye mi çalışıyorsun diye - çocukken bu ilgiden mahrum kaldığına hiç şüphe yok. Ama aslında onu bu duvarlarda, kağıtların arasında arayıp aramadığını merak ediyorum. Babanın ofisinin de benzer bir karmaşa içinde olduğunu biliyorsun."

"Hatırlıyorum." Gülümsedim.

"Belki de çalışmak onu yakınımnda tutmanın bir yoludur." Ben odadayken babam her yanımdaydı; sanki o hâlâ buradaydı ve ben hâlâ sekiz yaşıındaydım, masasında oturmuş, kâğıtlarla çevriliydim.

"Sanırım öyle." Lance başını salladı. "Belki de onun gitmesine izin vermenin ve geçmişinize değil geleceğimize bakmanın zamanı gelmiştir."

Babamın tam da bu binadaki anılarını düşünürken birkaç dakika sessizce oturduk. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim, çocukken düşündüğüm gibi onunla bir ofisi paylaşma şansım olsaydı. Ama Lance haklıydı, kendimi yerin dibine sokmak onu geri getirmeyecekti.

Babamın ve onun mirasının önümdeki bitiş çizgisinde kaybolmasına izin verirsem, elimde ne kalacaktı? Gerçekten ne istiyordum? Çok geç olmadan dünyayı görememe, sevememe ve sevlmeme düşüncesine katlanamazdım. Kariyerim benim için ne kadar önemli olsa da, dışarıda başka şeyler de olduğunu biliyordum - Violet bana bunu göstermişti. Diğer arzu ve hedeflerimi hep en iyi olma yarışım sona erdiğinde devam edeceğim şeyler olarak gördüm.

Kesin olan bir şey vardı. Violet olmadan olmak yanlış geliyordu ve bunu düzeltmek zorundaydım. Etrafta dolanıp bir şeyleri bitirmemi beklemesine imkân yoktu ve bu da bir şeylerin değişmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ben değişmeliydim. Gidişinden ders aldığımı ona *göstermeliydim*. Sadece *söylemekle* kalmamalıydim.

"Sanırım haklısın, Lance." Tek bir yöne giden bir süper tanker gibiydim, rotamı değiştirip Akdeniz'e gitmeye ve bir yata dönüşmeye karar verdim. Bu imkânsız değil miydi?

"Öğretmenlik bir deney olurdu. Yeni bir şey denemek ve rotayı değiştirmek mi yoksa sadece yavaşlamak mı istediğimize karar vermek için bir fırsat."

Gerçekten de Lance'in söylediği kadar kolay mıydı? "Bu bir risk," dedim.

"Ama gitmemek, Violet'i kaybetmek gibi bir risk. Üç ay çok uzun bir süre değil. Biraz perspektif kazanman için yeterince uzun olabilir. Eminim işleri yeniden düzenleyebiliriz, böylece sen yokken hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz."

Kariyerimin gidişatını değiştirmek onu kesinlikle şaşırtacaktı. Benimle kalabilmek için okumak üzere kıtalar değiştirmesini beklerdim. Okyanusu geçecek olanın ben olacağım hiç aklıma gelmemişti. Aklıma bile gelmemişti. Ama bu gerçekten mümkün müydü? *Üç aylığına*? "Bu işimi mahvetmez mi? Bu dava çok ses getirecek ve ben-"

Beni bir bakışıyla susturdu. "Üç ay içinde kariyerinle ilgili hiçbir şey mahvolmayacak. Öğretmenlik büyük olasılıkla kariyerini geliştirecek. Hatta bundan zevk bile alabilirsin. Columbia Amerika'daki en iyi hukuk okullarından biri ama hemen başlayacak birine ihtiyaçları var."

Yutkundum. Burada inşa ettiğim her şeyi bir kenara bırakıp profesör olabilir miydim? "Öğretmenlik hakkında ne biliyorum ki?"

"Hazırlanmanıza yardımcı olacak asistanlarınız olur. Misafir profesörleri ağırlamayı seviyorlar. Emekli olduğumda bunu biraz daha uzun süre yapmak istiyorum. Bu sayede gençliğimin nasıl geçtiğini hatırlayabiliyorum. Ve bilgimi paylaşıyormuşum gibi hissetmek hoşuma gidiyor."

"Üç aylığına çekip gidebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şeyden uzaklaşmıyorsun. Bir şeye doğru ilerliyorsun. En azından babanın efsanesini kaderinden ayırmak için hayatında bilinçli düşünceye biraz yer açabilirsin."

Bir nefes çektim, öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. Belki de ihtiyacım olan şey bu olabilirdi. Şu anda hedefime doğru saatte bir milyon mil hızla ilerliyordum ama o kadar çok enerji harcıyordum ki sonuna kadar hayatta kalacağımdan emin değildim. Yol boyunca Violet'i zaten kaybetmiştim, sırada ne vardı? Akıl sağlığını mı?

"Sahilde oturup hiçbir şey yapmayacaksın. Yeni bağlantılar kuracak ve CV'ne etkileyici bir görev ekleyeceksin."

Buna inansam da inanmasam da, Lance'in bunun en çok ihtiyacım olan zamanda muazzam bir fırsat olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim. Ve ona güveniyordum. Kariyerim boyunca bana rehberlik etmiş ve beni asla yanlış yönlendirmemişti. Belki de yakalamam gereken gün buydu. Üç ay göz açıp kapayıncaya kadar geçecek ve ben farkına bile varmadan, yeniden canlanmış ve tazelenmiş olarak geri dönecektim. Violet'i bile geri kazanmış olabilirdim.

"Üç ay. Sadece günü yakala," dedim yüksek sesle ama kendi kendime. Bu sözleri söylemek batmakta olan bir saldan ağırlık indirmek gibiydi. Anında kendimi daha hafif ve enerjik hissettim. Bu yeni bir meydan okuma, tamamen farklı bir şey olacaktı ve Violet'e onu ne kadar sevdiğimi kanıtlayabilirdi.

"Sanırım ilgileniyorum. Sence katipler odadaki işleri yeniden düzenleyebilirler mi?"

Gülümsedi. "Mezarlar vazgeçilmez adamlarla dolu."

Başımı salladım. Dava yükümün diğer oda üyeleri arasında kolayca dağıtılamayacağını varsaymak küstahlıktı. "Bu hafta sonu bile gidebilirim," dedim. Zaten bu hafta sonu New York'a uçmayı planlamıştım. Violet'i tekrar görmek ve yüz yüze özür dilemek için bir an bile daha fazla beklemek istemiyordum. "Şu başkan arkadaşın. Seni öylece aradı mı? Oldukça büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

"Dün gece onunla konuştum," dedi ve gülümsedi. Bu mükemmel bir avukat yanıtıydı - gerçeğin dikkatli bir açıklaması.

"Asla bilemezsin, başıma gelen en iyi şey olabilir."

"Ya da bu sen oradayken gerçekleşebilir."

Violet'ten ayrı kaldığım süre uzadıkça, onun ne kadar önemli olduğunu, onunla geçirmek varken iş yerinde vakit geçirerek ne kadar aptallık ettiğimi daha iyi anladım. Lance haklıydı; dikkatimi işten başka yöne çekebilecek, bana hayatta daha fazlası olduğunu gösterebilecek tek kadın oydu ve onu geri kazanmalı, sonra da ona tutunmalıydım. New York'a gidip konferans vermenin ona ne kadar önemli olduğunu göstermek için ihtiyacım olan kanıt olduğunu umuyordum.

THIRTY-FIVE

Alexander

Lance New York'a gelme konusunda haklıydı. Gelmeyi kabul ettiğim anda bunu anlamıştım ama dün uçaktan indiğimde omuzlarımdan değil, ruhumdan bir ağırlık kalkmıştı. Öğretmenlik babamın hiç yapmadığı bir şeydi. Yaşayacağım hiçbir şey yoktu ve yönetmem gereken bir dava yükü, işlerin kuruyacağı endişesi, hazırlamam gereken savunmalar, oluşturmam gereken stratejiler yoktu. Hayatımda ilk kez işimden *heyecan* duyuyordum - bir şeyler iyi gittiği için memnun olmak ya da biraz iş bulduğum için rahatlamak değil, gerçekten *heyecanlıydım*.

Cumartesi sabahı Güney Çimenlik'te dolaşırken kampüs sessizdi. Pazartesi günü işe başlamadan önce buraya bir göz atmak istemiştim.

Burası bana biraz Inns of Court'u hatırlattı. Manhattan'ın gürültüsü arasında nispeten huzurluydu. Ancak binalar daha büyüktü - Lincoln's Inn'in organik karmaşasından ziyade çeşitli dönemlerin bir pastışı. Farklılıktan keyif aldım ve benzerliklerden rahatladım.

Hukuk fakültesi ve işletme fakültesi oldukça ayrıydı ama Violet'e bu kadar yakın olup da burada olduğumu bilmemesi garip hissettiriyordu. Belki de bugünkü keşfim aslında onunla karşılaşma arzusuydu. Ona burada olduğumu nasıl söyleyeceğime, hatta ne söyleyeceğime bile karar verememiştim.

Kampüs büyüktü ama birbirimize rastlamamız ihtimal dışı değildi ve onun hazırlıksız yakalanmasını istemiyordum. Mümkün olan en kısa sürede ona haber vermeliydim.

Ve tabii ki, onun sesini duymak istiyordum.

Aramızdaki şeylerin farklı olmasını istiyordum.

Burada olmamın onunla bir gelecek yaratabileceğimin kanıtı olduğunu görecekti miydi? İşim dışında benim için önemli olan tek şey oydu ve onun gidişi beni derinden yaralamıştı. Beni sonsuza dek değiştirmişti.

Telefonumu çıkardım. Onu arayacaktım. Burada olduğum konusunda onu uyuracaktım. Aradığımda kalp atışlarım kulaklarımda uğuldadı.

"Alex?" Sesi şaşkıncıydı, sanki hattın diğer ucunda neden benim olduğumu düşünemiyormuş gibiydi. Artık onun hayatında yerim olmadığı düşüncesiyle dişlerimi sıktım.

"Evet. Benim. Sesini duymak güzel."

Telefonun diğer ucundan gelen nefes alma sesiyle iç çektim. çizgisi.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi üzgündü, sanki ben Ona işkence ediyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Columbia Hukuk Fakültesi'nde bir öğretim görevlisi olarak işe başladığımı bilmeni istedim. Sadece birkaç aylığına. Buradayken benimle görüşmeyi kabul edip etmeyeceğinizi merak ediyordum. Yüz yüze özür dileme fırsatını gerçekten çok isterim."

"Öğretmenlik mi yapıyorsun?" diye sordu.

Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama daha fazlasını söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. "Evet. Biri hastalandı."

"Yani işinizi bıraktınız mı? Artık bir avukat değil misin?"

Butler Kütüphanesi'nin önündeki basamaklara oturdum. "Barı terk etmedim. Sadece izne çıkıyorum. Önceliklerimi yeniden değerlendirmek için zamana ihtiyacım var. Kendimi affettirmek için bir şans. Seni özledim."

"Kalbimi korumak zorundaydım, Alexander."

"Biliyorum ve bunu yapmakta haklıydın. Sana orada burada yaşadığım anlardan daha fazlasını verebileceğime dair hiçbir işaret vermedim."

"Ama kaçmamalıydım ve bunun için üzgünüm. Sana geri dönmeyeceğimi söyleyecek cesareti bulmalıydım," dedi.

ve durakladı.

"Kaçtığın için seni suçlamıyorum. Anlıyorum."

"Ve şimdi New York'tasın," dedi.

İçimi çektim. "Öyleyim. Tükenmişim. Tükenmişim. Benim için önemli olan bir şeyi kaybetmişim ve bu beni bir şekilde etkiledi ..." Benim acımı duymasına gerek yoktu. Ona yeterince acı çektirmiştim. "Lance'le konuştum ve işleri yeniden değerlendirmek için bu öğretmenlik görevini kabul etmemi önerdi."

"Columbia'da olması büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

"Lance üniversitenin rektörüyle arkadaş."

"Bunu **bilmiyordum**," dedi, sanki konuşurken düşünüyormuş gibi sesi kısılmıştı.

"Mutlu bir tesadüf, umarım." Benimle aynı fikirde olmasını umarak durakladım. En azından telefonu kapatmadı. "Benimle buluşup buluşmayacağını merak ediyordum. Konuşmak ve mümkünse Londra'da olanlar üzerinde çalışmak istiyorum. Aptalca davrandığımın farkındayım ve bunu telafi etmek istiyorum."

İçini çekti. "Çok fazla zamanım yok. Sadece programa odaklanmaya ve yerleşmeye çalışıyorum."

Gözlerimi kapadım, reddedilişinin acısını bastırmaya çalıştım. Ama üç ay için buradaydım ve savaşımdan pes edecek değildim. "Belki dönem sonunda, biraz daha zamanın olduğunda."

"Belki," diye cevap verdi.

Yutkundum. "Seni özledim."

Sanki vereceği yanıtı dikkatle düşünüyormuş gibi konuşmadan önce bir duraksama oldu. "Gitmeliyim. Umarım öğretmenlik işinden keyif alırsın."

Sanki ben buradayken beni bir daha görmeye niyeti yokmuş gibi son sözünü söylemişti.

"Tamam, sesini duymak güzeldi. Konuşmaya hazır hissettiğin her an müsaitim."

"Hoşça kal Alexander."

Hoşça kal diyemedim. Diyemezdim.

Telefonu kapatmasını bekledim ve sonra telefonu ceketimin cebine geri koydum. Bugün sadece açılış tartışmalarıydı. Violet için mücadelem daha başlamamıştı bile.

THİRTY-SİX

Menekşe

Alexander'dan gelen telefon beklediğim son şeydi. Knightley bir kadının peşinden koşacak bir adam değildi.

Ama işte buradaydı. New York'taydı.

Şaşırdığım kadar gururumun okşanmasına da engel olamadım.

Londra'dan ayrılmamın, onu terk etmemin nedeni, onun sadece işini düşünen bir adamdan başka bir şey olabileceğini düşünmememdi. Üç aylığına da olsa New York'a gelebileceği hiç aklıma gelmezdi. Karakterine çok aykırı görünüyordu.

Mantıklı gelmediği için kendim görmem gerektiğine karar verdim. Hukuk fakültesinin web sitesinde sinir bozucu bir süre geçirdikten sonra Knightley'nin ders programını ortaya çıkarmayı başardım.

Konferans salonuna giren öğrencilerin çoğundan biraz daha büyüktüm ama sınıfın arka tarafında, gölgelerin arasında bir yere oturduğumda kimse bir şey söylemedi.

Knightley, güzel kesimli, el yapımı takım elbisesiyle sanki odaya girecekmiş gibi öne doğru adım attı. Kız öğrencilerin kıkırdamaları salonda yankılandı. Eminim Columbia tarihinde bu kadar yakışıklı birkaç hoca daha olmuştur.

Salona yüksek sesle, kendinden emin bir şekilde hitap etti ve işe başlayalı sadece birkaç hafta olmasına rağmen konuyu biliyor gibiydi. Umutsuz derecede zekiydi. Sinir bozucu derecede çekiciydi.

Söylediklerine zar zor odaklandım, onu görünce her şey bir anda geri geldi. Ona karşı hislerimin geçip geçmediğini görmek için kendimi test ediyordum. İyileşeceğimi ummuştum ama hayır. Bu adamı seviyordum. Hâlâ seviyordum.

İki haftadan biraz daha uzun bir süre önce beni aradığından beri, ABD'de olmasının onun için, benim için, bizim için ne anlama geldiğini - gelebileceğini düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Son aramasından bu yana geçen günlerde benimle iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Biliyordum çünkü hiçbir zaman telefonumdan bir adım bile uzaklaşmamıştı. Her ihtimale karşı.

Kariyerine bu kadar bağlı bir adamın bunu nasıl bu kadar kolay askıya alabildiğini anlayamıyordum. Doğru ya da yanlış, ayrılmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oldu. Ona neye ihtiyacım olduğunu söylemeli miydim? Onu sevdiğimi söylemeli miydim? Bize daha fazla zaman vermeli miydim?

Belli ki salonun önündeki adamda benim bildiğimden çok daha fazlası vardı. Ama hepsini öğrenmek için can atıyordum. Onu izlerken sanki sadece geçmişimin değil, belki de geleceğimin bir parçasıymış gibi hissediyordum.

Ders bittiğinde, bir dizi öğrenci soru sormak için sıraya girdi. Ben odada olmasam bile bu adama hayranlık duyanlar hiç de az değildi.

Duygularım değişmemişti, bundan emindim. Ve şimdi onun tüm hayatını değiştirdiğine dair kanıtları görmüştüm, konuşmaya hazırdım. Söyleyeceklerini dinlemeye hazırım.

Alexander

Öğretim asistanları derslerin sonundaki soruları savuşturmama yardımcı olmakta iyidiler, ancak yine de derslerimin bitiminden bu yana geçen otuz dakikanın ardından kapıdan çıkan bir dizi öğrenciyle baş başa kaldım. Onların coşkusu ve zekice soruları hoşuma gitti. Düşünmek, tartışmak ve münazara etmek için zamanları vardı. Öğrenci olmanın ne kadar heyecan verici ve teşvik edici olabileceğini unutmuştum. Bir zamanlar ben de onlar gibi hissetmişim, henüz bir iş haline gelmemişken.

hayatımı ele geçirmemişti. Zaman zaman sorular biraz kişiselleşiyordu. Bazı kadınların bana ilişki durumumu sorarken ne kadar emin olduklarına şaşırdım ama onları cesaretlendirmeden ya da yalan söylemeden uygun bir şekilde belirsiz olmayı başardım.

Son öğrenci de ayrıldığında, öğretim asistanları ve ben kalan notları toplayıp dışarı çıktık. Ofisimi kilitlemeye hazırlanırken New York'taki ikinci hafta sonumu dört gözle bekliyordum. Kendimi bildim bileli ilk defa yapacak özel bir işim yoktu.

"New York'a ilk gelişin mi?" Öğretim asistanlarından biri olan Gideon sordu.

"Bir kez öğrenci olarak gelmiştim ama bu çok uzun zaman önceydi. Londra dışında hiçbir yerde çalışmadım."

"İngiltere'de çalışmayı çok isterim. Ve Fransa'da," diye yanıtladı. "Belki Asya'da. Kendimi eninde sonunda bir tür göçebe hukuk profesörü olarak görüyorum."

Hayalini gerçekleştirmesini umuyordum. Onun yaşındayken benimkinden çok daha sofistike görünüyordu. Sadece bir kiracı bulup para kazanmaya başlamak istiyordum. Bunun ötesini hiç düşünmemiştim. -Ben sadece babamın yürüdüğü yoldan yürüdüm. Geriye dönüp baktığımda çok sıradan görünüyordu.

Çift kapıdan çıkıp ana koridora girdiğimizde, "Hepimiz bir şeyler içmeye gidiyoruz, bize katılmak istersen," dedi.

"I-"

Olduğum yerde durdum. Violet tam karşımda durmuş, duvara yaslanmış, doğrudan bana bakıyordu. Kalbim çarpmaya başladı. Tanrım, çok güzeldi. Beni mi bekliyordu? Konuşmak için mi buradaydı?

Her ne istiyorsa, bunu asistanımın önünde duymak istemiyordum. Gideon'a döndüm ve elimdeki kâğıtları almak için elini uzattı. "Üzgünüm; bu akşam gelemeyeceğim. Başka bir zaman. Hafta sonunun tadını çıkar," dedim.

Başını salladı ve yoluna devam etti, asistanların konuşmaları uzaklaştıkça azalıyordu.

Violet'e döndüm. Gülümsedi ama bu o rahat ofis gülümsemesi değildi. Bu samimi, bilgili bir gülümsemeydi. "Merhaba Profesör Knightley."

"Violet King, sizinle burada tanışmak ne güzel." Onu görmek, zihnimde sürekli tekrarladığım anıları yeniden canlandırmak çok güzeldi. Onun hâlâ aynı olduğunu görmek, kıvrımlarının vücuduma her zamanki gibi mükemmel bir şekilde oturacağını bilmek beni rahatlattı.

Başını öne eğdi. "Gelip doğru olup olmadığını görmem gerekiyordu. Vardı Alexander Knightley gerçekten de *öğretmenlik* yapmak için Amerika'ya gelmeye mi karar verdi?"

Tanrım, alay etmesini özlemişim - kendimi fazla ciddiye almama asla izin vermezdi. "İşte buradayım."

"Orada çok etkileyiciydin." Çenesini konferans salonuna doğru kaldırdı.

Benim dersime girmiş miydi? "Ne beklediğinden emin değilim." Uzanıp ona dokunmak, onu kendime çekmek ve asla bırakmamak istedim.

"Sanırım düşündüğüm kişi oldun."

Gülümsedim. "Beklentilerinin tamamen boşa çıkmamasına çok sevindim."

"Tam olarak değil." Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bakışlarımı tuttu. "Her neyse," dedi duvarı itip dik durarak. "Kampüste yeni olduğunu duydum. Bir tura, bir tür oryantasyona ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi kısmıştım. Arkadaşım olmaya mı çalışıyordu? Konuşmak mı istiyordu? Burada olduğu sürece umurumda değildi. "Sadece ihtiyacım olan şeyin bir oryantasyon olduğunu düşünüyordum."

Sessizce çıkışa doğru ilerlemeye başladık.

Kapılara vardığımızda, o içeri girip soğuk, temiz havaya ve avluya doğru yürürken kapılardan birini açık tuttum. Ben de onu takip ettim ve taş merdivenlerden inmeye başladığımızda konuşmaya başladı. "Londra'dan ayrılmadan önce, o Cumartesi gecesi geç saatte döndüğünde-"

"Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Eğer bir alarm kurmuş olsaydım _."

"Biliyorum. Ama o şekilde ayrıldığım için üzgün olduğumu söylemeliyim. Ben önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu."

Nefes verdim, çelişkiler içindeydim çünkü onu ne kadar özlesem de gitmekte haklı olduğunu biliyordum. Gitmesine izin verdiğim için çok üzgündüm.

Ama beni terk etmesi tam da ihtiyacım olan şeydi. "Doğru olanı yaptın," dedim.

Merdivenlerin dibinde durduk ve bakışlarımdan kaçınarak avluya bakmasını izledim.

"Kalmamı istemedin mi?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, uzanmamak için ellerimi ceplerimde tuttum. "Hayatıma girdiğinden beri çok şey öğrendim. Her şeyden önce sana tapan ve seni seven biriyle harika bir hayat yaşamayı hak ediyorsun. Ayrıca bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi de öğrendim, en azından düzgün bir şekilde." İçimi çektim. "Ayrılmakla yanlış bir karar verdiğini düşünmüyorum, Violet. Bana ihtiyacın olan adam olamazdım. Hak ettiğin adam. O zaman olamazdım."

"Peki ya şimdi?" Bakışlarını yere indirdi ve ellerini yumruk yaptı.

"Her şeyin farklı olmasını istiyorum. Deniyorum. Bir avukattan daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorum."

Bana baktı, sanki beni duyduğundan emin değilmiş gibi kaşlarının arasında bir kırışıklık vardı.

"Her günü ayrı ayrı yaşamaya çalışıyorum; bu haftaları New York'ta geçirerek senin gibi bir kadını hak eden bir erkek olabileceğimi sana kanıtlamaya çalışıyorum. O adam olmak istediğimi biliyorum. Ama pratiğe ihtiyacım var. Seni bırakmaya hazır olmadığımı biliyorum. Asla hazır olamayacağım."

"Bu yüzden mi Londra'dan ayrıldın?" Bakışları ellerimi ceplerime soktuğum yere kaydı.

"Hayatımdaki diğer her şeyi feda etmemi gerektiren bir mesleğin peşinden gitmek istemedim. Ve ..." Daha fazla kendimi tutamadım. Uzandım ve parmağımın tersini yanağında gezdirdim, sonra bana bakması için çenesini kaldırdım. "Senin için geldim. Sana nasıl hissettiğimi göstermek için. Daha önce hiçbir kadını seni istediğim gibi istememiştim, bu duyguları hissedebileceğimi fark etmemiştim."

Yanağında beliren narin kızarıklık sonsuza dek tadını çıkaracağım bir şeydi.

"Senin gitmen benim için büyük bir uyanış çağrısıydı. Neredeyse yıkılıyordum. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım. Ama sen gittiğinde, bu beni

amansız bir yola girmiştim. İlk defa yaptığım şeyi yapıyorum.
yapmam *gerektiğini* düşündüğüm şeyden ziyade yapmak
istediğim şey." "Ve şimdi buradasın."

"Buradayım, senin için ve kendim için. Senin hakkında ne kadar
ciddi olduğumu sana kanıtlamak istiyorum."

Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu.

"Londra'dan ayrıldım çünkü ne kadar başka bir şey yapmak
istesen de işe öncelik vermek için yaratıldığını biliyordum."

Başımı salladım. Tamamen haklıydı.

"Ama şimdi buradasın. . . Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.
Bırakın üç ayı, bir hafta sonu için bile odayı terk edeceğini hiç
düşünmemiştim. Bu bana haklı olduğunu, belki de senin için bir
şeylerin değıştiğini düşündürüyor. Belki bir şans vardır..."

İçgüdülerim zorlamak, beni geri almasını istemek, çalışıp
çalışmadığımızı görmek için tekrar denemektir. Ama bunu onun da
benim kadar istemesini istiyordum.

Bakışları sanki cevap arıyormuş gibi arkamdaki kampüste
geziniyordu. "Uzun zamandır uykuda olan bir yanıımı, yani geleceğe
umutla bakmak isteyen yanıımı harekete geçirdin. Ama ne zaman önümde
neler olduğunu hayal etsem, hep senin yanında duruyorum."

Rüya görüyorum korkusuyla gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.
Bu güzel, başarılı kadın bana bir şans vermek istiyor muydu?

"Hiçbir şeyi garanti edemem," dedim. "Seni hayatımın sonuna
kadar seveceğim dışında."

Bir şeye odaklanırsam, onu yürütebileceğimi biliyordum. Onu
dünyamın merkezi yaparsam, diğerk her şey yerli yerine oturacaktı.

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Uzandı ve parmaklarını elmacık
kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Hayatımızın geri kalanında her günü birlikte
geçirmeye ne dersin?"

New York'taki otel odamda yatağıma uzanmış, hayatımın aşkının yanımda huzur içinde uyumasını izliyor olmayı *bekliyor muydum?*

Asla beklemiyordum.

Bunun olmasını *ummuş* muydum?

Her zaman.

"Hey," dedi Violet, gözleri kapalı ve sesi uykusuzluktan kısıktı. Kolunu uzattı, ben de elini tuttum ve avucuna bir öpücük kondurdum.

Gülümsedi ve yüzümü okşadı. "Burada onunla olmana bayılıyorum. beni."

"*Seni* seviyorum, Violet King. Sen benim en önemli parçamsın. Beni hayat."

kendine doğru çekti ve ellerini sırtımdan aşağı kaydırды, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kollarımı iki yanına dayadım ve ona bakmak için geri çekildim. "Ben dünyadaki en şanslı adamım. Yemin ederim seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "Sana inanıyorum. Sana *inanıyorum*."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ne olursa olsun, bizi ve ilişkimizi her zaman ilk sıraya koymaya çalışacaktım. "Ben bize inanıyorum. Ve seni seviyorum." Artık kelimeler ağzımdan çıktığına göre, artık o da bildiğine göre, ona tekrar tekrar söylemeden duramazdım.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

"Hâlâ mı?"

"Her zaman," diye yanıtladı.

Gülümsedim ve başımı eğerek köprücük kemiğini yaladım.

"Ama sadece vücuduma yapabileceğin şeyler yüzünden - bunu anlıyorsun, değil mi? Demek istediğim, eğer sakin düşecek olursa, bu benim için son olur. Buradan gitmiş olurum." Bacaklarını açarken sırtı ve ben de kalçalarının arasına yerleştim, sert sikim ıslaklığıyla alay ediyordu.

"Kullanılmak benim için sorun değil," diye cevap verdim. Benimle dalga mı geçiyordu yoksa kalbinin henüz vazgeçmek istemediği bir parçasını tutmaya mı çalışıyordu emin değildim - belki de henüz bana tamamen güvenmeye hazır değildi. Ama sorun değildi. Kendimi yeterince iyi tanıyordum ve ona pişman olması için hiçbir sebep vermeyeceğimi biliyordum.

onun narin kalbini bana verdi. Olmak istediğim yere ulaşmak için nasıl çok çalışmam gerektiğini biliyordum ve Violet'in kollarında, kalçalarının arasında, onun dünyasını paylaşmak benim için tek yerdi.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim ve prezervatif olmadan tekrar içine girmek için kendimi hazırladım. Dün gece bundan sonra aramızda hiçbir şey olmaması konusunda anlaşmıştık. Doğum kontrol hapi kullanıyordu ve ofisimdeki o ilk seferden beri yattığım tek kadındı. Hayatımın geri kalanında da yatacağım tek kadın o olacaktı.

Başını arkaya eğdi ve ben içine girerken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Çok iyi hissettiriyordu. Sıkı. Islak. Mükemmeldi.

Violet ile hayatımda ilk kez seksin ne kadar iyi olabileceğini anladım. Onun hakkında hissettiklerim yüzünden nasıl bu kadar iyi olduğunu. Temel bir duygunun üzerine lezzetli bir parlaklık, ondan önce kimseyle paylaşmadığım bir yakınlık.

İlk başta yavaşça onun üzerinde hareket ettiğimde, ayak parmaklarını uyluklarımdan arkasından aşağı doğru izlerken, parmaklarını omurgamda gezdirirken ve sırtını dikleştirirken tenim şarkı söylüyordu.

Tembelce içine girip çıktım, sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum, orgazm öncesi bu mutlu durumda - sadece Violet'in beni getirdiği yerde.

"Alexander," diye yarı fısıldadı, yarı inledi. "Alexander."

Dudaklarından dökülen her kelimenin, her iniltinin, homurtunun ve soluğun tadını çıkardım. Hepsini özlemiştim. Çok uzun zamandır onlarsızdım.

Kollarını başının üzerine savurdu ve bana sıkıca sarıldı. Her zaman güzeldi ama boşaldığında sanki onu ele geçirmişim gibi hissediyordum. Violet'in orgazmları benimdi.

Orgazm sonrası tatmin olmuş seksi, boğucu gülümsemesi bana biraz daha fazlasına hazır olduğunun sinyalini veriyordu. İlk orgazmı yavaş ve tembeldi, bir uyandırma çağrısıydı.

Parmaklarını alnımın üst kısmında gezdirdi, orada yatan çabanın kenarlarını izledi. Yumuşak ve ince dokunuşu onun ne kadar hınzır olabileceğini bildiğimi gizliyordu. Ve sonra, sanki demek istediğimi kanıtlamak istercesine, sikimi sıktı ve sırtıttı. "Daha fazla," diye fısıldadı.

Bir keresinde ona karşı çok nazik olmamam konusunda beni uyarmıştı ve zaman zaman yumuşak davranmamdan hoşlansa da, sert ve keskin -pürüzsüz olanla birlikte sert olan- şeylerden hoşlandığını biliyordum. Onu daha da azdırmak istiyordum.

zevk. Kalçalarımı döndürdüm ve daha derine ittim. Gözleri büyüdü ve alt dudağını ısırdı. Elimi poposunun altına kaydardım, onu tuttum, parmaklarımı mükemmel yumuşak etine bastırdım, vücudum onunkine çarparken onu kendime doğru ittim.

Başımı eğip dişlerimi boynunda gezdirdiğimde, onu tattığımda, sonsuza dek kaybettiğimi sandığım o Hint yazının kokusunu içime çektiğimde nefesi kesildi. Onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstermek için çaresizce daha derine, daha hızlı, daha sert sürdüm. Ona bundan başka bir şeye ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Zevk omuriliğimin tabanında çember çizdi ve yükselmeye başladı. Gözlerimi kapadım, konsantre olmaya, bu ezici ihtiyacı bastırmaya çalıştım. Tırnaklarının çeneme sürtünmesinden altımda çıkardığı iniltiye kadar vücudumda seken hisler vardı.

Lanet olsun.

Bu kadın.

Daha derine indim ve her seferinde biraz daha sıkılaştı, biraz daha ıslandı ve doruk noktam hızlandı. Çenem gerildi. O olmadan oraya varmak istemiyordum. Violet'in gözleri büyüdü, sanki herhangi bir şeyin bu kadar iyi, bu kadar büyük, bu kadar her şeyi tüketen hissettirebileceğine şaşırmış gibiydi. Göğsümü tırmaladı, vücudu sıkıştı, altımdaki hareketleri pürüzlü ve çaresiz hale geldi - bana bakarken gözleri sulandı. Altıma boşaldı - çok güzeldi. Sonunda orgazmıma teslim oldum, adını haykırdım, yaptığım her şeyin onun için olduğunu bilmesi için çaresizdim.

Kendimi onun üzerine yığıldığım yerden kaldırdım, kalp atışlarım hâlâ göğsümde takırdıyordu. Dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Seni seviyorum," dedi avuçlarını göğsüme bastırarak. "Senin için hissettiklerim ..." Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "İkili. Kalıcı. Senden önce bunu hiç hissetmemiştim. Sanki hissettiklerim özel olarak icat edilmiş gibi. Sadece senin için."

Sözleri karşısında inledim, o kadar içten ve açıktı ki. Tüm hayatımı bu kadının kalbini koruyarak geçirecek, yaptığım her şeyde onu ne kadar sevdiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Artık benim işim buydu; önceliğim, geleceğim, kaderim oydu. Hepsi onundu.

EPILOGUE

Menekşe

Altı Ay Sonra

"Bicontinental," diye tekrarladım, bu sefer daha yavaş, ağızla abartılı şekiller yaparak umarım kardeşim anlar.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye yanıtladı Max, patates salatasını bana uzatırken.

Aldım ve İskender'e uzatmadan önce tabağıma bir kaşık koydum. "Akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum. Wall Street'in Kralı ya da onun gibi bir saçmalık." Gözlerimi devirdim.

Scarlett, "Alex'le New York ve Londra arasında yaşayacaklarını söylüyor," diye ekledi ve oturmadan önce masanın ortasına kocaman bir kâse makarna ve peynir koydu. Bu akşam hepimiz buradaydık - Alexander'la birlikte New York'ta geçirdiğimiz yaklaşık altı ayın ardından Londra'ya dönmeden önce Connecticut'ta son bir akşam yemeği. Alexander, akademik yılın sonuna kadar odasındaki tatilini uzatmıştı. Ardından yazı ve MBA derecemın bir sonraki dönemini bir değişim programı kapsamında Londra'daki bir üniversitede geçirmeyi planlamıştık. Sonra da Ocak ayında okulu bitirmek için Alexander'la birlikte New York'a dönecektim.

"Sen de mi?" Max sordu. "Bu ailede hiçbir kadın bir taraf seçemez mi?"

"Bence işe yarıyor. Her iki dünyanın da en iyisini takdir edebiliyorsun," dedi Ryder.

"Kesinlikle," dedi Alexander. "Bu şekilde hayattan daha çok şey koparıyoruz."

Elimi Knightley'nin dizine koydum, öğretmenliğini ve yepyeni bir yaşam tarzını benimsemiş olması beni hâlâ şaşırtıyordu. Bunun kendi açısından tamamen bencilce olduğunda ısrar etti, çünkü bu benimle daha fazla zaman geçirmesi anlamına geliyordu. İtiraz etmeyecektim, ikimiz için de geçerliydi.

"Columbia her yıl Ocak'tan Nisan'a kadar ders vermemi kabul etti, ardından Nisan'dan itibaren yılın geri kalanında Londra'da avukatlık yapacağım. Bu da kariyerimde bir denge kurmamı sağlıyor," dedi Alexander.

"Peki bu seni nereye götürüyor Violet?" Max sordu.

"Mutlu," diye yanıtladım. "Mezun olduktan sonra Londra ve New York'ta görevler alabilirim ve bu işi başarabilirim."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi ağabeyim. "Ve okula geri döndüğün için mutluyum."

"Kardeşine bir çek yazmamız gerekiyor." Alexander beni dürttü. "Ücretin için."

Alexander birkaç kez okul harcı için aldığım parayı kardeşime geri ödemesini önermişti ama ben konuyu değiştirmekte her zaman başarılı olmuştum. Yine de "biz" demesi ve bizi bir birim olarak görmesi hoşuma gitmiyor değildi.

"Kazanmaya başladığımda ona geri ödeyeceğim," diye mırıldandım, ağızma bir çatal salatalık alarak.

"Benim olan senindir, Violet. Adına düzenlediğim kartları kullanmayı reddetmiş olsan bile. Senin ve benim diye bir şey yok. Sadece bizimdir." Bana doğru döndü ve eliyle boynumu kavradı.

İç çektim. Dokunuşu beni hipnotize etmişti.

"Evlendiğimizde ayrı banka hesaplarımız olacak değil ya," diye ekledi.

Masadaki gürültü ve konuşmalar kesildi ve tüm oda bize baktı.

"Bize söylemek istediğin bir şey mi var?" Babam masanın üstünden sordu.

"Hayır, sadece-"

"Violet ve ben evleneceğiz," dedi Alexander. "Sonunda kabul ettiğinde."

Tam olarak karşı çıktığımdan değil. Sadece Knightley'nin üç yüz teklifine *evet* dememiştim.

Babam bana baktı. "Onunla evlenmek istemiyor musun? Evlenmek zorunda değilsin, biliyorsun."

Güldüm. Alexander'ın yanımda oturuyor olması babamın umurunda bile değildi. "Onunla evlenmek istiyorum baba. Sadece önce okulu bitirmek istiyorum."

"Seni bir şeye zorlamasına izin verme," diye uyardı.

Alexander konuşmaya hazırlandı ama onu durdurmak için kalçasına vurdum. "Gerçekten öyle değil. Yemin ederim baba, ona sorsam sırf beni mutlu etmek için aya bile uçar. Onu seviyorum ve onunla gerçekten evlenmek istiyorum. Ben sadece ..."

Okulu bitirmek benim için neden bu kadar önemliydi? Belki de bunu kendi başıma yapabileceğimi kendime kanıtlama ihtiyacı hissettim. Evli olsak da olmasak da aramızdaki hiçbir şey değişmeyecekti. Ben sonsuza dek onun olacaktım ve onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Alexander'a döndüm. "Bayan Knightley olmayacağım, biliyorsun. Hâlâ Violet King olacağım."

Sanki çıldırmışım gibi bana baktı. "Tabii ki hâlâ Violet King olacaksın. Adını değiştirmeni beklemiyorum. Eğer istediğin buysa, Alexander King olmaktan yeterince mutluyum."

Ağabeyim ve babamdan gelen boğulma sesleri üzerine başımı çevirdim ve kıkırdamaya başladım. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Buralarda bir sürü King erkeğimiz var."

"Ben hâlâ Scarlett King'im," dedi kız kardeşim. "Ben de hâlâ Harper Jayne'im."

"Endişelendiğin şey bu muydu?" diye sordu.

"Hayır. Endişelenmiyorum. Yani, tabii ki seninle evleneceğim."

Kaşları havaya kalktı ve gülümsemesi ağzının kenarlarını tehdit etmeye başladı. "Ama ne?"

"Ama hiçbir şey." Omuz silktim. "Sadece bunun bir anlamı olduğundan emin değilim. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum, senin de benim hakkımda ne hissettiğini. İhtiyacımız olan tek şey bu değil mi?"

"Sanırım öyle. Evli olmadığımız halde çocuk sahibi olmak seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Çocuk mu?" Max havladı. "Hamile misin?"

"Hayır, ama evet, birlikte çocuk istiyoruz," diye tersledim onu. "Hayatımızın geri kalanını birlikte paylaşacağız. Tabii ki bu konuyu konuştuk."

"Kız kardeşini seviyorum Max ve hayatımın geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçireceğim, tıpkı senin Harper'la ve Ryder'ın Scarlett'le yaptığı gibi. Umarım bu herkes için açıktır."

"İyi adam," diye mırıldandı babam.

Darcy içini çekti. "Çok romantik."

Scarlett, "Sıra sende," dedi. "Onun senin için orada olduğunu biliyorum." Darcy omuz silkti. "Umudumu kaybettim." İçkisini yudumladı.

Eğer aşkı bulabilseydim, bunun Darcy için olacağından hiç şüphem yoktu.

"Herkesin anlaması gerekiyor, biz sadece lojistiği çözüyoruz," dedim. "Birbirimize aşığız ve evli ya da bekâr, New York'ta ya da Londra'da, çocuklu ya da çocuksuz, sonsuza dek birlikte olacağız."

"Buna içerim," diye ciyakladı Darcy.

"Aileye hoş geldin," dedi Max kadehini kaldırarak.

Alexander'a baktım ve o da dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

O benim parlak zırlı Knightley'imdi ve peri masalımız olabildiğince gerçektir.

Alexander

Altı Ay Sonra

Oturduğum yerden başımı kaldırdım, gazete okuyordum. Violet mutfığa geldi ve etrafına bakındı.

"Gerçekten iyi iş çıkarmış, sence de öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Beğendiysen ne mutlu bana." Mayfair'deki Chesterfield Hill'deki yeni konağımıza taşınmış ve evi tamamen yeniden dekore ettirmiştik. Violet da ben de bu işlerle ilgilenemeyecek kadar meşguldük ve kararların çoğunu iç mimara bırakmıştık. Boş zamanlarımızda duvar kâğıtlarına değil birbirimize odaklanmayı seviyorduk.

"Toplandın mı?" diye sordu.

Kâğıdı kapattım ve katlayarak çalışma masasının üzerine koydum. "Toplandım ve gitmeye hazırım. Araba her an burada olabilir."

"Connecticut'ta Noel için çok heyecanlıyım. Ailemdeki herkes süslemeler için elinden geleni yapıyor."

Son altı ayımızı Londra'da geçirdikten sonra ABD'ye geri dönüyorduk. Columbia'dan sonra odama geri döndüğümde, akşamları ve hafta sonları daha rahat hareket edebildiğimi fark etmiştim. New York'tayken bir bağ kopmuştu ve artık kendimi daha fazlasını yapmaya ve daha çok çalışmaya zorlamıyordum. Şu anda aldığım işin kalitesinin, önceliklerimi ayarlamadan önce beklediğimin çok ötesinde olması ironikti. Lance haklıydı - hayatıma çeşitlilik katmak hukuka farklı bir şekilde yaklaşmamı sağlamıştı. Sorunları daha erken fark ettim, daha verimli çalıştım, çözüm bulma konusunda daha yaratıcıydım. Daha da iyisi, bundan daha fazla keyif alıyordum.

Yüzümü ona dönmek için taburemde döndüm. "New York'ta da bir yer bulmamız gerekecek."

Violet kolunu omuzlarıma doladı. "Biliyorum. Ama dekorasyona ihtiyacı olmayan yeni bir şey alabilir miyiz? Artık boya kokusuyla yaşamak istemiyorum. Ve seyahat etmek istiyorum. Uzaklaşmak istiyorum."

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Seninle olduğum her yere. Belki Güney Afrika? Ya da Tayland. Ziyaret etmek istediğin bir yer var mı?"

"Gençken Sri Lanka'ya gitmek isterdim." Barda geçirdiğim amansız on yıldan öncesini hatırlamak zordu.

Dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Gerçekten oraya gitmek istiyorum. Columbia'dan sonraki bahar için rezervasyon yapalım mı?"

"Bana uyar." İki kıtada yaşayıp çalışacağımı ve hayatımın aşkıyla seyahat edeceğimi kim düşünebilirdi ki?

Kollarımda döndü, sırtı önüme dönüktü. "Ve bir noktada balayını da düşünmemiz gerekecek."

Elini uzattı ve geçen hafta seçtiğimiz nişan yüzüğüne baktı.

"Alıcı pişmanlığı yaşamıyorsun, değil mi?" Yüzük alışılmadıktı - üç ince bant, hepsi farklı tarzda, bir taştan çok bir çiçeğe benzeyen merkezi bir elmasla. Ona çok yakışmıştı; narin, güzel ve değerliydi.

Güldü ve ben de bu güzel sese gülümsemekten kendimi alamadım. Onu haftanın her günü bir bülbüle tercih ederdim. "Mümkün değil. Böyle bir yüzük için evlenmeye değersin," dedi, hâlâ yüzüğe hayranlıkla bakıyordu.

Onu bacaklarımın arasına çektim. "Bildiğim iyi oldu. Oraya gittiğimizde ailene söyleyecek misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hangi kısmını?" "Herhangi bir kısmını."

Nefes nefese kaldı. "Belki tam ayrılırken. 'Annem, babam, Scarlett, Max, Alexander ve ben evleniyoruz ama bunu Londra'da yapacağız ve en fazla yirmi kişi olacak' diye çok hızlı söyleyebilirim."

"Bence bu konuda iyi olacaklar." Violet'in ailesi onu çok severdi ve bildiğim kadarıyla o mutlu olduğu sürece onlar da mutlu olacaktı. "Seni büyük bir düğün yapmaya zorlamayacaklar."

"O zaman ben de onlara yakın zamanda hamile kalmaya niyetim olmadığını söylerim." Başını iki yana salladı. "Bu annemi öldürebilir."

"Annenin onu meşgul edecek bir sürü torunu var." Alnına bir öpücük kondurdum ve o da ellerini omuzlarımda gezdirdi.

"Peki birkaç yıl beklemenin senin için sorun olmayacağına emin misin?" diye sordu. "Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Seyahat etmek, işimi kurmak ve sonra nerede olduğumuzu görmek istiyorum."

"Bütün bunları ben de yapmak istiyorum. Henüz küçük bir insandan sorumlu olmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Bence mükemmel bir baba olursun," dedi ve parmak ucuyla kaşımı çizdi.

Onu kendime çektim. "Her günü geldiği gibi kabul edelim."

"Pardon?" Geri çekildi. "Sen kimsin ve nişanlıma ne yaptın?"

Kıkırdadım. "Sana söyledim. Beni değiştirdin."

Başını eğdi. "Belki de seni biraz daha merkeze getirdim."

Başımı salladım. "Evet, bu doğru. Ben hâlâ senden daha plancıyım."

"Ama ben eskisinden daha plancıyım. Sen de beni değiştirdin."

"Ortada buluştuk."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Aynen öyle. Ve ben durduğum yeri seviyorum."

"Ben de." Emekli olana kadar hayatımın nasıl olacağını tam olarak bilmekten, değişimi dört gözle beklemeye geçmişim. Alışmak zaman almıştı ama artık alışıyordum. Violet'le birlikte olmak her şeye değerdi. O benim dünyamın tam merkeziydi. "Biz yan yana olduğumuz sürece her şey yerli yerine oturacaktır."

Violet hayatımda uğruna savaştığım tek kadındı ve hayatımızın geri kalanında onun yanında kalmak için savaşılmaya, onu sevmeye ve ne gerekiyorsa yapmaya devam edecektim.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okurlar, umarım siz de bu kitap için Londra'ya dönmekten en az benim kadar keyif almışsınızdır. Violet'e etrafı gezdirmekten gerçekten keyif aldım! Bu çifti yazmak harikaydı ve onlarla takılmaktan keyif aldım. Keşke daha uzun sürseydi. FBBF 2017'de birçoğunuzla tanıştım ve bu tam bir heyecandı! Sizinle favori karakterleriniz hakkında sohbet etmek ve okuma sevginizi duymak her zaman harika! Sizinle tanışmış olsam da olmasam da hepinizden gelen sevgi ve destek için minnettarım! Keşke hepinize sarılabilseydim!

Bardaki ilk deneyimimde bana rehberlik eden küçük öğrencim-ustam Lance Ashworth'a teşekkür ederim. Birbirimizin neye benzediğini bilmeden o trende ilk karşılaşmamızın üzerinden yirmi yıl geçti! Gerçekten o kadar yaşlı mıyız? Kariyerinizin gelişimini izlemek çok ödüllendirici oldu - tüm o sıkı çalışmanın karşılığını aldınız. Bu kitaptaki adaşınız gerçekten de nazik bir akıl hocası. Tanıştığım Lance'ler hakkında bildiklerim bunlar... Bana karşı nezaketiniz için teşekkür ederim.

Yazardan bir ipucu, eğer kendinizi kitapta anlatılan ödül törenlerinden birinde bulursanız bol bol alkol alın ve takılacak memurlar bulun. Çok eğlenceliler ve ben bu kombinasyonla başımı bir sürü belaya soktum - tabii ki iyi türden.

Elizabeth, sana teşekkür etmek asla yeterli değil. Yazdıklarına olan bağlılığın umduğumun da ötesinde ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Jessica'nın dediği gibi, seninle tanışmak piyangoyu kazanmak gibiydi. Koleksiyonunuz için yazar gözyaşlarımı toplarken bile aynı şeyi hissediyorum. Birkaç gün içinde *Defenseless* ortalığı kasıp kavuracak ve sen de hak ettiğin başarıya ulaşacaksın.

Nina, tüm yardımların ve desteğin için teşekkür ederim. Her zaman minnettarım.

Stevie-daha önce de söyledim ve her zaman söyleyeceğim, sen gerçekten tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Seni tekrar hayatımda gördüğüm için çok şanslıyım. Hukuk departmanının kırtasiye dolabını korurken #TeamBay'e liderlik edeceğini hiç düşünmüş müydün?

? Neillette'i gemiye almalıyız ve rüya takım geri dönecek! Gelecek yıl!

Najla-Her seferinde söylüyorum ama sanırım bu kapak benim favorim! Hehe. Çok yeteneklisin ve seninle çalışmayı seviyorum!

Charity, Davina ve Ruth'a-son dakikadaki yardımlarınız için teşekkür ederim elbette! Ve Jules-seni seviyorum bebeğim!

Beni okuyucularla buluşturan tüm harika blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Harikasınız! Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim.

Yazar topluluğunun cömertliği karşısında her zaman şaşkına dönüyorum - böylesine harika bir kadın topluluğunun parçası olmaktan gurur duyuyorum. Teşekkür ederim.

2018'e başlamak için sabırsızlanıyorum!

LOUISE BAY'IN DİĞER KİTAPLARI

Tüm kitaplarım hakkında daha fazlasını görmek için Louise Bay posta listesine kaydolun. www.louisebay.com/newsletter

Manhattan Dükü

İngiliz aristokrasisinde doğdum ama servetimi Manhattan'da kazandım. New York artık benim krallığım.

İngiltere'de ailem bir sonraki Fairfax Dükü'nün kim olacağı konusunda kavga ediyor. Kurallara göre evlenirsem ben olacağım. Bu yapmaya degecek bir takas değil. Kendimi asla tek bir kadınla sınırlayamam.

Ya da dünyam alt üst olana kadar öyle sanıyordum. Şimdi, kurduğum imparatorluğu kurtarabilmemin tek yolu hiç istemediğim unvanı miras almak. Yani bir eşe ihtiyacım var.

Aklımı işimden uzaklaştırmak için tamamen zevkli bir geceye ihtiyacım var. Kendimi bir yabancıнын içine gömmeliyim.

Scarlett King'in saçları vücudumda gezinirken

. . .

Tırnaklarının göğsümdeki sıyrıkları

isim . . .

İkimiz de kenara ulaştığımızda omzumdaki dişlerinin ısırığı ...

Hepsi unutmama yardımcı oluyor.

Sadece bir gecelik ilişkimi ertesi gün toplantı masasının karşısında bulacağımı hesaplamamıştım.

O benim son fetihim olabilir ama içimde Scarlett King'in beni fethedebileceğine dair bir his var.
Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Park Avenue Prince

PARK AVENUE PRENSİ SONUNDA EŞİYLE KARŞILAŞIYOR, HIRSLI MANHATTAN PRENSESİ.

Milyarlarca dolarımın her birini kendim kazandım; hesaplı, zeki ve yaptığım işte en iyisiyim. Sahip olduğum şeyi inşa etmek için azim ve özveri gerekir. Bu da aşka, kız arkadaşına ya da ilişkilere zaman bırakmıyor.

Ama beni yanlış anlamayın, ben bir keşiş değilim.

Güzel bir kadını baştan çıkarmak için gereken dikkat ve odaklanmayı anlıyorum. Bunlar iş anlaşmaları yapmak için kullandığım becerilerle aynı. Ama bir gece her şeyin başladığı ve bittiği yerdir. Ben çiçek gönderen adam değilim. Ertesi gün arayan adam değilim.

Ya da sabırsız, ukala, güzel ötesi bir varis dünyama girmeden önce ben de öyle düşünüyordum.

Grace Astor bana gözlerini devirdiğinde onu kendime doğru çekmek ve neler kaçırdığını ona göstermek istiyorum.

Benim aleyhime bir şaka yaptığında, küstah ağzını dilimle susturmak istiyorum.

Ve seviştikten hemen sonra vedalaşmadan gittiğinde, onu yere yatırıp az önce yaşadığı üç orgazmı hatırlatmak istiyorum.

O bir prenses olabilir ama ben ona bu Park Avenue yatak odasında kimin hüküm sürdüğünü göstereceğim.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Wall Street'in Kralı

WALL STREET'IN KRALI, HIRSLI BİR BOMBA TARAFINDAN DIZE GETİRİLİR.

İki dünyamı ayrı tutuyorum.

İşteyken, Wall Street'in kralıyım. Manhattan'daki en ağır toplar para kazanmak için bana gelirler. Ne dersem yaparlar çünkü ben her zaman haklıyım. Ben kurnazım. Titizim. Bazıları acımasız der.

Evde, on dört yaşındaki kızını mümkün olduğunca uzun süre çocuk olarak tutmaya çalışan bekar bir babayım. Eğer kızım dediklerimi yaparsa, bir yerlerde cehennemde hayatta kalan bir kartopu vardır. Ve söyledığım hiçbir şey doğru değil.

Harper Jayne şirketimde kıdemsiz bir araştırmacı olarak çalışmaya başladığında, dünyalarım arasındaki engeller çözülmeye başladı. Birlikte çalıştığım en sinir bozucu kadın.

Fotokopi makinesinin üzerine eğilmesinden hoşlanmıyorum, ağzımı sulandırıyor.

İşini iyi yapmak için bu kadar hevesli olmasından nefret ediyorum, aletim seçiriyor.

Ve uzun boynunu ortaya çıkaracak şekilde saçlarını toplamasına dayanamıyorum. Onu çırılçıplak soyup masamın üzerine domaltmak ve dilimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum.

Eğer iki dünyam çarpışacaksa, Harper Jayne sadece toplantı odasını yönetmediğimi öğrenmek zorunda kalacak. Yatak odasından da ben sorumluyum.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Hollywood Skandalı

O BİR HOLLYWOOD SÜPERSTARI. O İSE TAM ANLAMıyla KOMŞU KIZI.

Hollywood'un A yıldızlarından biri olarak, film endüstrisi avucumun içinde. Ama zirvede kalmak istiyorsam, playboy imajımın elden geçmesi gerek. Artık magazin manşetleri yok. Artık partiler yok. Ve kesinlikle artık tek gecelik ilişkiler yok.

Gişe rekorları kıran son filmimin çekimleri Maine sahilinde yapılıyor ve ben beladan uzak durmaya kararlıyım. Ama Lana Kelly ile karşılaştığımda bela beni buluyor.

Beni tanımıyor, Matt Easton'ı hiç duymamış ve milyon dolarlık gülümsemem onda işe yaramıyor.

Egom paramparça, mesafemi korumam gerektiğini biliyorum ama onun komşum olduğunu fark ettiğimde kızardığımı anlıyorum. On metre ötemdeyken günaha karşı koymamın imkânı yok.

Zevk için tasarlanmış bir ağız ve belimi mükemmel bir şekilde saracak bacakları var.

O bir film yıldızı güzelliğinde ve vücudu benim olmak için yaratılmış.

Lana Kelly'yi yatağıma almak alıştığımdan daha zor. Hollywood'un ışıltısı ve ihtişamıyla ilgilenmiyor ama ben onu dünyadaki en iyi yerin kırmızı halıda elimi tutmak olduğuna ikna etmeye kararlıyım.

Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdim, ama tek istediğim komşu kızı.

Bağımsız bir aşk romanı.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Paris Geceleri

İş yerindeki yeni fotoğrafçıyı gördüğüm anda numarasını almıştım. Kendini beğenmiş, kibirli ve süper zengin kadınlar, sıkı kıcı ofisimizin eşiğinden geçer geçmez onun elini yiyorlardı.

Bir görev için birlikte Paris'e gitmek zorunda kaldığımızda, baştan çıkarıcı gülümsemesi, seksi aksanı ya da müstehcen kahkahası ilgimi çekmiyordu. Onun cazibesine kapılmıyordum.

Ta ki ben
kapılana
kadar.
Paris'e
kadar.

Ta ki beni öpene ve ben bunun nasıl olduğunu merak edene kadar. Ta ki dudaklarını tenimde gezdirene kadar ve ben daha fazlasını umuyordum. Paris bir kıza komik şeyler yapar ve beni çıplak bırakmış olabilir.

Ama Paris sonsuza dek süremezdi.

Önceki adı Yıldırımın Gördükleri

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Vaat Edilmiş Geceler

Luke Daniels'a çok uzun zamandır aşığım. Kız kardeşinin en iyi arkadaşı olarak, on yıldan fazla bir süreyi arkadaş bölgesinde yaşayarak, beni fark etmesini, beni seçmesini, beni sevmesini umarak kenardan izleyerek geçirdim.

Ben peri masalı istiyorum ve Luke da benim beyaz atlı prensim. Uzun boylu, güneşi engelleyecek kadar geniş omuzları var. Göz kamaştırıcı gülümsemesiyle dünyadaki tüm yanlışları unutturacak kadar nazik biri. Ve beni yanaklarım acıyana ve mideme kramplar girene kadar güldürebilen tek erkek.

Ama asla benim olmayacak.

Bu yüzden hayatıma devam etmeye ve bir sonraki en iyi şeyi bulmaya karar verdim.

Ta ki bir Wonder Woman kostümü, bir şişe tekila ve doğruluk mu cesaret mi oyunu olana kadar.

Sonra Luke **b i l e ğ i m d e k i** tuzu yaladı ve bana güzel olduğumu söyledi.

Sonra kıyafetlerimi çıkarıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.
Sonra ne olacak? Bu benim sonsuza dek mutlu yaşamımın
başlangıcı mı yoksa bir trajedinin başlangıcı mı?

Önceki adı Calling Me

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Indigo Geceleri

Ben romantizm yapmam. Ben aşk yapmam. Kesinlikle ilişki yaşamam.
Kadınlar benim gücümünden ve paramdan etkilenir, ben ise güzel bir
kıçtan ve hoş bir gülümsemeden hoşlanırım. Bu adil bir değiş tokuş.
Zevk için iş anlaşması.

Chicago'dan Londra'ya uçarken birinci sınıf kabinde Beth
Harrison'la tanışmak beni şaşkına çevirdi ve kendim ve kadınlar
hakkında bildiğim her şey pencereden dışarı çıktı.

Genelde insanları, durumları ve piyasaları okumakta iyiyimdir.
Birine güvenip güvenemeyeceğimi ya da yalan söyleyip söylemediğini
anında anlarım. Ama Beth o kadar çelişkili ve kafa karıştırıcı ki hangi
yöne gideceğimi bilemiyorum.

Tatlı ama o kadar seksi ki dizlerimin bağı çözülüyor ve ağzım açık kalıyor.
Kuru.

Kendine güveniyor ama o kadar savunmasız ki onu sarıp sarmalamak
istiyorum.

Onu dünyadan korumak için.

Sonra beni bir tren gibi beceriyor ve ortadan kayboluyor, beni
pantolonum ayak bileklerimde, haftanın hangi günü olduğunu merak
ederken bırakıyor.

Onu bir daha görürsem bağırır mıyım, soyar mıyım yoksa aşık mı
olurum bilmiyorum. Neyse ki ben Chicago'da, o Londra'da yaşıyor ve
birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz, değil mi?

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Empire State Serisi

Anna Kirby biriyle çıkmaktan bıktı. Kalp kırıklıklarından bıkmış. Zeki, seksi ve komik olmasına rağmen, onu hak etmeyen erkekler için bir mıknatıs gibidir.

New York'ta geçireceği bir haftalık tatil, son ayrılığından sonra dikkatini dağıtmak ve yabancı biriyle tanışıp yazın eğlenmek için harika bir yerdir. Ama hâlâ yaralı olan kalbini korumak için eğlencenin de kuralları vardır. Hikâyeler paylaşılmayacak, numaralar değiş tokuş edilmeyecek ve gerçek isimler verilmeyecektir. Sadece karmaşık olmayan bir eğlence gecesi.

Süper başarılı seri baştan çıkarıcı Ethan Scott'ın kendine ait bazı kuralları vardır. Biriyle çıkmıyor, geceyi onda geçirmiyor ve söz vermiyor.

Cennette yapılmış bir eşleşme olmalı. Ama kurallar çiğnenmek içindir.

Empire State Serisi üç romandan oluşan bir seridir.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Beklenmedik Aşk

Güzel kalçalı vahşi kızıl saçlı yerel bara girdiğinde, onun buradan geçtiğini söyleyebilirim. Ve şehirdeyken dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum; şehre dönmeden önce ateşli bir ilişki ve daha fazlası değil.

Eğer sırları varsa, bilmek istemiyorum.

Eğer altımda iyi hissediyorsa, bunu çok fazla düşünmek istemiyorum.

Eğer o benim geleceğimse, bunu görmek istemiyorum.

Ben Blake McKenna ve bu Boston sosyetesine benden önce gelen her erkeği nasıl unutacağını öğretmek üzereyim.

Her zaman hayal ettiğim gelecek gözlerimin önünde parçalandığında. En iyi iki arkadaşımı da yanıma alıp çok ihtiyacım olan bir tatile çıkıyorum.

Erkeklerden uzak durma planım, tatilimdeki ilk gecemde gezegendeki en ateşli adamla tanışmamla suya düşüyor.

Onun muhteşem bir dikkat dağıtıcı olabileceğini düşünmeyeceğim.

Kimsenin fark etmeyeceğini umarak her gece kaçarken en derin sırlarımı ona kesinlikle açıklamayacağım.

Ve yapacağım son şey de hayatımda ilk kez aşık olmak olacak.

Benim adım Mackenzie Locke ve erkeklerle aram hiç iyi değil. Birazcık bile.

Blake'e kadar.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Umutlu

İlk aşkınızı unutmanız ne kadar sürer?

Sekiz yıl yeterince uzun olmalı. Aklım bunu biliyor ama kalbimi ikna edemiyorum.

Joel gibi adamların benim gibi kızlara aşık olmaması gerekirdi. Üniversitede istediği kadını seçebiliyordu ama bir şekilde doğa kanunlarına karşı geldi ve birbirimize deli gibi aşık olduk.

Mezun olduktan sonra Joel kariyerine New York'ta devam etmek için ayrıldı. Benim de onunla gitmemi istedi ama benim hayatım Londra'daydı.

Ayrıldık ve kalbim ikiye bölündü.

Gittiğinden beri onu ne gördüm ne de konuştum.

Keşke onu bu kadar uzun süre, bu kadar acı çekerek, bu kadar çaresizce seveceğimi bilseydim. Yıllar önce evet diyebilirdim. Arada geçen bunca zaman boyunca benim olabilirdi.

Şimdi Londra'ya geri dönüyor ve o buraya gelmeden önce benim onu unutmam gerekiyor.

Ama bana hatırlayacak bu kadar çok şey veren birini nasıl unutabilirim?

Uzun zaman önce Joel Wentworth beni sonsuza kadar seveceğini söylemişti... ve ben bunun doğru olabileceği umudundan vazgeçemiyorum.

Tek başına bir roman.

[Daha fazla bilgi edinin](#)

Sadık

Leah Thompson'ın Londra'daki hayatı, istemesi gereken her şeye sahiptir: başarılı bir kariyer, bir şişe sauvignon blanc'ın satın alabileceği en iyi kız arkadaşlar ve yeni evlenme teklif eden zengin bir erkek arkadaş. Ama bir şeyler doğru gelmemektedir. Bu sadece bir "ne dilediğine dikkat et" durumu mudur?

Geleceğinden emin olamayan Leah geçmişine bakar ve lise aşkı Daniel Armitage'ı internette bulur. Daniel, Londra'nın en gözde bekârlarından biridir. Neyi ve kimi istediğini bilmektedir ve Leah'yı istemektedir. Leah, mükemmel bir nişanlı olmaya odaklandığı için Daniel'in yaklaşımlarına direnir.

Çok geçmeden hayatındaki kadın ve erkekler tarafından ihanete uğradığını fark ettiğinde içgüdülerine güvenmesi gerektiğini anlar.

Leah'nın kalbi kırıldı. Tekrar güvenilecek midir?

Ve güvendiğinde Daniel yanında olacak mı?

Tek başına bir roman.

Daha Fazla Oku

İLETİŞİMİ KOPARMAYIN!

En son haberleri ve dedikoduları almak için e-posta listeme kaydolun

[BURADAN Web sitesi](#)

[Twitter](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#) [Google](#)

[+](#)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler Louise Bay'ın](#)

[Kitapları Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Louise Bay Yazarına Diğer](#) .

[Kitaplar Ait İletişimde kalın!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

